கழக வெளியீடு: ௬௦௧

கட்டுரை முத்தாரம்

[முதற் புத்தகம்]

(ஆங்கில இலக்கியம்)

தமிழாக்கம்:
பன்மொழிப் புலவர்,
திரு. கா. அப்பாத்துரை,
எம்.ஏ., எல்.,டி. விசாரத். (இந்தி)

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்
திருநெல்வேலி : : சென்னை-1

First Edition: Oct., 1951.
Reprint: Nov., 1956.

KATTURAI MUTHTHARAM-I

[All Rights Reserved]

Published by,

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.—C. 1100

பதிப்புரை

கவிதைத்துறையில் உணர்ச்சிப்பாடல் (Lyric) கவிஞன் கருத்தை அவன் உளநிலையுடன் எப்படி எடுத்துக் காட்டுகிறதோ, அப்படியே உரைநடைத் துறையில் கட்டுரை ஆசிரியன் கருத்தையும் உணர்ச்சிகளையும் அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. வெளிப்பார்வைக்கு அது கட்டுப்பாடற்ற எளிய நெகிழ்ச்சியுடைய முறையாகமட்டுமே தோற்றக் கூடும். இதற்குக் காரணம் அது புறக்கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லாதிருப்பதே. ஆயினும், ஆசிரியன் தன் கருத்துக்கேற்ப அதற்கு வடிவம் அமைத்துக்கொள்வதால், அது உணர்ச்சிப்பாடலை ஒத்த அகக்கட்டுப்பாடு உடையதாகும்.

மேனாட்டு இலக்கியங்களில் பொதுவாகவும், ஆங்கில இலக்கியத்தில் சிறப்பாகவும் கட்டுரைத்துறை மேம்பாடுற்று விளங்கியது. மற்ற இலக்கியத் துறைகளைவிட இது பிந்தியது; பண்டை இலக்கியத்தில் அது இடம்பெறாது அண்மையிலேயே எழுந்தது. அதன் தொடக்கக்காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டு. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்துக்குள் அது உச்சநிலை வளர்ச்சியடைந்து அதன்பின் பெருக வளர்ந்துள்ளது. அதன் பிறப்புக்கால முதல் உச்சநிலைக்காலம் வரையுள்ள தலைசிறந்த ஆங்கிலக் கட்டுரையாசிரியர்களின் குறிப்பிட்ட சில கட்டுரைகள்

பொறுக்கி இந்நூலில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. கிட்டத்தட்ட, காலவரிசைப்படி அமைந்த இக் கோவை ஆங்கிலக் கட்டுரை இலக்கிய வளர்ச்சியைக் காட்டுவதுடன், தனித்தனி ஆசிரியர் போக்குகளையும் நன்கு நிழற்படுத்திக் காட்டும்.

ஆசிரியன் மனக்கோளுக்கும், உணர்ச்சிப் பண்புக்கும் ஏற்ற வகையில் கட்டுரைகள் பலவகைப்படும். முதற் கட்டுரையாசிரியன் என்று கூறத்தக்க பேக்கனின் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையும், அறிவுச் செறிவும் கட்டுரையைக் கடுவைரத் துண்டங்களாக்குகின்றன. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கௌலியும் அதே சமயம் ஃவிரான்சில் மாந்தேனும் நண்பனின் மறை உரையாடல் போன்ற இன்னுணர்ச்சிகளை அதில் கலந்தனர். இவர்கள் கையில் கட்டுரை கிட்டத்தட்ட உரைநடையில் எழுதப்பட்ட உணர்ச்சிப் பாடலாயிற்று.

18-ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டுரை நண்பர் உரையாடல்போன்ற உருவம்விட்டு, அருந்தகத்தில் உண்டிக்குப்பின் நடைபெறும் பொது உரையாடல் வடிவம் பெற்றது. எளிமை, நகைநயம், வசைநயம் வாய்ந்த அடிஸனின் கட்டுரை இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. ஸ்டீல், கோல்டுஸ்மித் ஆகிய இருவரிடமும் இவ் எளிமையுடன் கௌலியின் உளக்கனிவும் இனிய நடையும் இடம்பெறுகின்றன. அறிஞர் ஜான்ஸனிடம் பேக்கனின் செறிவு காணப்படினும், இக் கோவையில் இடம்பெற்ற கிரீன்லந்துக் காவியம் அவர் எழுதுகோலின் தனிச்சிறப்புக்குரிய ஒரு நறுமலர். கோல்டுஸ்மித்தின் இராக்காலக் காட்சியும் அவர் கட்டுரைகளில் கவிதைப்பண்பு மிக்கது.

ஆங்கிலக் கட்டுரையாசிரியருள் தலைசிறந்தவர் அடிசனும், சார்ல்ஸ் லாமும், ஹாஃப்லிட்டுமேயாவர். சார்ல்ஸ்லாம், மாந்தேன் முறையை மாந்தேனிலும் சிறப்பாகக் கையாண்டவர். அவர் கட்டுரைகள் யாவும் கவிதையின் கனிவும் பண்பும் உடையன. ஹாஃப்லிட் கட்டுரைகள் ஆங்கிலக் கட்டுரையாளர் யாவரின் நற் பண்புகளும் ஒருங்கே கூடிய செவ்விய பண்புடையன.

கீழ்நாட்டு இலக்கியத்திலும் தமிழிலும் அண்மைக் காலத்தில்கூடக் கட்டுரைகள் குறைவு. வேதநாயகம்பிள்ளை, நமச்சிவாய முதலியார், மறைமலையடிகள் ஆகிய உரைநடைத் தந்தையர்கள் கட்டுரைக்குரிய எளிய, இனிய, செப்பம் வாய்ந்த உரைநடை வகுத்ததன்றி, சிறந்த ஆங்கிலக் கட்டுரைகளின் மொழி பெயர்ப்புத் தழுவல்களாகவும், பாடக் கட்டுரைகளாகவும், தனிக்கட்டுரைத் தொகுதிகளாகவும் சில படைத்தளித்துள்ளனர்.

ஆயினும், தமிழில் கட்டுரை இலக்கியம் வளம் பட்டு, அத் துறை தமிழிளைஞர், நங்கையர் இலக்கிய உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கவேண்டுமானால், கலைப்பண்பு கெடாது தமிழ்ப்பண்பு விரவி எழுதப்பெற்று நல்ல மேனாட்டுக் கட்டுரைகளின் மொழிபெயர்ப்புக்களும், தழுவல்களும் தமிழில் பல வெளிவருதல் நலம். இச் சீரிய நோக்குடனேயே ஆங்கில இலக்கியக் கட்டுரை முத்தாரம் எனும் இச்சிறு நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகம் இதனை நன்கு வரவேற்று நாட்டு வளர்ச்சிக் கான இத்துறையை வளர்க்கும் என்று நம்புகிறோம்.

இக்கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தமிழாக்கம் செய்து உதவிய ஆசிரியர் திரு. கா. அப்பாத்துரை

அவர்கள் பணிக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். தம் பிறமொழியறிவையும், கலைநயத்தையும் தமிழன்னையின் பணிக்கென்றே உதவும் அன்னார் அடிச்சுவட்டைப் பிறமொழிப் புலவர் யாவரும் பின்பற்றவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். "பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்," என்ற கவிஞர் பாரதியாரின் அன்புக் கட்டளை அப்போதுதான் விரைவில் நிறைவேறியதாகும். பிறமொழியறிவில் ஈடும் எடுப்புமற்றுச் சிறப்பெய்திய தமிழகம், அதேபோலப் பிறமொழியடிமைத்தனத்திலும் தன்னலக் குழுநலச் சூழலிலும் அழுந்தியிராவிட்டால், தமிழ், கீழ்நாட்டுமொழிகளில் நடுநாயகமாயிருந்து மற்ற மொழிகளுக்கு நல்வழி காட்டும் இனிய சிறப்பினையுடையது என்பதே எம் துணிபு.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
க.	நட்பு—ஃவிரான்ஸிஸ் பேக்கன்	1
உ.	மன்னர் மாண்பு நலம்—பென் ஜான்ஸன்	14
ந.	தனிமையின்பம்—ஏபிரகாம் கௌலி	17
ச.	வாழ்க்கை நிலையாமையும் செல்வ நிலையாமையும் ”	25
ரு.	என்னைப்பற்றி ”	29
சு.	கவிதை—சர். வில்லியம் டெம்பிள்	36
எ.	வசையுரையின் பொல்லாங்கு—ஜோசஃவ் அடிசன்	48
அ.	நல்லெண்ணங்கள் ”	54
கூ.	நாடோடிகள் ”	58
க0.	குடும்பவாழ்வின் நல்லின்பம்—சர். ரிச்சர்டு ஸ்டீல்	64
கக.	பிரிவுகாலக் காட்சி ”	71
கஉ.	விளக்குமாறு - ஓர் ஆராய்ச்சி —ஜோனதன் ஸ்விஃவ்ட்	77
கந.	இராக்காலச் சிந்தனைகள்—ஆலிவர் கோல்ட்ஃச்மித்	81
கச.	நாடோடி நடிகன் ”	89
கரு.	கிரீன்லந்துக் காவியம் —டாக்டர் ஸாமுவேல் ஜான்ஸன்	100
கசு.	மூவா முதுமை—சார்லஸ் லாம்	113
கஎ.	கவிஞர்களுடன் என் முதற்சந்திப்பு —வில்லியம் ஹாஃச்லிட்	120

CONTENTS

(as in English)

1.	*Of Friends*	— Francis Bacon
2.	*Character Principis*	— Ben Jonson
3.	*Of Solitude*	— Abraham Cowley
4.	*The Shortness of Life and Uncertainity of Riches*	— ,,
5.	*Of Myself*	— ,,
6.	*Of Poetry*	— Sir William Temple
7.	*The Danger of Satire*	— Joseph Addison
8.	*On Good Intentions*	— ,,
9.	*Sir Roger and the Gipsies*	,,
10.	*Scene of Domestic Felicity*	Sir Richard Steele
11.	*Death-Bed Scene*	— ,,
12.	*A Meditation upon a Broomstick*	— Jonathan Swift
13.	A *City Night Piece*	— Oliver Goldsmith
14.	*The Strolling Player*	— ,,
15.	Anningait and Ajut: A Greenland History	— Dr. Samuel Johnson
16.	*The Superannuated Man*	Charles Lamb
17.	*My First Acquaintance with Poets*	— William Hazlitt

கட்டுரை முத்தாரம்

க. நட்பு

ஃவிரான்ஸிஸ் பேக்கன்*

"தனிமையில் மகிழ்பவர் ஒன்று கொடுவிலங்கின் இயல்புடையவராய் இருத்தல்வேண்டும், அன்றேல் இறை பண்புடையவராயிருத்தல்வேண்டும்," என்று அறிவுரை தீட்டியவர் உண்டு. பொய்ம்மையும் மெய்ம்மையும் விரவிய இதுபோன்ற உரை வேறு இருக்கமுடியாது. வாழ்க்கைமீது இயற்கையிலேயே வெறுப்பும் பகைமையும் உடையவர் விலங்கியல் பண்பினராய் இருக்கவேண்டும் என்பது பொருத்தமானதே. ஆனல், புறச்சமயத்தாரிடையே 'கண்டிய' இனத்தவனை எப்பிமெனிடிஸ், உரோம நாட்டு நூமா, ஸிஸிலியநாட்டு எம்பிடாக்னிஸ், டயானவைச் சார்ந்த அப்பொலோனியஸ் ஆகியவர்களும், பண்டைய கிறித்தவத் திருக்கோவிலகஞ் சார்ந்த திருத்துறவோர், சமயத் தந்தையர் ஆகியவர்களும் இவ்வியல்பினரல்லர் என்பது உறுதி. அவர்கள் தனிமை என்ற முறைமையிலேயே தனிமையில் மகிழ்ந்தவரல்லர். அவர்கள் மனித வாழ்க்கையினும் உயரிய மற்ருேர் உயர்பண்புத் திறத்துடன் ஊடாடுபவர். இங்ஙனம் ஊடாடும் நோக்குடனேயே அவர்கள் தம் உள்ளத்தில் பிற தொடர்புகள் அகற்றி அதனைத் தனிப்படுத்தித் தூய்மை செய்துவைக்க நாடினர். இத்தகைய தனிமையில் இறைபண்பு நாட்டம் இருப்பதாலேயே, இறைபண்புக்கு இடமுண்டு. இதுவன்றித் தனிமையிலேயே பிறசார்பின்றி இறைபண்பு உண்டு என்று கூறுவது போன்ற பொய்ம்மை இருக்கமுடியாது.

---

* Francis Bacon.

பொதுவாக, தனிமை என்பது என்ன? அதன் முழு ஆற்றல் எத்தகையது? இவைபற்றிப் பொதுவாக மக்கள் மிகுதி அறிவதில்லை. இதற்கு ஒரு தனிக் காரணம் உண்டு. மக்கட்குழுவெல்லாம் மக்கட்கூட்டுறவு ஆய்விடமாட்டாது. மனிதர் முகங்களெல்லாம் அகஉணர்ச்சியின் தோழமைத் துணைகள் ஆய்விடமாட்டா. இவை போலவே உரையாடல்களெல்லாம் அகநக நட்பாடும் நட்புரையாடல்கள் ஆகமாட்டா. அகத்தே அன்பில்லாத இடத்தில் உரையாடல்கள் வெறும் சலசலப்புக்களே. "பெரிதே நகரம்; அதன் தனிமையும் பெரிது," என்ற இலத்தீனப் பழமொழி இதனை ஓரளவு வலியுறுத்துகிறது. எப்படியெனில், பெரிய நகரத்தில் நண்பர் அகல அகலப் பிரிந்துறைகின்றனர். எனவே, அணுக்கப்பண்பாகிய தோழமை அங்கே தழைப்பதில்லை. ஆனால், இங்நிலை நகரில் மட்டுமல்ல; நண்பர்கள் இல்லாத இடம் எதுவானாலும், அது முழுதும் தனிமையின் அவலத்திற்குரிய இடமே. நட்பிலா உலகம் ஒரு பாலைப்பரப்பே ஆகும்.

புற இடம்போல அக இடத்திலும் இத்தகைய பாலைப் பண்பு உண்டு. எவனொருவன் உள்ளமும் உள்ள உணர்ச்சியும் நட்பின் தகுதிக்குப் புறம்பானதோ, அவனிடம் அது காரணமாகக் குடிகொண்ட தனிமையும் மனிதப் பண்பின் கூறன்று; விலங்குப் பண்பின் கூறே.

நட்பின் பயன் யாது? பலவகை உணர்ச்சிகளால் நம் நெஞ்சகம் புண்படுகிறது. அதில் பலவகைப் புடைப்பு, நலிவுகள் ஏற்படுகின்றன. நட்பு இவற்றை அகற்றி அதனை எப்போதும் சமநிலைக்குக் கொண்டுவர உதவுகிறது. உடலுக்கு மிகுதி இடர்தரும் நோய்த் திறங்கள் முறிவும் தவக்கமுமேயாகும். உளத்தின் வகையிலும் இடர்தரும் நோவுகள் இவையே. உடற்கூறறிந்தோர் கூற்றுப்படி, நுரையீரற்பையைத் துழாய்விதை நெகிழ்விக்கும்; உயிர்ப்பையைக் கந்தகப்பூ தளர்த்தும்; மூளைக்கட்டை நீர்நாயின் நெய் பண்படுத்தும். ஆனால், உள்ளத்தின் பூட்டிறுக்கத்தை உண்மை நட்பன்றி வேறு எதுவும் நெகிழ்விக்காது.

துயரங்கள், இன்பங்கள், அச்சங்கள், அவாக்கள், ஐயப்பாடுகள், கருத்துக்கள் ஆகியவை உள்ளத்தை அழுத்தி இன்னல் விளைவிக்கின்றன. சமயத்துக்குப் புறம்பாக, இவற்றை அகற்றவல்ல ஒரு பழிதுடைப்பாய்* இயங்குவது நட்பே.

நட்பின் இப் பயனை அறிந்து உலகின் மன்னரும் மண்ணுளும் மன்னரும் அதற்கு எத்தகைய மதிப்புத் தந்துள்ளனர் என்பது மிக வியப்புத் தருவதேயாகும். இத்தகையோர் தம் உயிர்ப் பாதுகாப்பு, தம் பெருமையின் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றில் பிறரினும் எவ்வளவோ மிகுந்த அக்கறை உடையவர். ஆயினும் அவர்கள் இவற்றைக்கூடப் புறக்கணித்து நட்பை நாடினர். நட்பிற்கு அவர்கள் தந்த மதிப்பு அவ்வளவு உயரியது. அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள யாவரும் அவர்கள் பணியாளர்களாயிருப்பர்; அல்லது அவர்கள் மன்பதைக் குடிகள் ஆயிருப்பர். இத்தகையோர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையேயுள்ள செல்வ மதிப்பு நிலைசார்ந்த ஏற்றத்தாழ்வு எவ்வளவோ பெரிது. இவர்களுள் யாராவது ஒருவரைத் தம்முடன் சரிநிகராக உயர்த்தினாலன்றித் தம் தோழமைக்குத் தகுதியுடையவராக எவரையும் அவர்கள் பெறமுடியாது; நட்பின் பயனையும் இவ்வாறு செய்தன்றி அவர்கள் நுகர்தலரிது. ஆனால், நட்பினைப் பெறத் துணிந்து இவ்வாறு செய்வதென்றாலோ, அதனால் மன்னர் உயிர்ப்பாதுகாப்புக்கும் பெருமைப் பாதுகாப்புக்கும் ஏற்படும் இழுக்கங்கள் பல என்பது கூறாமலே விளங்கும். இந்நிலையிலும் மன்னர்கள் துணிந்து நட்பை நாடியுள்ளனர்!

---

* தீவினையின் விளைவான தெய்வப் பழியை அஞ்சுபவர் கீழ் நாடுகளில் குருமார்களை அடுத்து அவர்கள் தூண்டுதலால் அவர்கட்குத் தானம் வழங்கியோ, அத்துடன் பூசனைகள் நிகழ்த்தியோ கழுவாய் பெறுவர். இது போலவே பழங்காலக் கிறித்தவருள்ளும், கத்தோலிக்கருள்ளும் குருமார் தீவினை செய்தவர் உளந்திறந்து பழிகேட்டு மன்னிப்பு அல்லது கழுவாய் தருவர். நட்பு இது போன்ற ஆனால் இயற்கை சார்ந்த அகக் கழுவாய் தரும் என்பது கருத்து.

தற்கால மொழிகளில்* இந்நண்பர்களை நாம் மன்னரின் இன்பக் கூத்தர் என்கிறோம். அவர்கள் உரையாடல் நயம் அல்லது தம் பொழுதுபோக்கு நாடியே மன்னர் அவர்களைத் தேர்ந்துள்ளதாக நாம் கருதுகிறோம் என்பதை இப்பெயர் காட்டுகிறது. ஆனால், பண்டைய இலத்தீன மொழிச் சான்றோர் இவர்களைத் தோழமை மன்றத்தார்† என்றனர். இத்தொடர் அவர்கள் உண்மை யியல்பையும் அவர்களை மன்னர் நாடிப்பெற்ற உள்ளார்ந்த நோக்கத்தையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. மன்னரியல்பினை மனிதப் பண்புடன் இணைக்கும் இணைப்பு இதுவே என்பதை இத் தொடர் குறிக்கிறது. ஏனெனில் இந் நட்பை நாடிய பலரும் உள்ளஉரமற்றவரோ, உணர்ச்சி மிக்கவரோ அல்லர்; மன்னராய் ஆண்டவருள்ளும் பலர் மதியாற்றல் மிக்கவரும், செயலாற்றல் சிறந்தவரும் ஆவர். இவர்கள் தம்முடன் பல சமயங்களில் தம் பணியாட்களை ஒருங்கிணைத்து, தாம் அவர்களை நண்பர் என்று கூறியதுடன் நில்லாது, அவர்களைத் தம்முடன் சரிநிகராக நடத்தி, அவர்களைத் தம் நண்பர் என்று பிறரையும் கூறவைத்தனர். பொதுமக்களிடையே ஒரு குடிமகனுக்கும் மற்றொரு குடிமகனுக்கும் உள்ள சரிநட்புப் போலவே, மன்னராகிய தமக்கும் அவர்களுக்கும் சரிநிலை நட்பு உரியதெனக் காட்டினர்.

உரோமப் பேரரசை இயக்கியாட்கொண்டவன் சுல்லா. அவன் தனக்கு இணையாகப் பாம்பியை உயர்த்தினான். இதனாலேயே பாம்பி வல்லாளன் பாம்பி ஆனான். அவன் சுல்லாவுடன் சரிநிகர் நிலைமட்டும் அடையவில்லை; அவனை விஞ்சிப் பெருமையடைந்தான். இஃது எங்ஙனமெனில், பாம்பி தன் நண்பனொருவனை உரோமப் பேரரசின் கடல் கடந்த நாடொன்றின் ஆணையாளராக்க முனைந்

* ஐரோப்பாவின் தற்கால மொழிகள் மேலைநாட்டுத் தாய் மொழிகளான ஆங்கிலம், ஃவிரஞ்சு, ஜெர்மன் முதலியவை. 15-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே இவை இலக்கிய மொழிகளாக ஆக்கப்பட்டன. இவற்றுக்கெதிரான பண்டை இலக்கியமொழிகள் இலத்தீனும் கிரேக்கமுமே.

† Participes Curorum.

தான். சுல்லா இதை எதிர்த்தபோது, அவன் சுல்லாவின் ஆணையை எதிர்த்துத் தாக்கியதுடன், "படி ஞாயிற்றின் அழகு கண்டு மக்கள் வாளா அமைவதில்லை; எழுஞாயிற் றின் புத்தழகிலேயே துணிந்து ஈடுபடுவர்," என்று அதட் டிப் பேசினன். அவன் பேச்சு செயல்துறையில் வெற்றியும் பெற்றது. இது மட்டுமா? ஜூலியஸ் ஸீஸர் தன் பின்னுரிமை யாளனுகத் தன் நண்பன் டெஸிமஸ் புரூட்டஸைத் தேர்ந் தெடுத்தான். தன் தமையன் மகனுக்குப்பின் தன் மரபுரிமைகள் யாவும் அவனுக்கே செல்லக்கடவதென இறுதிப் பதிவும் செய்தான். புரூட்டஸுக்கு ஸீஸர் தந்த இந்த உயர்வும் ஆற்றலும் ஸீஸர் உயிருக்கே வினையாய் வந்து விடிந்தன. எப்படியெனில், சில தீக்குறிகள் கண்டு ஸீஸர் தம் மன்றக் கூட்டத்தைக் கலைக்கவிருந்தார். தீக் குறிகள் மட்டுமன்றி, அவன் மனைவி கல்பூர்ணியா கனவு களும் அவனை அத் திசையிலேயே ஊக்கின. ஆனல், புரூட் டஸ் அவனை அவனிருக்கையிலிருந்து கைபற்றி இழுத்துத் தனியே இட்டுச் சென்று, "நண்ப, நம் கல்பூர்ணியா இப் போது தீக்கனவுகள் கண்டிருக்கிறுள். அவள் இன்னும் ஒரு நற்கனவு காணட்டும். அதுவரை மன்றம் நடை பெறட்டும்," என்முன். இவ்வுரைக்கு ஸீஸர் இணங்கினன். இஃது அறிவின் திறத்தால் விளைந்த செயலன்று, நட்பின் திறத்தால் விளைந்ததே. ஏனெனில், ஸீஸர் அவனுடன் கொண்ட நட்பு அவன் அறிவின் ஆற்றல் கடந்தது. ஸீஸர் இஃதறிந்து அவனை எப்போதும் தன் 'கூற்றணங்கு' என்றே குறிப்பிட்டனராம். அந்தோணியின் உரையைச் சான்று காட்டி ஸிஸிரோ தம் 'ஃபீலிப்பிக்'கில் இதனைக் குறித் துள்ளார்.

மேலும் அகஸ்டஸ் கீழ்குடிப் பிறந்த மெஸீனஸைத் தன் தோழனுக உயர்த்தினன். அகஸ்டஸ் தன் புதல்வி ஜூலியாவின் மணம் பற்றி அத்தோழனுடன் கலந்து கொண்டபோது, அவன், "ஒன்று ஜூலியாவை என் மக னுக்கு மணம் செய்துகொடு. அல்லது என்னைக் கொன்று விட்டு அவள் மணம் பற்றிய பேச்சுப் பேசு. இவ்விரண்டு

வழியன்றி உனக்கு மூன்ருவது வழிகிடையாது,'' என்று மிகுந்த இறுமாப்புடன் கூறினன், ...மற்றும் டைபீரியஸ் ஸீஸருக்கும் ஸெஜானஸுக்கும் உரிய நட்பினை ஒரு தெய்வீக நட்பு எனக்கொண்டு மன்றத்தார் அவர்கள் நட்பினுக்குச் சின்னமாக அவர்கள் சிலைகளை மன்றத்தில் எழுப்பினர். ஸெப்டிமஸ் ஸெவரஸுக்கும் பிளாட்டினஸுக்கு மிடையேயுள்ள நட்பு இதனினும் வியப்புக்குரியது. ஸெப்டிமஸ் தன் தலைப் புதல்வனை அழைத்து, பிளாட்டினஸின் புதல்வியை மணம்புரிந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினன். அத்துடன் தன் புதல்வன்மீது பிளாட்டினஸ் செய்யும் அவமதிப்பு முழுவதையும் அவன் உடனிருந்து ஆதரித்தான். மன்னன் தன் மன்றத்தாருக்கு வரைந்த முடங்கல் ஒன்றில், "எனக்கு அவனிடம் உள்ள நட்பின் அளவை வேறுவகையில் என்னல் அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. அவன் என் வாழ்நாள் கடந்து வாழ்க என்பதே என் விருப்பம்,'' என்று எழுதினனும்!

மேற்கூறிய இம் மன்னர் பெருமக்கள் திராஜன் போலவோ, மார்க்கஸ் அரீலியஸ் போலவோ நல்லறவோர்களாக இருந்திருப்பார்களானல், இந்நட்புத் திறங்களை அவர்கள் அருள்திறத்தின் கூறுகள் என்று விளக்கி அமையலாம். ஆனல், அவர்கள் அறிவாற்றல் மட்டுமின்றிச் செயலாற்றலும், வீரவலிமையும், கண்டிப்பும் மிக்கவர்கள். அவர்கள் தன்மறுப்பாளர்கள் அல்லர்; செறிந்த தன்னல இறுமாப்புடையவர்கள். எனவே, இந் நட்புத் திறங்களால் அவர்கள் நாடியது தன்னல நிறைவே என்பது தெளிவு. அந்நிறைவை அவர்கள் பெருவிலை கொடுத்துப் பெற வேண்டியிருந்தது. அப்படியும் அரைகுறையாகவே பெற முடிந்தது. ஆயினும் அவர்கள் அதனைப் பெறத் துணிந்தனர்; உயிர்விடத் துணிந்தும் பெற முனைந்தனர். மன்னர் கோமான்களாகிய அவர்களுக்கு மனைவியர், மனக்கினிய மைந்தர், மற்றைய உறவினர் எண்ணற்றவர் இருந்தனர். ஆயினும், நட்பினல் பெறும் நிறைவை அவர்கள் எவர் உதவியாலும் பெறமுடியவில்லை.

காம்மினியஸ் என்பவர் தம் பணிமுதல்வரான உரங் கொண்டான் சார்லஸ் கோமகனைப்பற்றி ஓர் அரிய செய்தியைக் கூறுகிறார். அவர் தம் உள்ளத்தின் மறைசெய்திகளை எவரிடமும் கூறினதில்லையாம். அவர் உள்ளத்தை மிகுதி அரித்த மறைசெய்திகளை அவர் மிகுந்த முயற்சியுடன் அடக்கிவைப்பாராம். ஆனால், இம் மறையடக்கத்தின் வலிமை வாழ்வின் பிற்பகுதியில் தானாகத் தளர்ந்து விட்டதாம். அதன் பயனாக அவர் அறிவுநிலையே யிழந்து விட்டாராம். இதே படிப்பினையைக் காம்மினியஸின் அடுத்த ஆண்டகையான பதினோராம் லூயியிடம் கூடக் காணப்படுகிறது. அவர் மறையடக்கமே அவரை வதைத்து உயிருடன் கொல்லும் ஓயாக் கூற்றுவனா யமைந்தது. இவ்வகையில் எளிதில் விளங்காத, ஆனால் பொருள் செறிவுள்ள ஆராய்வறிஞர் பிதகோரஸின் வாயுரை நல்விளக்கம் தருவதாகும். "உன் நெஞ்சை நீ தின்னாதே." உண்மையில் தம் நட்பினுக்கு உள்ளந்திறந்து காட்டாதவர், தம் நெஞ்சைத் தாமே தின்னும் மானிட ஊனுணிகளேயாவர்.

நட்பின் முதன்மையான பயன் இதுவே. இப்பயன் பற்றி நான் முடிவாகக் கூறுவது யாதெனில், நண்பனிடம் மனந்திறந்து கருத்துப் பரிமாறிக் கொள்வதால் நேருக்குநேர் இரண்டு முரண்பாடான நல்விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன என்பதே. அது இன்பங்களை இரட்டியாக்குகிறது. ஆனால், துன்பங்களைப் பாதியளவாகக் குறைக்கிறது. இன்பங்களை நண்பருடன் பரிமாறுகையில், அவ்வின்பத்தினும் மிகுதி மகிழ்ச்சி பெறாதவர் இல்லை. அது போலவே துன்பத்தைப் பரிமாறுகையில் அத் துன்ப உணர்வு குறைபடாதவரும் இலர். பொன்மாற்றுச் சித்தர் கூறும் மணிமந்திரத்தின் பண்பு நட்பினுக்கு உரியது. மணிமந்திரம் நேருக்குநேர் முரணான பயன்களையும் தருவது. ஆனால், எல்லாப் பயனும் நற்பயன்களே. உடல்வகையில்மட்டும் மணிமந்திரம் தரும் இவ்விளைவை, நட்பு உளவகையிலும் தருகிறது. நட்புக்கு உவமையாக மணிமந்திரத்தைக் கூட நாடவேண்டுவதில்லை. இயற்கை

யுலகிலேயே இதற்கு நல்ல ஒப்புமை உண்டு. பொருள்களின் கூட்டிணைப்பில் அவற்றின் இயற்கை நற்பண்புகள் ஒன்றுபட்டு வலிவுறுகின்றன. அல்பண்புகள் தளர்வுறுகின்றன. நட்பின் திறம் உள்ளத்தில் இங்ஙனமே செயலாற்றுகிறது.

நட்பின் இம் முதற்பயன் உணர்ச்சித்துறை சார்ந்தது. அறிவுத்துறை சார்ந்த இரண்டாவது பயனும் இதுபோல உளநலம் பயப்பதே. உணர்ச்சித் துறையில் அது உட்புயல்களாகிய வெறிகள், சூறாவளிகளாகிய மயக்கங்கள் ஆகியவற்றை அகற்றித் தெளிவு தருவதுபோலவே, அறிவு மருட்சி, குழப்பம் ஆகியவை அகற்றி அறிவுத்துறையிலும் தெளிவு அளிக்கின்றது. இத்தெளிவுக்கு நண்பன் தரும் நல்லறிவுரையும் உறுதியுரையும் மட்டுமே காரணமன்று. இவ்வறிவுரையைப் பெறுமுன்பே, நண்பரிடம் கருத்துக்களைக் கூறும்போதே, அத்தெளிவை நாம் பேரளவில் பெறுகிறோம். பல்வகைச் சிந்தனையலைகளால் குழம்பிய கருத்துக்கள், நண்பனிடம் ஒருவழி திறந்து கூறுவதன் மூலமே தெளிவு பெறுகின்றன. கூற நாடிய உடனே உருப் பெறா எண்ணங்கள் உருப்பெறுகின்றன; விளக்கமுறாக் கருத்துக்கள் விளக்கமுறுகின்றன; வகை பெறாத விளக்கங்கள் வகுக்கப்பெறுகின்றன. சொல்லுருவில் அவை வெளிவரும்போது மட்டுமே அவன் அதைத் தெளியக் காண்கிறான். ஒருநாள் முழுதும் தனிமையிலிருந்து ஆராய்வதைவிட ஒருமணி நேரம் நண்பனுடன் உரையாடுவதால் அவன் பெறும் தெளிவு மிகுதி. நண்பனின் நல்லுரை கேட்டு முன்பே அவன் தன் அறிவிலும் உயர் அறிவு பெற்றுவிடுகிறான். பாரசீக மன்னரிடம் தெமிஸ்டாக்ஸிஸ் கூறியபடி, கருத்துக்கள் மடித்துச் சுருட்டிவைத்த திரைச் சீலைகள் போன்றன. உரையாடல் அதனை விரித்தமைத்த திரைப்படம் போன்றது. உருவிளக்கமமைந்த சொற்கள் கருத்தில் சுருள் மடிப்புக்களாகவே உள்ளன. எனவே நட்பின்பயனை பெறுவது நண்பன் மூலமாகமட்டும் அல்ல; நட்பினாலும் உண்டு. தலை சிறந்த நண்பனது நட்பு உயர்

தனிச் சிறப்புடையது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் நண்பர் தகுதிகடந்த தகுதியும் நட்பினுக்கு உண்டு. தான் வெட்டாத சாணையும் கத்தியை நன்கு வெட்டும்படி கூராகத்தீட்டும் தகைமை உடையதன்றோ? அதுபோலவே நண்பர் தகுதியற்றவிடத்தில் கூட, மனிதன் தன் அறிவை அந்நட்புத் திறத்தில் தீட்டிப் பயன் பெறுகிறான். சுருங்கக் கூறினால், தன் கருத்தைத் தன்னிடமே அடக்குவதைவிட, ஒரு சிலையினிடமோ, ஒரு படத்தினிடமோ கூறமுடியு மானால், அங்ஙனம் கூறுவதுகூட மனிதனுக்கு நற்பயன் தரும் என்னலாம்.

நட்பின் இவ்விரண்டாவது பயனில் எல்லோருக்கும் பொதுவே எளிதாக விளங்கும் பகுதி நண்பர்களின் நல் லுரையேயாகும். ஹெராக்ளிட்டஸின் புதிர்போன்ற மெய்செறி உரைகளில் ஒன்று, "உலர்ந்த ஒளியே சிறந்த ஒளி," என்பது. பிறரிடமிருந்து ஒருவருக்குக் கிட்டும் அறிவுரையே பற்றுச் சார்பற்ற அறிவுரை; தன் உள்ளந் தரும் தூண்டுதலினும் அதுமேம்பட்டது என்பதனையே இது விளக்குகிறது. ஏனெனில், தன் அறிவுத்துணிபு எப் போதும் தன் பற்றுச்சார்புகளிலும் மரபுகளிலும் தோய்ந் திருத்தல் இயல்பு. தன் தூண்டுதலால் வரும் அறிவுக்கும், நண்பர் அறிவுரைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நச்சுப் புகழ்ச் சிக்கும் மெய்யறிவுரைக்கும் உள்ள வேறுபாடேயாகும். தன் அறிவைப்போல் தனக்கு நச்சுப்புகழ்ச்சி செய்வது ஒருவனுக்கு வேறு எதுவும் இல்லை. நட்புரிமையால் நண்பர் இடித்துரைக்கும் கடிந்துரைபோல அதற்கு மாற்றுவதும் வேறு இல்லை.

நண்பர் அறிவுரைகளும் இருவகைப்படும்: ஒன்று ஒழுக்கமரபு பற்றியது; மற்றது வாழ்க்கை நடைமுறை பற்றியது. முதற்பிரிவில் மனநலத்தின் சமநிலை பேணும் ஒப்பற்ற மருந்து நண்பன் எச்சரிக்கையே. இம் மருந்து அடிக்கடி கசப்பாகவும் காரமாகவும் இருக்கக்கூடும். இது பற்றிய ஒழுக்கமரபு சார்ந்த நூலுரைகள் உணர்ச்சி யற்றவையும் கவர்ச்சியற்றவையும் ஆகும். பிறர் மரபு

கண்டு திருந்தலாம் என்றுலோ, பிறர்வகையில் பொருந்து வது நம் வகையில் எப்போதும் பொருந்துவதாகாது. ஆகவே, இத் துறையில் ஏற்புடையதும் பயனுடையதும் ஆன ஒரே பொருள் நண்பர் உரைதான். பெருங்குற்றங் களையும், அவற்றினும் மிகுதியாக, பெருத்த முரண்பட்ட செயல்களையும் எடுத்துக்காட்டும் நண்பரில்லாக் குறையால் எத்தனைபேர் வாளா செய்து கழிகின்றனர்! அவற்றால் அவர்கள் பேருக்கும் வாழ்க்கை நலத்துக்கும் எத்தனை இழுக்கங்கள் ஏற்படுகின்றன! இவற்றின் பேரளவு காண்ப வர்க்கு வியப்பைத் தருவதாகவே இருக்கும்! தூய திரு. ஜேம்ஸ் கூறுகிறபடி, இத்தகையோர் ஒரோவொரு தடவை கண்ணுடியில் தம் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, பின் வளர்ச்சி யடைந்து மாறுபடும் தம் வடிவுருவங்களைப்பற்றிய கருத் தற்றவர் போன்றவராகின்றனர்*

வாழ்க்கை நடைமுறைபற்றிய பயனை இனிக் கவனிப் போம். நமக்குக் கண்கள் இரண்டு இருக்கின்றன. இரண்டு கண்ணும் பார்ப்பது ஒன்றைத் தானே என்று பலர் கருதக்கூடும். ஆனல், வேடிக்கை பார்ப்பவன் காணும் அளவே ஆட்டக்காரரும் பார்க்கின்றனர் என்றே; கடுஞ் சீற்றங்கொண்ட ஒருவன் அறிவும் நெடுங்கணக்கை ஒருகால் ஒப்பித்துவிட்டுப் பின் சிந்திப்பவன் அறிவும் ஒன்று என்றே; துப்பாக்கியை ஏந்தலாகக் கையில் வைத் துச் சுடுவதும், தோள்பட்டை யணைத்துக் காலூன்றிச் சுடு வதும் ஒரே ஆற்றலுடையவை என்றே கருதுவதுபோன்ற ஆராயா முடிவைப் போன்றதே இக்கருத்து. உண்மை யாதெனில் ஒரு கண்காணும் ஒரு புறச்சாய்வை மறுகண் திருத்தி நடுநிலைப்படுத்துகிறது. இதுபோலவே, ஒருவன் வகுக்கும் வாழ்க்கைத்திட்டத்தை அவன் நண்பன் நல் லுரையே சரிசெய்கிறது.

இன்னும் சிலர் ஒரே நண்பரிடம் அறிவுரை நாடாது, ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒவ்வொருவர் அறிவுரையைத் தனித்தனி நாடுகின்றனர். இஃது அறிவுரையில்லாமையை

* விவிலிய நூல்: தூய திரு. ஜேம்ஸ் I-28

விட மோசமாகவே இருக்கும். இவ் அறிவுரை பயன் படாதது மட்டுமல்ல; இதனால் புதிய இரண்டு கேடுகளும் உண்டு. ஒன்று அவன் பெறும் அறிவுரை அகவாய்மை உடையதாக இருக்கமாட்டாது என்பது. ஏனெனில், நண்பனைத்தவிர எவரும் தத்தம் நலம்பேணி அதற்கியை யத் திரித்தன்றி அறிவுரை பகர்வார்கள் என்று எதிர் பார்க்க முடியாது. மேலும், நல்லெண்ணத்துடன் தரப்படும் அறிவுரைகளும் பகுதி பொருந்துவதாகவும், பகுதி முரண்பாடுடையதாகவும், தீங்கு தருவதாகவுமே இருக்கக்கூடும். ஒவ்வொரு நோய்க்கும் தனியுயர் சிறப்புடைய மருத்துவரை நாடி மருத்துவம் செய்து கொள்ளுபவனுக்கு அவ்வந் நோய்க் காலத்துக்குரிய தற்காலிக நலம்தான் விளையக்கூடும். நோயாளியின் பொது உடல்நிலையும், முன்பின் நோய்நிலைகளும் அறியாத அம் மருத்துவர்களால், உடல்நலத்தின் சமநிலையைக் கெடுக் கவோ, வாழ்வுநலங் குறுக்கவோ வழி ஏற்படாதிராது. அது போலவே மனிதனின் நிலையான உளநலமும் வாழ்க்கை நலமும் அறிந்த நண்பன் நல்லுரையன்றி, எவ்வளவு திற மையும் நல்லெண்ணமும் உடையவர் நல்லுரைகளும் நிலைத்த நீடித்த பயனுடையவை ஆகமாட்டா. துண்டு துணுக்கான அறிவுரைகள் அறிவைச் சிதறடிக்கவும் சறுக்குநெறியில் கொண்டுய்க்கவும் பயன்படுமேயன்றி, நண்பரின் நிலையான அறிவுரைபோல் அமைந்து நேர்வழி காட்டமாட்டா.

மன அமைதி, அறிவுப் பயன் ஆகிய இவ்விரு பெரும் பயன்கள் மட்டுமல்ல; இன்னொரு நிறைபயனும் நட்பி னுக்கு உண்டு. செயல் துறையில் நட்பு தரும் உதவி ஒன்றிரண்டல்ல; பல. மாதுளங்கனி தனித்தனி நறுஞ் சாறு பொதிந்த பல விதைக்கொத்துக்களை உடையதா யிருப்பதுபோல, நட்பு அவ்வச் சமயத்துக்கேற்ற பல செயலுதவிப் பண்புகள் உடையதாயுள்ளது. இப் பல் வேறுபட்ட பயன்களை நேரிடையாக அறிதலரிது. தனி மனிதன் தானே செய்யமுடியாத செயல்கள் எத்தனை

உண்டு என்று கணித்துணர்ந்தால், அத்தனையும் நட்பினுல் மட்டுமே பெறத்தக்கது என்று சுற்றுமுகமாகக் காட்டத் தக்கதாகவே அமையும்.

“தன்னுடைய மற்றொரு படிவமே தன் நண்பன்,” என்ற பண்டையோர் கூற்று எத்தனையோ செறிபொருள் உடையது. உண்மையில் நண்பன் தன்னினும் மிக்க தன் மறுபடிவம் என்னலாம். மனிதர் வாழ்வுக்கு ஓர் எல்லை உண்டு. இவ்வெல்லை கடந்த அவாவுடைய பொருள்கள் பல. இவை தமக்குரியதொரு வாழ்க்கைப் பணியாய் இருக்கலாம். ஒரு மகவின் வாழ்வாயிருக்கலாம். இத் தகைய அவாக்களின் குறையை எண்ணிச் சாகுமுன் பல தடவை உள்ளமழிபவர் உண்டு. உண்மையான நண்பரை உடையவர் இத் துறைகளில் கவலையற்றிருக்கலாம். தம் நலங்கள் தம் வாழ்வு கடந்து நிலவும் என்ற உறுதி அவர் களுக்கு ஏற்படும். இவ் வகையால் நண்பனையுடைய ஒருவ னுக்குத் தன் அவாக்களைப்பற்றிய வரையில் இரண்டு உயிர்கள் உண்டு என்பது முற்றிலும் உண்மை.

மேலும் மனிதன் வாழ்வு அவன் உடல் சார்ந்தது. அவ்வுடல் எப்போதும் ஓரிடத்தின் வரையறைக்குட்பட் டது. ஆனுல், நட்புள்ள இடத்தில் அவன் உரிமைகள் யாவும் அவனுக்கும் அவன் நண்பனுக்குமாக இரட் டிப்பு உரிமைகள் ஆகின்றன. ஏனெனில், எல்லா உரிமை களையும் அவன் தான் நேரில் வழங்குவதுபோல நட்பின் பேராண்மையால் நண்பன் மூலமாகவும் வழங்குகிறுன்.

ஒருமனிதன் தானே தன்வகையில் கூறமுடியாதவை, செய்யமுடியாதவை, கூறினுலும் செய்தாலும் பொருத்த மாகாதவை எத்தனை இருக்கின்றன! தன் குணச்சிறப்பை ஒருவன் பண்புநயம்படத் தானே கூறமுடியாது; பாராட் டுக் கூறுதலோ கேட்கவேண்டியதில்லை. ஒருவன் தனக்கு வேண்டியவற்றைத் தன்மதிப்புடன் கோரவோ, குறை யிரக்கவோ முடியாது. இதுபோன்ற நுண்நயமிக்க செய்தி கள் இன்னும் பல இருக்கலாம். தன்வகையில் பண்பு நயம் படா இவையே: நண்பன் வகையில் பண்புநயச் சிறப்புடை

யவை ஆகத்தக்கவை. மற்றும் மனிதன் வாழ்வில் பல தொடர்புகள் உண்டு. அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு அவன் செயலாற்ற முடியாது. தன் புதல்வனிடம் ஒருவன் தந்தையாக மட்டுமே பேசுதல் முடியும்; தன் மனைவியிடம் கணவனாக மட்டுமே உரையாட முடியும்; தன் பகைவனிடம் போட்டி மனப்பான்மையுடனேதான் சொல்லாடக்கூடும். ஆனால், இத் தனித்தொடர்புகளின் கட்டுப்பாடின்றி ஒருவனுக்காக அவன் நண்பன் செயலாற்ற முடியும். சுருங்கக் கூறுவதனால், மனிதன் தன் தனிமுறையில் செய்யக் கூடாத செயல்கள் எத்தனையோ பல. நண்பனில்லாவிட்டால், வாழ்க்கை மேடையில் மனிதனுக்கு மிகுதி இடமில்லை. அவன் வாளா வெளிச்செல்ல வேண்டியவனே ஆவான்.

உ. மன்னர் மாண்புநலம்

பென் ஜான்ஸன்*

மன்னர் தவிசும் செங்கோலும் எத்தகைய பளபளப்புடையவையாயினும், அவை விலங்குத்தளைகளே. எத்தகைய பூச்சுப் பொலிவுடையவையாயினும் அவை துன்பங்களே; இன்பங்களாகமாட்டா. இவ்வுண்மை உலகில் நன்கறியப்பட்டிருந்தால், இவற்றைப் பெறவோ பேணிக் காக்கவோ உலகில் இத்தனை போரும் பூசல்களும் வேண்டி வந்திருக்கமாட்டா. அத்துடன் மன்னர் ஆட்சிப் பகுதிகளே பலவாகவும், மன்னர் சிலராகவும் இருக்க நேர்ந்திராது. ஏனெனில், மன்னர் எனத் தக்கவர் கால்நடைகளைக் காத்து வளர்க்கும் கோவலர்போல் மன்பதைகளைக் காத்துப் பேணும் காவலர்களேயாவர். நல்ல கோவலன் தன் மந்தையிலுள்ள ஆடுகளின் கம்பளிப் போர்வையை அறுத்துச் செப்பம் செய்பவன்; அவற்றை ஒட்டக் கத்தரிப்பவன் அல்லன். கம்பளிச் செல்வம் வளர்ப்பவன்; கம்பளியைச் சூறையாடி ஆட்டைக் குறைப்பவன் ஆகான். தனி மனிதனாயிருந்தபோது அவனுக்குப் பகைவர் இருந்திருக்கலாம்; பொதுவுரிமை வேந்தனானபின் அவர்கள் அவன் மன்மக்கள் ஆவர். பொதுவுரிமையரசுக்கு அவனே உயிர்; உயிர் உடலை வளர்ப்பதுபோல் அவன் அதனை வளர்க்கக்கடவன்.

பூண்டுகளையோ, பூஞ்செடிகளையோ வேருடன் பிடுங்கும் தோட்டக்காரன் வெறுக்கத்தக்கவன் என்று பேரரசன் அலக்ஸாண்டர் கூறுவது வழக்கமாம்! ஆவினத்திற் பால் கறப்பவன் குருதிவரக் கறக்கவும் செய்யக்கூடும். பால்கடைந்து வெண்ணெய் எடுக்கலாம்; ஆனால், மடுவைக் கடைந்து என்ன பெறக்கூடும்? பறவைகளின் சிறகு பிடுங்கிவிட்டால் அவை வளராது. குடிகள் வாழ்க்கை வரு

* Ben Jonson.

வாயை அரித்தெடுக்கும் மன்னன், இதுபோன்ற தீய மடமைச்செயல் செய்யுங் கொடுங்கோலனேயாவன். அவன் தன் கருவூலத்தை நிறைக்கலாம்; ஆனால் குடிகளை அழித்தல்ல. தன் செல்வம் பெருக்கலாம்; ஆனால், குடிகளின் வளம் குறைத்தல்ல.

மன்னன் ஆற்றலுடையோன் என்று பெயரெடுப்பதினும், நடுவுநேர்மை யுடையோன் என்று பெயரெடுத்தல் சிறந்தது. மக்களைக் கொன்று வீரப்பட்டம் கட்டிக்கொண்ட ஓர் உரோமக் கொடுவேந்தர்போல் இருத்தல் கூடாது.

மன்னன் அமைதியிடையே போர்நாட்டம் கொள்வது கூடாது. அதுபோலப் போரிடையே அவன் அமைதி நாட்டம் கொள்வதும் கூடாது. எதிரியிடம்கூட அவன் கொடுத்த சொல்லுறுதி பிறழ்தல் கூடாது.

மன்னர் மன்பதையிடமே பற்று வளர்த்துப் பயிலுக. அவர்கள் நலம் பேணுவதிலேயே அக்கறை யுடையவனாகுக. வழக்குகளில் தெளிந்து குற்றங் காணுவிடங்களில் அமைந்து மெல்லத் தீர்ப்பளிக்க. தெளிந்த பட்டாங்கமான குற்றங்களைக் கூர்வாளென விரைந்த கடுமையுடன் பழியொறுக்க. சட்டங்களைத் தளர்த்தும்படியான செயல் செய்யற்க. கட்டளைகளை மீறாதே; ஆணைகளைத் தளர்த்தாதே.

ஆட்சித்துறையிலும் சரி, அருள்துறையிலும் சரி, தண்டலாளரைப் பொருள் குறித்தோ, சார்பு குறித்தோ அமர்த்தாதே. பல்லோர் வாக்கும்கொண்டு, பல்லாற்றானும், பலநாள் தேர்ந்து அவர்களை அமர்த்துக. பட்டம் பதவிகளை விற்காதே; விரைந்து கொடாதே. பரிசாகவே கொடு; பண்புடையோர் உரைநலங்கண்டு கொடு. இவற்றுள் தவறு நேர்ந்தால், காலங் கடந்தாலும் அத்தவற்றினை ஏற்கத் தயங்காதே; திருத்தி வழிப்படுத்தவும் மறவாதே. ஏனெனில் ஏமாறுவது எவர்க்கும் உண்டு; மன்னர்க்கு அஃது எளிது. மன்னரைக் கவர்ந்தொழுகும் சூழலாரின் பசப்புரைகளிடையே அதற்கு இடம் மிகுதி.

மன்னரும் சரி, மன்பணியாளரும் சரி, ஒருநாள் இறைவன் திருமுன்பில் நிற்கவேண்டியவர்களே. அப்போது மன்னன் தன் செயலுக்கு மட்டுமன்றி, தன்னால் நம்பிக்கையுடன் அமர்விக்கப்பட்டவர் செயலுக்கும் பொறுப்பு ஒப்புவிக்க வேண்டியவனாவான். மன்னர் இதனை மனங்கொள்ளல் வேண்டும்.

சமய முதல்வரிடம் கடவுட் பற்றில்லாவிட்டால், நடுவரிடம் கோடா நடுநிலை இல்லாவிட்டால், தண்டலாளர் தீர்ப்பு விலையுடையதாய்விட்டால், உலகில் சமயம் ஏது, நேர்மை ஏது? இவ்விரண்டும் இல்லாவிடின், மன்னர் தெய்வத்தின் கூறு என்பது வீணுரையாம் அன்றோ? வேள்விக்கும் வெவ்வினையாளரை வீழ்த்துவதற்கும் உரியதாக டெல்ஃவீயிலுள்ள வாள்* விளங்குவதன் கருத்து இதுவே.

---

* ஆரிய இனத்தின் ஒரு கூறினரான கிரேக்கர் நடுநிலக் கடலுலகுக்கு வருமுன்னரே அவ்வுலகின் பண்டைப் பழங்குடியினரின் பழந் தெய்வப்பதிகளுள் ஒன்றாக விளங்கியது டெல்ஃவி என்னும் இடம். இங்குள்ள தெய்வத்தின் பூசகர் கிரேக்கர் காலத்தும் குருமாராகவே தொடர்ந்து செயலாற்றினர். அக் கோயிலின் வாள் வேள்வியிலும், தலைமைக் குற்றவாளிகள் தண்டனையிலும் ஒருங்கே பயன்பட்டது என்பதே ஈண்டுக் குறிக்கப்படுகிறது.

௩. தனிமையின்பம்

ஏபிரகாம் கௌலி*

"தனிமையாயிருக்கும் நேரம்போலத் தனிமை யுணராத நேரம் வேறில்லை,"—இவ்வாசகம் இன்று நமக்கு ஒரு மரபுரையாய்விட்டது. அதைக் கூறாத மனிதர், கூறாத சிறுவர் இல்லை. இத் தொடர் பதினேழு நூற்றாண்டுகளாகப் பலர் நாவுகளில் நடமாடி வந்திருக்கிறது. ஆனால் இதனை முதல் முதல் கையாண்டவர் சீப்பியோ. அவர் சொல் வன்மையும் சொல் திறமும் மிக்கவர் என்பதனை யாவரும் அட்டியின்றி ஒத்துக்கொள்வர். அத்துடன் அறிவுத் திறம், தகுதி ஆகியவற்றிலும் மேம்பட்டவர். செயல் துறை வாழ்க்கையிலும் அவர் வெற்றிகண்ட பெரியார். மக்கள் கூட்டுறவில் தாம் கண்ட மனநிறைவு, பயன் ஆகியவற்றைவிடத் தனிமையில் அவற்றை மிகுதி கண்டுள்ளதாகவே அவர் இவ்விடத்தில் கருதுகிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. அவர் இங்ஙனம் அணியழகு நோக்கியோ, தற்பெருமைக்காகவோ கூறினர் என்று நாம் கொள்ளவும் முடியாது. ஏனெனில் அவர் உரோமநாட்டை உலகின் ஒரு பாதியினை ஆளும் பேரரசாக்கியவர். ஆக்கியபின்பே அமர் தாமாக அப் பெருவாழ்வைத் துறந்து, நாடு கடத்தப்பட்ட ஒருவரைப்போல, 'லிண்டர்னம்' என்ற இடத்தருகிலுள்ள ஒரு காட்டின் நடுவில் தனியாக இல்லம் அமைத்து வாழ்ந்தார். அவர் தனிமை வாழ்க்கை உண்மையிலேயே அவர் புகழ் வாழ்வின் பெரும்புகழ் மகுடமாய் அமைந்தது.

சீப்பியோவின் பெரும்புகழில் ஈடுபட்டு உள்ளார்ந்த பற்றுடன் ஸெனெக்கா என்ற அறிஞர் அவரைக் காணச் சென்றாராம். குளிப்பறை முதலிய அவர் வீட்டு வசதிகள் உரோமரில் கடைப்பட்டவன்கூட மதிக்கப் போதாதவை என்று அவர் கருதினர். "அந்தோ, சீப்பியோவுக்கு வாழும் வகை தெரியவில்லையே," என்று அவர் வருந்தினதாக அறிகிறோம். ஸெனெக்காபோன்ற அறிஞர்கூட

* Abraham Cowley.

இங்கே தனிமையின் தன்மையை அறியவில்லை என்றே நாம் கருதவேண்டி யிருக்கிறது. இதில் வியப்பில்லை. சீப்பியோ புகழ்மிக்க தம் நல்வாழ்வில் பெற்ற படிப் பினையை ஃஆனிபல் போன்ற பெருவீரர்கள் பெற்றிருந் தால், அவர்கள் வாழ்க்கை எவ்வளவு பொலிவு மிகுந் திருக்கும்!

"தனிமையை நேசிக்கும்படி 'பேரவா'வாளரின் வர லாறுகூட நம்மைத் தூண்டவல்லது," என்று மாண்டேன் கூறுகிறார். "பேரவாவினர் தோழமையைச் சிறிதும் பொறுப்பதில்லை," என்பதே அவர் இதுவகையில் காட்டும் விளக்கம். இஃது ஓரளவு சரியே. பேரவாவினர் தம் இரு புறமும் உடனொத்த இகலின்றிச் செல்லவே விரும்புகின்ற னர். ஆனால், அவர்கள் முன்னே புகழ்ப் பறை சாற்றிச் செல்லும் வள்ளுவனை வெறுப்பதில்லை. சிறப்பாகத் தம் பின் வரும் புடையர்குழு எத்தனை நெடுநீளமாயினும் அவர்கள் விருப்பத்திற்குப் போதியதா யிருப்பதில்லை. மேலும் பெரும்பான்மை மனிதர் போக்கு சீப்பியோவின் கருத்தை ஆதரிப்பதாக இல்லை. எப்போதாவது அவர்கள் கூட்டுறவில்லாமலிருக்க நேர்ந்தால், அவர்கள் காற்றில் லாக் கடலில் செயலற்றிருக்கும் பாய்க்கப்பல்போல் அல மருகிறார்கள். உண்மையில் பிறர் உயிர்ப்பன்றி அவர் களைச் செயலாற்றவைக்க எதுவும் இல்லை என்று கூறலாம். தமக்கென அவர்கள் ஒரு தனிச் செயலில்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

மனித இயல்பின் இக்கூறு மிகவும் வியக்கத்தக்க தாகவே இருக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் தம்மைத் தாமே வேறு எவரையும்விட மிகுதி விரும்பவும் செய்கின்றனர். அதை ஒத்துக்கொள்ளவும் செய்கின்றனர். ஆனால், அதே சமயம் வேறு எவர் தோழமையையோதான் விரும்புகிறார் கள்; தம் தோழமையை வெறுக்கிறார்கள். இதே மக்கள் காதல் வாழ்வில் மட்டும் காதலுக்குரியவர் தோழமையை இங்ஙனம் வெறுப்பதில்லையே! 'உன்னுடன் வாழ்வேன், உன்னுடன் இறப்பேன்,' என்று கூறுகிறார்கள். காதலர்

தவிர, உலகில் மற்ற எவரையும் எதனையும் வேம்பென, வீண் சுமையென வெறுத்தொதுக்கவும் முனைந்துவிடுகின்றனர்!

நமக்கினியது நம் உள்ளம்; ஆனால், அதனுடன் நாம் ஒரு மணிநேர உரையாடலைத் தாங்கமுடியாது. இவ் வியத்தகு மனப்பான்மைக்குக் காட்டுல்லஸ் தம் காதலைப் பற்றிக் கூறும் செய்தி, ஒரு நல்ல உவமையாகத்தக்கது.

“ஆராத வெறுப்பு எனக்கு உன்மீது,
தீராத காதலும் உன்மீது.
ஈரிடை வகையிதன் சூது
தேரிலேன், தேருவன் ஈது:
நேருறும் துயரம் என்மீது
சாருதல் அன்றி மீளாது.”

‘விருப்பு மிகுதி யொருபுறம்; வெறுப்பு மிகுதி ஒரு புறம்’ என்ற இத்தகைய இருதலைக் காதற் பொறியிற் சிக்கித்தான் மனிதனும் இரங்கத்தக்க நிலையில் தன்னிடம் பற்றுக் கொண்டு, அதேசமயம் தன் தோழமைக்கஞ்சிப் பிறரைத் தேடித் திரிகிறான்.

உண்மை நிலை யாதெனில், தனித்திருந்து தன் வெறுமையில் மகிழவேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு தகுதிவேண்டும். தற்செருக்குடையவனும் அங்ஙனம் மகிழமுடியாது. புறஉலகப் பற்றில் உளத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்ட ஒருவனும் அங்ஙனம் மகிழ முடியாது. இவ் விருதிறத்தாருமே பெரும்பாலாராதலால், தனிமையில் மகிழத்தக்கவர் ஒரு சிறுபான்மையினர் மட்டுமேயாவர். அவர்கள் உலகை ஓரளவு அறிந்திருக்கவேண்டும். அதன் சிறுமையைக் காணும் அளவுக்கு அதனை அறிந்திருக்கவேண்டும். அதே சமயம் அச் சிறுமையை வெறுத்தொதுக்கும் அளவுக்கு அவர்கள் நற்பண்புடையவராகவும் இருக்கவேண்டும். ஒருவன் உள்ளத்தில் கீழ்த்தர அவர்க்கள் இடம் பெறுமானால், அவன் காட்டின் தனிமையை நாடக்கூடாது; சந்தைக் கும்பலையே நாடக்கடவன். அத் திருட் டவாக்கள் நம்மை ஏமாற்றலாம்; நம் சட்டைப்பையைக் கத்தரிக்கலாம்;

ஆனல், தனிமையில் அவை நம்மைக் கண்டாலல்லது கொள்ளைக்காரர்போலத் துணிந்து கட்டிப்போடவோ கொலை செய்யவோ மாட்டா. இங்ஙனம் தனிமை நாடுவோர் மனிதரிடமிருந்து தப்பிப் பேய்களிடம் சிக்குபவரே யாவர். பெற்றோரைக் கொலை செய்தவர்களை உரோமர்கள் தண்டிக்கும் தண்டனைமுறையையே அவர்கள் நிலை நினைவூட்டவல்லது. ஒரு குரங்கு, ஒரு நாய், ஒரு பாம்பு ஆகியவற்றுடன் அவர்கள் குற்றவாளியையும் ஒரு பையிலிட்டுத் தைத்துவிடுவராம்!

தனிமையின்பந் துய்க்க விரும்பும் மனிதன் முதல் முதல் செய்யவேண்டிய செயல், தன் புறப்பற்றுக்களையெல்லாம் களையவேண்டுவதே. அவாக்கள் தன்னைப் புறஉலகுக்கு அடிமையாக்கும்போது, ஒருவன் தனிமையில் விடுதலையின்பம் பெறுதல் எங்ஙனம் கூடும்? இரண்டாவதாக, தனிமை நாடுபவன், சிந்திக்கும் கலையைப் பயிலுதல்வேண்டும். நல்ல உரையாடலுக்கு எப்படி நீடித்த பயிற்சிவேண்டுமோ, அப்படியே நல்ல சிந்தனைக்கும் பயிற்சிவேண்டும். தெய்வக் கூறுடைய மனிதனின் தனிமையையும், விலங்குகளின் தனிமையையும், வேறுபடுத்துவது இச் சிந்தனைத் திறமே. மனிதன் உள்ளம் தன் தனிப்பட்ட வலிமையால் இங்ஙனம் சிந்திக்கவல்லதாகாது. சிந்தித்தாலும் ஒழுக்கறுத் தொடர்ந்த புதுப் புதுச் சிந்தனைகள் ஏற்படமுடியாது. இத் திறத்தை வளர்க்கத்தக்க பொருள்கள் கல்விப் பயிற்சியும் அதற்கு ஊற்றுன நூல்களுமேயாகும். இவை யில்லாவிட்டால், தனிமை வறுமைப்பட்டு வற்றித் துன்பம் உண்டுபண்ணும். இலக்கியத்தின் சுவையிலீடுபட்டுச் சிந்திக்கத் தொடங்கிய ஒருவனுக்குத் தனிமையில் நாட்கள் மட்டுமல்ல, வாழ்நாளே சிந்திக்கப் போதியதாகத் தோன்றுது.

"வாழ்வே! அறிவிலார்க்கோர் ஊழிநீ,
அறிஞருக்கொரு நொடியே!"

பொது அரசியல் வாழ்வில் ஒரு நாட்டின் முதலமைச்சருக்கு எவ்வளவு அலுவல்கள் உண்டோ, அவ்வளவுக்கு

மேலாக அறிஞனுக்குத் தன் தனிப்பட்ட வாழ்விலேயே அலுவல் உண்டு. முதலமைச்சருக்குத் தனித்து ஓய்வு கொள்ள நேரமில்லாதிருக்கலாம். ஆனல், அறிஞனுக்கோ மக்கட் கூட்டுறவைப் பற்றிக் கவனிக்க நேரமில்லே. முதலமைச்சருக்கு ஒரு நாட்டு வாழ்வின் ஒரு பெரும் பகுதியையே கவனிக்கமுடியும். ஆனல், அறிஞனே கடவுள் படைப்பத்தனையையும் அதனுட்பட்ட இயற்கையையும் பற்றிக் கவனிக்க முடிகின்றது. ஆகவேதான் அடிக்கடி பலர், "எப்படி நேரத்தைப் போக்குவது என்று தெரியவில்லே," என்று கூறக் கேட்கும்போது எனக்கு மிகவும் அதிர்ச்சி ஏற்படுகிறது. தொள்ளாயிரத்து அறுபத்தொன்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் மெத்துசலேம்* அவருடைய தொள்ளாயிரத்து அறுபத்தொன்பதாம் ஆண்டில் இதைக் கூறியிருந்தால்கூட அது பொருத்தமற்றது. சிறு வாழ்நாளுடைய நமக்கு அது ஒரு சிறிதுகூடப் பொருந்தாது. ஏதாவது ஒரு நூல் துறையின் ஒரு பகுதியைக்கூட முற்றமுடியப் பயில நம் வாழ்நாள் போதாது வாளா இருக்கிறோம். அலுவலில்லே என்று கூறத்தக்க பேரளவு நீண்ட வாழ்நாள் நமக்கு இல்லே. ஆனல், இக் கருத்து அறிஞருக்கு மட்டும் தானே பொருந்தும் என்று வினவப்படலாம். நூலும் இலக்கியமும் கண்டு பயன்பெறுபவர்கள் அவர்களேயாயினும் முழுதும் கல்வியற்றவரன்றி மற்ற எவரும் தனிமையை முழுதும் வெறுக்கவேண்டியதில்லே. மேலும் உலகைத் துறந்த முழுத் தனிமை மட்டுமன்றி, தற்செயலாக நிகழும் இடைக்காலத் தனிமையைப் பயன்படுத்தும் தேவை பெரும்பாலருக்குரியதே. இதனை நுகரமுடியாதார் வாழ்க்கையில் கடைப்பட்டவரே யாதல்வேண்டும்.

இடைக்காலத் தற்காலிகத் தனிமையை நல் ஓய்வாகப் பயன்படுத்த ஏதாவது ஒரு நல்ல கலே யீடுபாடு

---

* விவிலிய நூலில் குறிப்பிடப்படும் மனிதஇன முன்னேருள் மெத்துசலேயும் ஒருவர். தொடக்ககால மனிதன் சாவறியாதும் பின் படிப்படியாக வாழ்நாள் காலம் குறைந்தும் வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

இருந்தால் போதும். இசை, ஓவியம் இயைபியல், வரலாறு ஆகிய எதுவும் இடைவேளைகளை இன்பத்துடனும் பயனுடனும் கழிக்கப் போதியவை. இச் சிறு இடைவேளைகளைக் கழிப்பதற்குக் கவிதை மிக அருமையானதே யாயினும், அதனை நான் பரிந்துரைக்கமாட்டேன். அது பலரிடத்தில் இடைவேளையை இடையறு வேளையாக ஆக்கினாலும் ஆக்கிவிடலாம். கவிதையில் பற்றுடையவனை மக்கள் திரளிலிருந்து பிரித்துக் காக்க எத்தகைய அடர்ந்த காட்டின் இடையீடும் வேண்டியதில்லை. காதலியிடம் கருத்தூன்றிய காதலன்போல, அவன் நாட்டினுள்ளேயே காட்டகத் தனிமை பெற்றுவிடுவான்.

I

பல்கிளை நீண்ட தொல்குடி மரங்காள்!
சில்குடி தழீஇய சிறுபுதர்க் குலங்காள்!
வாழி! நும் பைந்தடம் பொழில்களில் கவிஞனும்
சூழுறும் அஞ்சிறைக் குலங்களும் வைகி
இடநலம் உணுநலம் எய்திஉட் கனிந்தே
கடனனி பயின்றுபண் பாடுவர் சிறந்தே.

II

செல்வந் தீண்டாச் சீர்க்கலை மனையே!
நல்வா னவர்தம் நகர்துறந் தூனையே
நாடினர் இன்ப வேனில்மா ளிகையெனத்
தேடுநற் பண்புகள் தெவிட்டா துறுமென,
விண்ணகத் தொளியின் வெப்பத்துக் கொளித்து
மண்ணகத் தண்ணிழல் கண்ணுற விழைந்தே.

III

ஆயா மாடம் அமைப்பர் உயிர்முதல்
தோயா மரங்களின் துணைகொடு தச்சர்;
செயற்கைத் தச்சின் செயல்முனிந் தொதுக்கி
இயற்கை அன்னை எழிலுற வகுத்தனள்
வேயா மாடம், உயிர்தவழ் மரங்களின்
மாயாத் தண்ணிழல் வளங்கொண் டெனக்கே.

IV

ஈண்டுறு மென்றழைப் பாயல் இவர்ந்தே
வேண்ட லொன்றிலா உலவி லுளமொடு
வீசு தென்றலின் ஓசையும் மென்கிளை
பேசும் ஓதையும் பிறங்கு புள்ளினம்
ஆலும் பண்ணியல் மாற்றமும் ஆர்ந்துளேன்,
மேலும் வாளா தமைதரல் சாலுமோ?

V

குன்று வீழ்அரு விக்கரு காகவே
ஒன்று வாள்அரு விக்கரை ஏகுவேன்;
வெய்ய வன்ஒளி மின்னுறு மேல்அது,
மெய்யி னின்னொளி வீசுறும் ஈங்குமே!
மயங்கும் என்தலை கண்டு தயங்கியே
வியங்கொள் வானவர் மென்னகை பூப்பரே.

VI

தத்தம் தோழமை தாம்விரும் பாதவர்
சித்தத் தின்நிலை யாதெனத் தேருகேன்!
தனிமை சார்ந்த இனிமை இடந்தனில்
கனிவில் வெம்பழி காந்துறும் ஆணவம்
ஆட்சி கொண்டிடும்; அல்லது நீள்துயர்
மீட்சி யின்றி விரிதடங் கொள்ளுமே.

VII

தனிமையே! மக்கள் தம்முதல் தோழனே!
தனிய னும்நிலைக் கினிய னயினை!
ஒருவன் தோழமை ஒருத்தி கொண்டுபின்
இருவ ரானதே இகலரவம்* வந்து
மூவ ராக்கிற்று! மூவாத வெந்துயர்
மேவ லாயிற்று மேதினி யோர்கட்கே!

---

* கடைசி நாலடி விவிலியநூலின் (Bible) பழைய ஏற்பாட்டில் (Old Testament) குறிப்பிடப்படும் உலகத் தோற்றக் கதை (Story of Genesis) யைக் குறிப்பது. முதல் மனிதன் ஆதாம். முதல் மாது ஏவா. இருவர் கலந்துரையாடியதன் பயனாய் இறைவனின் பகைவன் இகல் அரவ உருவில் வந்து பழிபாவ அறிவு தந்து தீமை பெருக்கினான் என்பது அக் கதைச் செய்தி.

VIII

எண்ணில் ஊழி யெலாம்இறை யண்ணல்நின்
எண்ணு ருத்திருத் தோழமை தன்னையே
தன்ன ருட்கிணை யாமெனத் தேர்ந்தனன்,
இன்ன ருட்பண்பு இணைந்த தனிமையே!
எண்ப டப்பல வாம்கிளை யென்னினும்
எண்பெ றுஅடி நன்மர மொன்றன்றோ?

IX

தேம்பும் மாந்தர் தெரிகிலார் உன்னையே,
சோம்பும் பண்பினை என்று கருதுவார்;
அடங்கொண் டோடி இடக்கும் மடநெஞ்சை
மடக்கி ஆட்கொண் டியக்குதி, மாண்புறு
கலைந யத்துடன் கடுகிச் செல்லவே;
நிலையி தோர்கிலார் நீணினை வின்றியே,

X

வெப்ப நுண்திவ லைத்தி ரள்களால்
செப்ப மார்அழல் ஊட்டுதீ யாடிபோல்
சிதறிச் சிந்தும் அறிவின் கதிர்களை
பதறி டாமல் ஒருமுகப் படுத்தியே
ஆற்றல் மிக்க அறிவினுல் உளம்
ஏற்றம் தந்தொளி ஏற்றுதி எங்குமே.

XI

நீடு மித்தகு வாய்மை நிகழ்த்துமென்
பாடு கண்டு நகைத்தியோ? பாரினில்
பாரி தாய இலண்டன் நகரமே!
நேரி தாக உரைத்திடில் நின்மடம்
கண்டு நான்நகை யாடவும் செய்கிலேன்,
மண்டு நின்நிலை கண்டு பரிவனே!

XII

கோடி மக்கள் உளாரெனக் கூறும்நின்
பீடு காணுதி! நின்நகர்ப் பேரெல்லை
நின்று தீயோர் திரள்க ளகன்றுபின்
துன்று மூடர் தொடக்கு மறுமெனில்
சிறுந கர்ப்புறஞ் சேரியு மாகிலாய்!
வெறுமை வாய்ந்த தனிமையே சாருவாய்!

௬. வாழ்க்கை நிலையாமையும் செல்வ நிலையாமையும்

ஏபிரகாம் கௌலி

டோவரிலிருந்து கலேக்குச் செல்லவிரும்பும் ஒருவன்* அச் சிறு பயணத்துக்காகப் பல வாரங்கள் அங்குமிங்கும் பரபரப்புடனும் சுறுசுறுப்புடனும் ஓடியாடி உணவுப்பொருள்கள் சேகரித்தும் மற்ற ஏற்பாடுகள் செய்தும் வருவானானால், அவனைப் பார்த்து, அவன் அறிவும் முன்கருத்தும் உடையவன் என்று கூறுவீர்களா? அல்லது வகைதிரிபறியாத போலிப்பசப்பன் என்று கூறி நகையாடுவீர்களா? எவனாவது ஒருவன் தன் வாழ்நாளின் ஒரு பெரும்பகுதியை, மீந்த பகுதி வாழ்வுக்குவேண்டிய தேவைகளையும் அவை போதாமல் இன்பநல வாய்ப்புக்களையும் உண்டுபண்ணுவதற்கான வகையில் கழிப்பானானால், அவனையும் எல்லா மனிதரும்—தேவரும்கூட—நகையாடி ஏளனம் செய்யாதிரார். பயணத்தின் குறுகிய எல்லை அறியாமல், இத்தகையோர் அதன் ஏற்பாடுகளில் அதற்குப் பொருந்தாத அளவு நேரமும் முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள் என்னலாம். ஏனெனில் கலே கடற்சந்து எவ்வளவு குறுகியதோ அவ்வளவு குறுகியதே நம் வாழ்வு—கருக்குழியிலிருந்து கல்லறைக் குழிக்கிடையே உள்ள அப் பாதை கடற்சந்து போலவே மிகக்குறுகி நெருங்கியது ஆகும்.

நாம் அனைவருமே (பிண்டார் கூறியபடி) ஒருநாள் வாழ் உயிர்கள் போன்றவர்களே. இச் சிற்றெல்லைக்கேற்ற அளவிலேயே நம் அவாக்கள் அமையவேண்டுமென்று நம் பெருமான்† வரையறை செய்தருளியுள்ளார். ஏனெனில் எந்தநாளும் நம் இறுதி நாளாயிருக்கக் கூடுமன்றோ? இதை

---

* டோவர் இங்கிலாந்தின் தென்கீழ்க் கடற்கரையிலுள்ள சிறு துறைமுகப்பட்டினம். கலே அதற்கெதிரில் உள்ள ஃவிரெஞ்சுக் கடற்கரைத் துறைமுகப்பட்டினம். இவற்றின் இடைவெளி இருபது கல் அகலமேயுள்ள ஒரு சிறு கடற்சந்து.

† Saviour Lord Jesus Christ.

எண்ணித்தான் நாம் ஒரு நாளைக்கு மேற்படாத அளவி லேயே இறைவனிடம்கூட உணவு கோருகிறோம்.* பகல வன் கண்காண, நம் கடுஞ்சினமோ, நம் பேரவாவோ நிலவு தல் கூடாது. நமக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள்கூட இறைவனுக்கு ஒருநாள் போன்ற அளவே. இதற்கேற்ப நேரெதிரிடையான வாய்மை ஒன்று உண்டு. அது யாதெனில் பேரவா வுடையவனுக்கு ஒருநாள் ஓராயிர ஆண்டுகளுக்கு ஒப்பாகும் என்பதே. ஏனெனில் தன் எல்லைகடந்த ஒருநாளும் ஒருயிர ஆண்டும் ஒருவருக்கு ஒரு தன்மையுடையதே. பேரவாவுடையவன் முயற்சி களைப் பார்க்க, ஆயிர ஆண்டு வாழ்வுடையவனாகவே அவன் தன்னை எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று தோற் றும். உண்மையில் அத்தனை நீண்டகாலம் வாழ்ந்ததாக அறியப்படும் ஊழிகால முதல்வர்கள்† கூடத் தம் வாழ்வுக்கு அத்தனை பாரிய உணவுப் பொருள்களைச் சேகரித்துச் சேமிக்கவில்லை என்பது தெளிவு. தொள்ளாயிரம் ஆண்டு வாழ்ந்தார்கூட ஒரு சில நாட்களுக்கான உணவே முன் னேற்பாடு செய்தனர். அப்படியானால், உலகின் பழக்க வழக்கப் பண்புகளுள் ஏற்பட்டுள்ள மாறுபாட்டின் போக் குத்தான் என்னே? ஒவ்வொரு தனிமனிதன் வாழ்விலும் இப் போக்கை மக்கள் மேன்மேலும் பார்த்துப் பின்பற்று வதாகவே காண்கிறோம். வாணாளின் அளவில் பாதி கழிந்தபின்பும் அதற்கான முன்னேற்பாடு கழிந்த பாடில்லை?

இதுபோன்ற பகுத்தறிவுக்கொவ்வாத எந்தச் செயலை யாவது விலங்குகளிடையே காணமுடியுமா? அறிவுக் கொத்த எந்தச் செயலையாவது உயிரினங்களிடம் நாம் கண் டால்கூட, நாம் 'பகுத்தறிவு' என்று கூறும் பண்பிலிருந்து

* கிறித்தவர் நாள் வழிபாட்டு வாசகத்தை இது நினைவூட்டு கிறது. "எம்பெருமானே, இன்றை உணவு நீரருளியமைக்கு உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம்"

† Patriarchs.—ஊழிக்கு முற்பட்ட மக்கள் பல நூறு, ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததாக விவிலிய நூல் கூறுகிறது.

அது தோற்றியிருக்கமுடியாது என்றும், அது இயற்கை யுணர்ச்சி காரணமாக நிகழ்வதுமட்டுமே என்றும் முடிவு கட்டிக் கூறுகிறோம். அப்படியானால், நம்மிடம் உள்ள தவறுகள் வகையிலும் அதே இயற்கை யுணர்ச்சியைக் காட்டிக் குறைகூறுவதுதானே முறை? நம் வாழ்நாட்களை எண்ணும் பழக்கம் நமக்கு இருக்கக்கூடுமானால், (எண்ணுவதாகத் தொழுகையின்போது மட்டும் குறிக்கிறோம்), அவ்வெண்ணிக்கைக்கு ஏற்றபடி நாம் பிற வாழ்க்கைச் செய்திகளைச் சரிசெய்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் நாம் எண்ணிமுடிக்க முடியாததனாலேயே, முடிவற்றதென எண்ணிவிடுகிறதாகக் கொள்ளலாம். இப்படியானால் நம் கவலைகள் எல்லையற்றிருப்பதில் வியப்புக்கு இடமில்லை என்று கூறலாகும். ஃஹொரேஸின் அறிவுரை இவ்வகையில் நல்ல பயனுடைய பொன்மொழிகளாய் அமைந்திருக்கின்றன. “வாழ்வு குறுகியது! அவாக்களையும் அந்த அளவில் குறுக்குக” என்பதே அவர் அறிவுரை. தாய் வாழை பயன்தருமட்டும் அப் பயன் தடைபடாதபடி அதன் கன்றுகளை நாம் கத்தரித்துவிடுவதுபோல, இவ்வவாக்களும் கத்தரித்துவிடப்பட வேண்டும்........

செனெக்கா இவ்வகையில் நமக்கு ஒரு வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். செனெகியோ என்ற அவர் நண்பனொருவன் ஆதாயம் பெருக்கும் நோக்கமுடன் பலவகை உழைப்புக்களில் சுறுசுறுப்புடன் முனைந்து பாடுபட்டுப் பெருஞ்செல்வம் தொகுத்தான். ஆனால் அதனிடையே, உண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் வேளையில் அவன் உயிர்நீத்தான். “செல்வ வாழ்வென்னும் கடற் பெருக்கின் நடு அலைமுகட்டில் மிதந்து, காற்றின் உதவியால் பாய்முழுதும் விரித்து முழுவேகத்துடன் சென்றுகொண்டிருக்கும்போதே அவன் கலங் கவிழ்ந்தது” என அவர் இந் நிகழ்ச்சியை விரித்துரைக்கிறார். அச்சமயம் அவர் மெலிபஸ் என்பவனைப்பற்றிய வெர்ஜிலின் உரையை மேற்கோளாகக் கொண்டு,

"போ, மெலிபஸ், போய்ப் பார்! நின் பழத்தோட்டம் பழுத்துக் குலுங்குகிறது; பழக்கொடிப் பந்தர் பழுத்துக் குலுங்குகிறது! போய் அவற்றைப்பார்!''

என்று உழைத்தவன் ஏமாற்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டி இடித்துரைக்கிறார். செனெகியோவின் செய்தியிலாவது நமக்குக் கண்டிக்கமட்டும் தோற்றுகிறது; இரக்கம் தோன்றுவதில்லை. திருத்தகை லூக்கில் (விவிலிய நூலில்) குறிக்கப்பெறும் வறிஞனை செல்வன் செய்தி இதிலிருந்து சிறிது மாறுபட்டு—இவ்விடத்தில் விவிலிய நூற் கட்டளைப் படி நாம் இரங்குதல் கூடுமானால்—நம் இரக்கத்தைத் தூண்டுவதாயிருக்கிறது. ஏனெனில் இச் செல்வன் போதிய பணம் திரட்டி இடையில் நிறுத்தவில்லை. திரட்டிய தொகையால் மனநிறைவு பெற்று மகிழ்கிறான். பெறவேண்டிய பேறு, இனி இல்லை என்று இறுமாப்பு மகிழ்வுகொள்கிறான். அன்றே இறைவன் குரல் அவனிடம் கூறுகிறது. "அறிவிலியே, இன்றிரவே உன் உயிர்முதல் உன்னிடமிருந்து பிரிக்கப்படும். நீ சேர்த்துவைத்தவையெல்லாம் இனி யாருக்கு,'' என்று...

இறைவன் அடிக்கடி செல்வத்தினிடமிருந்து மனித வாழ்வைப் பிரித்துவிடுகிறார்; அடிக்கடி மனித வாழ்வினிடமிருந்து செல்வத்தைப் பிரித்துவைக்கிறார். இரண்டும் நிலையற்றன. அவற்றை நினைப்பதால் யாது பயன்?

ரு. என்னைப்பற்றி

ஏபிரகாம் கௌலி

தன்னைப்பற்றித் தானே எழுதுதல் ஒருவருக்கு எளிதன்று; அவர் தன்னைக் குறைத்து ஏதேனும் குறிப்பிட்டால், அது எழுதுபவரையே புண்படுத்தும்; புகழ்வாக எதையேனும் குறிப்பிட்டாலோ, வாசகரைப் புண்படுத்தாமலிராது. ஆனால், என்னைப்பற்றியவரை இந்த இரு வகைத் துன்பங்களுக்குமே இடமில்லை. என் தோற்றமோ, உளப்பாங்கோ, என் வாழ்க்கை வளமோ இத்தகைய பெருமைகளுக்கு உகந்தவையல்ல. நான் இங்கே எழுத எடுத்துக்கொண்டதெல்லாம், என் கட்டுரையாண்மையுடன் தொடர்புடைய செய்திகளைப்பற்றி மட்டுமே. இதனால் பெரும்பான்மை மக்களின் மதிப்பில் நான் தாழக்கூடுமேயன்றி உயரமுடியாது என்பதை நான் அறிவேன்.

பின்நோக்கி நான் என் வாழ்க்கையை நினைந்துபார்த்தால், என் நினைவு எட்டுகிறவரைக்கும், உலகத்தின் அருமை பெருமைகள், இயல்புகள் ஆகியவற்றுள் எதனையும் நான் புரிந்துகொள்ள முடியாத காலத்திலிருந்தே, எனக்கு அதில் ஒரு உள்ளார்ந்த வெறுப்புணர்ச்சி இருந்து வந்தது. சில பூண்டுகள் வேறு சில பூண்டுகளை அண்டமாட்டாதகல்கின்றன. இவை அவையறியாமல் நிகழ்பவை; அத்துடன் அச்செயலின் காரணத்தை மனிதனும் அறிவதில்லை. என் வெறுப்புக்கும் இதுபோல் காரணம் அறியக்கூடவில்லை.

பள்ளியில் நான் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில், மற்றப் பிள்ளைகளைப்போல நான் விடுமுறை நாட்களில் ஓடியாடித் தோழர்களுடன் விளையாடுவதில்லை. நேர்மாறாக அவர்களை விட்டொதுங்கித் தனியே சென்றிருப்பேன். என் பண்போடு ஒத்த நண்பர் யாராவது கிடைத்தால் அவருடன் செல்வேன்; அல்லது பெரும்பாலும் ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் கொண்டுசெல்வேன். மேலும் பள்ளிக்கூடக் கட்டுப்பாடுகளைக்கூட நான் மதிக்க முடிவதில்லை. புத்தக

மில்லாமலே பொது இலக்கண விதிமுறைகளை மனப்பாடம் பண்ணும்படி ஆசிரியர்கள் என்னிடம் இணக்கமாகச் சொல்லிப்பார்த்தார்கள்; பின் வற்புறுத்தினார்கள். ஆனால், அவர்கள் முயற்சியொன்றும் என்னிடம் பயனளிக்க வில்லை. இருந்தபோதிலும், நான் என் வழக்கப்படி என் தனிப்பட்ட காட்சியறிவினாலும், வாசிப்பினாலும் அவற்றைப் பயின்றுகொள்வது கண்டு, அவர்களும் என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டார்கள். அந்நாளில் பெரும்பாலும் நான் கொண்ட கருத்துக்களையே இப்போதும் கொண்டிருக்கிறேன். இது எனக்கு வியப்பாயிருக்கிறது.

நான் பதின்மூன்று ஆண்டினனாயிருக்கும்போது ஒரு 'கலி'ப்பாடல் எழுதினேன். வேறு பல பாடல்களுடன் அது அப்போது அச்சேறியிருந்தது. அதன் தொடக்கம் சிறு பிள்ளைத்தனமானதே. ஆனால், நான் கீழே தரும் பிற்பகுதிபற்றி நான் இன்றுகூட நாணுறத் தேவையில்லை—காலங்கடந்த என் மன ஒருமையை இது காட்டும்.

IX

அழுக்காறு கொள்ளா அளவில் சிறுமையும்
இழுக்கா றெய்தா இயல்பிற் பெருமையும்
இணை தரு நற்றிரு வேண்டுவன் ஒன்றே!

பெருஞ்செயல் இசையினும் அருஞ்செயல் சிறுபுகழ்,
பெருகிய வசையினும் ஒதுங்குசிற் றமைதி,
மறைவிலும் மன்னுரை நாடுவன் நன்றே!

பல்லோர் உரையல; பண்புதேர் நண்பர்
சில்லோர் அன்புரை தேடுவன் அன்றே!

X

பகலெலாம் நூல்கள் பயில்வேன், தொழில்அல;
அகலிருள் இரவெலாம் அசைவிலாத் துயிலே;
நயப்பேன் வாழுதற் கொருசிறு குடிலே

அரண்மனை யன்று; அகல் அவாப் பொருள் பல
கருதிலன்; பயனுடை வாழ்வே கருதினன்;
இயற்கையின் மாசிலா அமைதியின் படியே

பொழிலது அமைப்பேன் புன்கலை மதியாது
எழிலுறக் கலைஞரும் எங்குறும் படியே.

XI

உவர்க்கும் இக்கடு வாய்மையான் உரைப்பச்
செவிக்கொளும் பார இலண்டன் சிரிக்கலாம்;
சிறுநகை யானும் செய்குவேன் அல்லனோ?
மடமைகொள் மாநக ரேநீ நகுதி; நின்
மடமதி கண்டியான் மறுகுவன் அல்லனோ?

XII

தீய ரானவர் நின்எல்லை தீர்ந்துபின்
பேய ரானவர் நின்புற மாயிடில்,
நீயும் நின்பெருங் கோடியும் என்னுறும்?
சேரியொன்றெனும் போதும் இன்றியே
தனிமை யன்றோநின் தடம்பதி மன்னுறும்?

அந்நாளிலே எனக்கு இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு உண்டு. இதனை மேற்கூறிய பாடல்களே காட்டும். அதன் முடிவில் வரும் கருத்து ஹோரேஸினிடமிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்டதே. என்னிடம் இத் தனிப் பண்புகளை ஊட்டியது முதிராப் பருவத்திலிருந்தே இலக்கியத்தில் நான் கொண்ட அதிர்கடந்த ஆர்வமே என்று கூறத் தகும். இளமரக்கொம்பரில் எழுதிய எழுத்துக்கள்போல அவை மரத்தின் பாரிய வளர்ச்சியுடன் வளர்ச்சியாகப் பாரித்து வளர்ந்துவருகின்றன. எனினும் முதலில் இவ் வார்வம் என் உளத்தில் எப்படி எழுந்தது என்பது என்னால் விடுவிக்க முடியாத ஒரு வினாவே. பாடலில் வரும் இன்னிசை எதுகை மோனைகள் முதலில் என் இளமூளையினிடம்பெற்ற நிகழ்ச்சியை மட்டும் நான் மறக்கவில்லை. அவற்றின் கலகலப்பு என்றேனும் என் செவியைவிட்டகன்றாலல்லவா அவற்றை மறக்கமுடியும்? என் தாய் பெரும்பாலும் வழிபாட்டுப் பாடல் நூல்கள் தவிர வேறு நூல்கள் வாசிப்பதை நான் கண்டதில்லை. ஆயினும், எப்படியோ அவள் நூல்களிடையே ஒரு ஸ்பென்ஸரின் 'வனதெய்வ அரசி' கிடப்பது கண்டேன். அந்நூலில் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து காணப்படும் மாவீரர், அரக்கர், மாளிகைகள், கூடங்கள், வேதாளர், கூதாளர் பற்றிய இனிய காதைகளில் நான் என் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து,

அறிந்தும் அறியாமலும், என் குழந்தை யுள்ளத்திற்கு எட்டியும் எட்டாமலும் படிப்படியாக அவற்றின் மணி யோசைபோன்ற மோனை எதுகைகளிலும், அவற்றின் இடைவிடாத பின்னிசைகள் போன்ற சந்த இனிமைகளி லும் நான் அளையத் தொடங்கிவிட்டேன். என் பன்னி ரண்டாம் ஆண்டு முடியுமுன் அதனை நான் எத்தனை தடவை படித்திருப்பேன் என்று என்னால் கூறமுடியாது. இங்ஙனம் குழந்தை அழப்படிப்பது எவ்வளவு இயல்போ அவ்வளவு இயல்பாகவே நான் கவிஞனாக வளர்ந்துவரு கிறேன்.

இத்தகைய மாளா இலக்கியத் தழும்புகளுடன் நான் பள்ளிக்குப் பள்ளி கடந்து பல்கலைக்கழகத்துக்கும் அனுப் பப்பட்டேன். அப்போதுதான் அரசர்முதல் ஆண்டிவரை அதாவது தேக்குமரம்முதல் என்போன்ற நாணற்புதர் வரை, எதனையும் இருந்த இடத்தில் வாளா இருக்கவிடாது வேருடன் பறித்துச் சுழற்றியடித்த அம் மாபெரும் புயல்* என் வாழ்வையும் தாக்கிற்று. ஆனால், புயலிலும் நல்ல இடத்தில் ஒதுங்கும் நற்பேறும் புயல்மீண்ட பின்னும் இடத்தில் நாட்டப்பெறும் நல்வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டின என்னலாம். நான் ஒதுங்கிய இடம், மிகச் சிறியதோர் ஊர். நான் நாட்டப்பெற்றுள்ள இடம், நற் பண்பிற் சிறந்ததொரு மன்னிளங்கோவின்† அவைக்களம். இவ்விடங்களில் என் வாழ்வின் முதல் திட்டத்திற்கு மாறுபட நான் நாள்தோறும் மக்கள் திரளினிடையிலும், முனைத்த பெருமக்களின் பேராரவாரத்தினிடையிலுமே

---

* இங்கே குறிப்பிடப்படும் மாபெரும்புயல் 1641—48 வரை நடைபெற்ற பிரிட்டனின் உள்நாட்டுப்போர் ஆகும். இதில் மன் னன் கட்சியுடன் மன்றக்கட்சி போரிட்டு இறுதியில் மன்னன் தலை கொலைஞன் கோடரிக்குப் பலியிடப்பட்டது. பெருமக்கள் பலரும் பிற மன்னர் கட்சியினரும் பதவியும் செல்வமும் வாழ்வும் இழந்து தவித்தனர். 1660-ல் கிராம்வெல் ஆட்சிமுடிவில் மீண்டும் மன்னர் ஆட்சி இரண்டாம் சார்ல்ஸால் கொண்டுவரப்பட்டது. கௌலி உள்நாட்டுப் போரில் ஓடி ஒதுங்கி, புது மீட்சியில் மீண்டும் வந்து வாழ்ந்தார்.

† இரண்டாம் சார்ல்ஸ் மன்னன்.

வாழவேண்டியவனு யிருந்தேன்—அந்நாளைய ஃவிரஞ்சு, பிரிட்டிஷ் மன்னவைகள் அந்நிலையில்தான் இருந்தன. ஆயினும், என் ஊன்றிய இளமைக் கருத்தை நான் மாற்றிக்கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்படவே இல்லை. அவை முன்னிலும் உறுதிப்படவே செய்தன. என்னிடம் இயல்பாயிருந்த அப் பண்புகளுக்கு இப்போது அறிவாதாரம் வேறு கிடைத்தது. பகட்டு வாழ்வின் பொலிவைத் தொலைவிலிருந்தே பாராட்டாத நான், அணுகி அதனைக் காணும் வாய்ப்புப் பெற்றபோது, அதனை விரும்பிவிடத் தக்க எதையும் அதில் காணமுடியவில்லை. அதன் பொலிவு வெறும் புறப்பூச்சென்றும், அது உண்மையில் போலிக் கலவைச்சரக்கு என்றும் நான் கண்டுகொண்டேன். இங்கும் நான் பலருடன் விரும்பிப் பழகினேன், பாராட்டினேன் என்பது உண்மை. ஆனால், என் அடிப்படைக் கொள்கையை இவ்வனுபவம் சிறிதும் மாற்றப் போதியதாக இல்லை. புயலிடையே பல கப்பல்கள் சேதமில்லாமல் செல்வது கண்டு, புயலில் செல்வது இடரற்றது என்று நான் கொண்டு புயலை விரும்பமுடியுமா? வீரரின் வீரத்துக்குப் புயல் ஒத்துக்கொள்ளலாம். மனிதரின் இன்ப நாட்டம் அதனை விரும்பமுடியுமா? எனவேதான் நாடு துறந்த ஒருவன் எத்தனை உயர் தோழமை விரும்பமுடியுமோ அத்தனை உயர் தோழமையிடையே, பெருமை, மதிப்பு ஆகியவற்றின் பெருஞ் சூழல்களிடையே, உயர்ந்த மாடிகளில் நறுமண இன்சுவையுண்டி குறைவற உண்டு, நல்லாடை உடுத்து நற்பணிகளி லீடுபட்டாலும், என் பழைய பள்ளிவாழ்வுக் காலத்தில் நான் இப் பாடலில் தெரிவித்துள்ள விருப்பத்தைச் சற்றும் மாற்றமுடியாதவனுகவே இருந்தேன்.

நன்று, தாவுமிந் நானிலந்தன் னெடியான்
என்று மெய்யொத் தினிதுற வாழ்கிலேன்

எனவே மன்னர்பெருமானின் புத்தாட்சியிலிருந்து நான் விரும்பக்கூடியதெல்லாம், ஒதுங்கிய நாட்டுப்புறப் பண்ணை ஒன்று தரப்பெற்று வாழ்வதே. இது அச்சூழ்

நிலையில் கூடாததுமன்று. என்னைவிட மிகுதி தகுதியில்லாத எத்தனையோ பேர் இதனினும் பன்மடங்கு பெற்றுள்ளனர். ஆயினும் இதில் நான் முனையவில்லை. முன்னரே நான் திறம்பட வரைந்த முன்னறிவிப்புரை ஒன்று இதற்கு எதிரானதாயமைந்திருந்தது. அதன் கவிதைநலத்தையன்றாயினும் கருத்து நயத்தைக் கலையாரிறையே அமைத்திருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

"மன்னவையில், போரில் எங்கும் வளரும் இசைகூடாய்நீ!
கன்னவிலும் பொருளகத்தில் வழக்குமன்றில் நாடாய்நீ!
சின்னஞ்சிறு கவிதைகட்டிச் சிறுவாழ்வு வாழ்ந்துநீ
புற்றில்வளர் சிற்றெறும்புபோல வாழ்" என்று
பொறிமா தெனக்குப் புகன்றாள்; அதன்படியே
பொலிவிலாஎன் வாழுள் போந்தது காண்!
அவ்வவர்தம் நால்வாழ்க்கை அவ்வவரே தாம்தேர
அவ்வவர்தம் இன்பம் அவ்வவர் தாம்ஆர
செவ்விய காதல் சீர்கலைக்கே பிறந்து நொந்தேன்.

"வகுத்தான் வகுத்த வகுப்பெதிர்க்க வல்லார்யார்?
வகுத்தபடி பிறந்துவாழ்ந்தேன்; இறப்பேன்மன்!
வருபிறவி மருவிய நாண்மீன்
தருமொளி சிறிதே காண்மின்!
உருத்து வெஞ்சுடர் தாராது
பெருகு செல்வாக்குப் பெற்றிலை நீயே!
எனினும்நீ கவலல்கௌவி! அப்பெருந்திரு
உலைஇகழ் அளவெதிர்நீ இகழ்தல் காண்பளால்!
அவன்தரு பரிசெலாம் பெறுநர்
அவங்கொள் அறிவிலார், பசப்பர், சிறுமையர்,
தவறியவஞ்சகர், கொலைஞர், கொள்ளையர்,
நீவாத வாய்மை யிலாதவர்,
கவையில் நச்சுவாழ்வாளர், கயவரே!
உளங்கொண்டிவையே உள்ளழிதல் நீங்குவையே!
இளங்கோ*முதல் எழிற் பாரதிதாசன்† வரை
விளங்குபுலவோர் துளங்கொளி வுன்பாலதுவே!

---

*† மேனாட்டின் புலவர் வரிசையில் தொல்பழம் புலவன் கிரேக்கக் கவிஞன் ஹோமர். புதுமைக்குக் 'கௌவி' தம்காலப்புலவர் பென்ஜான்ஸனைக் குறிக்கிறார். தமிழாக்கத்தில் ஹோமர், கௌவி யினிடமாக இளங்கோ, பாரதிதாசன் தரப்பட்டுள்ளனர்.

இங்ஙனம் விரும்பிய வாய்ப்புக்கள் வாயாவிட்டாலும் என் அவாவின் திட்டத்தை நான் விட்டுவிடவில்லை; ஊழ் மாதிடம் சரண்புகாமல், அவள் நல்லுரையையும் எதிர் பாராமலே, உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் துறந்து துணிந்து அம்முயற்சியில் நான் முனையாமலில்லை. ஆனால், தன் அமைதியை நாடுபவனைப் பார்த்துத் தெய்வம் எப் போதுமே சிரிக்கிறது. எனக்கு நேர்ந்த சிறு தொல்லை துயரங்கள் எண்ணில—என்வகையில் புதுமையான நோய் கள் இவற்றுட் சில. ஒரு பேரரசன் வாழ்வைக்கூட உவர்ப் பாக்க இவை போதியவை. ஆனால் இவற்றாலும் நான் தேர்ந்துகொண்ட வழியை மாற்றவோ நேர்ந்ததற்காக வருந்தவோ செய்யவில்லை. நீண்டநாள் காதலித்தபின் மனைத்துணையாகவும் கொண்டுவிட்ட இக் காதலி எனக்குச் செல்வம் கொண்டுவராவிட்டாலும் கேடில்லை—நான் எதிர் நோக்கியபடி என்னுடன் அமைந்து வாழ்ந்ததே எனக்குப் போதியது.

என்றும் உனைக் கை நெகிழவிடேன்
இன்னினிய பெயருளெலாம் எனக்கினிய நற்பெயரோய்!
துள்ளுறுதற் சார்வும் ஓய்வும் துளங்குகலை
நூலும்; வயல், காடு, சோலை யவையுமெலாம்
ஏலாதேன் ஆக! உயிர்எனதா யியங்கும்வரை.

கூ. கவிதை

ஸர் வில்லியம் டெம்பிள்*

மக்கள் வாழ்வு, சிந்தனை ஆகிய இரண்டையும் ஆட் கொண்டு ஈடுபடுத்தும் அடிப்படை நோக்கங்கள் ஆதாயம், இன்பம் ஆகியவை. இவற்றை உடையவர் முறையே ஊக்கமுடையவர் என்றும், சோம்பர் என்றும் கருதப் படுகின்றனர். இந்நோக்க வேறுபாடுகள் வெறுஞ் சொல் வேறுபாடுகளா, உண்மையிலேயே பொருள் குறித்த வேறுபாடுகளா என்ற வினா எழுப்பப்படுவதுண்டு. இங்ஙனம் எழுப்புபவர், "ஆதாய நாட்டமும், ஆதாயமூலம் கிடைக்கக்கூடும் இன்ப நாட்டந்தானே; இன்பப் பொரு ளில் நேரிடையாகத் திளைக்கும் இன்ப நாட்டத்தானைப் போலத்தானே ஆதாய வாயிலாகத் தனக்கு இன்பம் விளைக்கும் பொருள்களில் ஆதாய நாட்டத்தான் திளைக் கிறான்," என்று கேட்கிறார்கள். ஆனால், சொற்கடந்து சொற்பொருளை நுணுகித் தீட்டுவது சொல்லின் தன் மையை மீறுவதாகவே முடியும். எல்லையின்றி மிக நுண் ணிதாக நூற்றநூல் ஆடையாகப் பயன்படாது, அறுந்து போய்விடும்; எல்லையின்றி முனைபடத் தீட்டிய ஊசி முனை துன்னப் பயன்படமாட்டாது, முறிந்துபோய்விடும். அது போலவே சொல்லின் நுட்ப வேறுபாடுகளை ஒருவர் பெருக்கினால் அதன் பருமதிப்புக்கு மாறாக அது பொருள் பட்டுவிடக்கூடும். ஒரு நாணயத்தின் மதிப்பு முனைப் பான அளவில் வேறுபட்டாலன்றி அதன் பொற்கலவை மதிப்பால் பாதிக்கப்படாதது போல, சொல்லின் பருப் பொருள் மதிப்பு அதன் நுட்ப வேறுபாடுகளால் பாதிக் கப்படமாட்டாது. எனவே, பொதுமக்கள் வழக்கடிப்படை யாக நின்று பார்த்தால் ஆதாயம், இன்பம் ஆகிய இரண் டும் இருவேறு அடிப்படை நோக்கங்களேயாகும். ஆதா யம் நாடுவோர் ஊக்கமுடையவர்; இன்ப நாட்டமுடை யோர் சோம்பர் என்பதும் உண்மையில் இவற்றின் வேறு பாட்டுத் தன்மையையே வற்புறுத்துகின்றது. இவ்விரு

* Sir William Temple.

திறத்திலும் செயற்படும் அறிவில் முன்னதை மெய்யறிவு* என்றும் பின்னதைச் சொல்திறம்† என்றும் நாம் கூறு கிறோம். முன்னது பயனும், பயன்தரு பொருளும் நாடும் அறிவு. பின்னது சொல்லும் சொல்தரு பொருளும் இன்பமும் நாடுவது; ஆனால், இவ்விரண்டும் இணைய முடியாதவையன்று. ஒழுக்கஞானியின் உரைகள், சட்ட அறமுறை நூல்கள் ஆகியவை இன்பமும் பயனும் இரண் டும் தருகின்றன. இவ்விருதிறப் பயன்நிறைவு நோக் கியே பண்டையோர் இக் கவிதைகளைத் தெய்வத்தன்மை யுடையது எனக் கருதிவந்தனர்.

கவிஞர்களுக்கான கிரேக்க மொழிப்பெயர் (போயே ஸிஸ்) 'படைப்பவர்' என்ற பொருளையும், இலத்தீனப் பெயர் 'கவிஞர்', 'முன்னறிவர்' என்ற பொருளையும் குறிக் கின்றன. முதற்பொருள் படைக்கும் கடவுளுக்கு அடுத்த தாகவும், இரண்டாவது கடவுள் தன்மையுடைய அறிவர் களுக்கு அடுத்ததாகவும் அதனைக் கொள்கிறது. கவிதை யின் பயன்களும் அதுபோலவே தெய்வத்தன்மை யுடைய தாகவும், இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் கருதப்பட் டன. ஆயினும் எத்தகைய தெய்வப்பற்றும் இல்லாமலே என்போன்றவன் கவிதையில் ஈடுபடுதல் கூடாததன்று. நான் அதனைப் பாராட்டுபவர்களில் ஒருவன்—பூசனை செய்பவர்களுள் ஒருவனல்லன். தோற்றத்திலும் தன்மை யிலும் அது மனிதத் தன்மைக்குட்பட்டதாக, ஆனால் அந்த எல்லையினுள் மிகச் சிறந்த, மிக அரியதோர் வாய்ப்புத் திறமாக நான் கருதுகிறேன். கவிதையின் பலன் எப்படித் தெய்வத் தன்மையுடையதா யிருக்கிறதென்று கொள்ள முடியாதோ, அப்படியே அதன் காரணப் பண்புகளும் தெய்வத்தன்மை அஃதாவது இயற்கை மீறிய தன்மையுடை யதாயிருக்கமுடியாது. அதனால் ஏற்படும் புதுமை வியப்பு ஆகியவையும் ஓவியம் இசை முதலிய தொடர்புடைய மற்றக் கலைகளுக்குரிய உணர்ச்சிகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. தவிர, கவிதையின் அருந்திறங்கள்,

* Wisdom. † Wit.

கலைத்திறங்கள்போல மனிதனுக்குப் பெருமை தருபவை. அவற்றை இயற்கை கடந்த ஒரு தெய்வீக ஆற்றலுக்கு உரிமைப்படுத்துவதால், மனிதன் ஆற்றலருமையும் புறக் கணிக்கப்படுகிறது. கடவுளின் இயற்கை கடந்த ஆற்றல் இயற்கையில் தலையிடுகிறது என்பதால் பொருத்தமில்லா மையும் ஏற்படுகிறது. இக் கூற்று கடவுளாற்றலுக்கும் உண்மையில் ஓர் அவமதிப்பே. ஒரு சிலர் உண்மையி லேயே கவிதை மாயமந்திர ஆற்றல் உடையதென்று கரு தக்கூடியவர்களா யிருக்கக்கூடும். இத்தகையோர், கவிதை வானத்து நிலாவை மண்ணுலகுக்குக் கொண்டுவரும் என்றோ, இதுபோன்ற பொருத்தமற்ற செய்திகளையோ, தாம் காணாது, பிறர் கண்டதாகக் கூறியதைத் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கூறிவரலாம். கோள்மறைப்பு முதலிய செய்திகள் பொதுமக்கள்வரை வந்து எட்டுமுன், அதன் நேரக் கணிப்பறிந்த சில எத்தர்கள், அதனைப் பயன்படுத் தித் தம் கவிதைச் செப்பிடு வித்தையால் கோளினம் மறைப்பதாகக்கூறி, போலி வெற்றி நாட்டியிருக்கக்கூடும். இவையனைத்தும் அறியாதவரை அரையறிவுடைய போலி கள் ஏமாற்றிய ஏமாற்றமாகத் தொடங்கி, நாளடைவில் ஆராயாக் குருட்டு நம்பிக்கைகளாகிவிட்டவையே.

விர்கிலின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் மாயமந்திரங்கள் வசியங்கள் முதலியவைபற்றிப் பலவிரிவுரைகள் தரப்படு கின்றன. அவற்றை வாசிக்கும்போதுகூட எனக்கு விர்கி லின் எளிய நம்பிக்கைபற்றி உள்ளூரச் சிரிப்புவராமலிருக்க முடியவில்லை. பொதுமக்களிடையே இந் நம்பிக்கைகள் பரவுவதற்கு இயற்கை செயற்கைக் காரணங்கள் பல உதவி யிருத்தல் எளிது. கதையும் கவிதையும் மக்கள் மனத் தைப் பிணித்து இயக்கும் ஆற்றலுடையவை. மாய மந் திர வசிய நம்பிக்கைகளே மாயமந்திர வசியங்களாக இய லுந்திறம் உடையன. தவிர, பூண்டுகளிடையே மெய்யாக இயக்கும் ஆற்றலுடையவையும் உண்டு. உள்ளதாக நம்பப் படுவதால், நம்பிக்கை யாற்றலுடையவையும் உண்டு. சமய உணர்ச்சி மிகுந்த நாட்களில் அவ்வுணர்ச்சிகளை

அறிந்து, ஆனால் அதற்கு உட்பட்டுவிடாமல், காஸாபோன் (Casaubon) என்ற அருங்கலை அறிஞர், ஆர்வம் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒன்றை ஆய்ந்து வெளியிட்டுள்ளார். மக்கள் வாழ்விலும் சமயங்களிலும் பல பகுதிகளிலும் காலங்களிலும் காணப்படும் மாயக் கவர்ச்சியாற்றல்களுக்கு உண்மையான காரணங்களைத் தேடி அளித்த இவ்வாராய்ச்சியாளர் எல்லா ஆர்வங்களையும் கவர்ச்சிகளையும் ஆராய்ந்திருந்தால் நலமாயிருக்கும். ஆனால் நூலின் இரண்டாம் பகுதி எழுதப்படாமலோ, அல்லது எழுதப்பட்டு நண்பர்களால் ஒழுங்காகத் தெரிவிக்கப்படாமலோ வெளியிடப்படாமலோ போயிருக்கவேண்டும். மனித சமூகத்தில் உண்மையான இயற்கைக் காரணமறியாது வசியம், சூனியம் முதலியவற்றில் நம்பி அவற்றுக்காளாய் நலிவுற்று இறக்கும் எத்தனையோ தீங்கறியா ஏழை உயிர்கள் அந்நூல்மூலம் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கும். உலகில் நாகரிக முன்னேற்றம் ஏற்படுந்தோறும் இவற்றின் படுதீங்குகள் குறைந்தே வந்தாலும் இன்னும் *ஜெர்மனியிலும் ஸ்வீடனிலும் வேறு சில நாடுகளிலும் இவற்றின் தடங்கள் காணக்கூடியவையாகவே உள்ளன.

விர்கிலின் நாட்டுப் பாடலில் புறக்கணிக்கப்பட்ட காதலி, தன் கவிதை மாயங்களால் காதலனின் பழைய காதலுணர்ச்சியைத் தூண்டிப் புதிய காதற்போக்கை மாற்ற எண்ணுகிறாள். இதற்கு அவள் மாயமந்திரங்களை எதிர்பார்த்து நிற்பதினும் கவிதையை எதிர்பார்ப்பது தவறல்ல. ஏனெனில் மாயமந்திரங்கள் இவற்றைச் செய்யுமோ, செய்யாதோ ; கலையும் கவிதையும், சிறப்பாகக் கவிதை, இதைக் கட்டாயமாகச் செய்யக்கூடும் என்று ஒத்துக்கொள்ளலாம். இத்தாலியிலும் கிரீஸிலும் மெய்ப்பொருள்களை விஞ்சி மக்களைக் கவரும் கலைப்படைப்புக்களை உண்டுபண்ணிய கலைஞர் பலரைப்பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். சிலர் தம் கலைப்படைப்பில் தாமே ஈடுபட்டுக் காதல் கொண்

* கௌவி எழுதுவது 17-ஆம் நூற்றாண்டில், 300 ஆண்டுகட்கு முன் என்பது நினைவில் வைக்கத்தக்கது.

டுள்ளனர் என்றும் அறிகிறோம். இதுபோலவே இன்பம், துன்பம், ஆறுதல், சீற்றம், இரக்கம் முதலிய எல்லா வகை உணர்ச்சிகளையும் உண்டுபண்ணவும் தூண்டவும் இசை பயன்படுத்தப்பட வல்லது என்பது எவரும் அறிந்ததே. இசை, ஓவியம், சிற்பம் முதலிய எல்லாத் துறைகளின் எல்லாப் பண்புகளும் இலக்கியத்தில் அடங்கியுள்ளன. அவற்றிலில்லாத வருணனை, நேரிடை வேண்டுகோள், நாடகம் முதலிய பண்புகளும் அதில் இடம்பெறுகின்றன. எனவே கவிதை இவற்றினும் அரிய இயக்கும் ஆற்றலுடையதா யிருப்பதில் வியப்புக்கு இடமில்லை. லாபினஸ் என்ற தம் எதிரியின்மீது வெறுப்பும் பழிவாங்கும் எண்ணமும் நிறையப்பெற்று அவரைக் குற்றஞ்சாட்டித் தண்டனைக்காளாக்கும் துணிவுடன் மன்றம் நுழைந்த ஜூலியஸ் ஸீஸர் சிசரோவின் பேருரை கேட்டபோது உடல் தசை முழுதும் துடிக்க, கோபம் மாறி மன்னிக்கநேர்ந்தது. வீரரும் சொல்லாற்றல் மிக்கவருமான ஸீஸரையே வெல்லும் ஆற்றல் சொற்கலைக்கு உண்டு என்பது இதனால் தெளிவாகிறது.

கவிதையின் ஆற்றற் கூறுகளை மற்றக் கலைகளிலும் பேருரையிலும் தனித்தனி காணலாம். இக் கலைகளைத் தெய்வீக ஆற்றல் படைத்தது என்று பெரும்பாலும் யாரும் கூறுவதில்லை. ஆனால், இவையனைத்தையும் உட்கொண்டு அவை கடந்து செயலாற்றும் கவிதை உண்மையிலேயே மிகப்பெரிதாகத் தோற்றினதினாலேயே, அதனைத் தெய்வீக ஆற்றல் என்று கூற நேர்ந்தது. விர்கிலின் கவிதையை வாசித்தபின் அறிஞர் ஹார்வி அதன் உணர்ச்சிகளைத் தாங்கமுடியாமல் படுத்துப் புரண்டுகொண்டு புறச்சமய நூலின் பேய் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டுகிறதே என்று கத்துவாராம். இதற்கும் புறச் சமயப் பேய்க்கும் உண்மையில் தொடர்பு எதுவும் இல்லை. ஏனெனில் ஷேக்ஸ்பியர் துயர் நாடகங்கள் வாசித்து அழாதவர் மிகக் குறைவு. பலர் அது வாசித்தபின் சில நாளேனும் வாய்விட்டுச் சிரிக்க முடியாதவராகின்றனர். அறிஞர்

காசாபோன் வேறு எல்லா இன்பங்களையும் உதறிவிட்டு லுக்ரீஷியஸை வாசிப்பதே பேரின்பமாகக் கருதுவாராம்! இவற்றால் கவிதையின் ஆற்றல் மிகப் பெரிது என்றும், அதனைத் தெய்வம், பேய்கள், மாயம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றிவிடல் உண்மையில் அவ்வாற்றலின் வியப்புணர்ச்சியைக் குறைக்குமேயன்றிக் கூட்டாதென்றும் காண்கிறோம். முற்கால வீரக் கதைகளிலும் வீரரின் வீரத்திற் பெரும் பகுதியை அவர்கள் மனிதப் பண்பாக்காமல், மாயத் தெய்வீக ஆற்றல்களாக்கவே முனைந்தனர். இத் தெய்வீக ஆற்றல்களையே மனித ஆற்றல்களாக ஆக்கிக் காட்டி ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற புலவர்கள் அவற்றின் உணர்ச்சியைப் பலபடப் பெருக்கியுள்ளார்கள்.

பண்டைய கிரேக்கரும் உரோமரும் கவிதையை ஒருபுறம் தெய்வங்களின்பாற் படுத்தினார்களாயினும், அந்தத் தெய்வங்களைக் கவிதையின் பண்புகளாலேதான் குறித்துக் காட்டினர். கவிதைக்குரிய தெய்வம் செங்கதிர்ச் செல்வன் அப்போலோ. அவன் கல்விக்கும் இசை முதலிய கலைகட்கும் உரியவனாயிருந்தான். கதிரவனொளி இங்கே கலையொளியாக உருவகம் செய்து காட்டப்பட்டது. கதிரவனொளி உலகின் பல் வண்ணப் புதுமைகளுக்கு மூலமாதல் போல, அப்போலோவின் கலையொளி பல்வகைக் கலைப் படைப்புக்களுக்குத் தூண்டுதல் தந்ததென அவர்கள் எண்ணினர். கதிரவனொளியின் புத்தார்வம் உலகப் பொருள்களின் பல் வண்ணப் புதுமை காட்டி நம்மை மகிழ்வித்தல்போல, கலைஞர் கவிஞர் ஆகியவர்களின் புத்தார்வம் பொருள்களில் உள்ளீடான புதுமைகளை நமக்கு எடுத்துக் காட்டி நம்மை மகிழ்விக்கிறது.

கவிதையில் ஆர்வமும் அறிவும் ஒன்று கலக்கின்றன. ஆர்வம் கலைக்குரியது அறிவு வாழ்வுக்குரியது. ஆர்வம் கதிரவனொளிபோல் வண்ணங் காட்டுகிறது. அறிவு அவ் வண்ணத்துக்கு உருவம் தரும் பொருண்மைபோல, பொருள்களின் உருவமும் வேறுபாடும் தன்மையும் விளக்குகின்றது. பார்வைக்கு மாறுபட்டவை போன்ற

இவ்விரு பண்புகளும் ஒன்றுபட்டிருப்பதே கவிதையின் வியத்தகு சிறப்பு ஆகும். அது வீறுடையதாகவும் அதே சமயம் நேர்மையுடையதாகவும்; நுண் நயமுடையதாகவும் அதேசமயம் தெளிவுடையதாகவும்; புது வியப்புடையதாக வும் அதேசமயம் இனிமை பயப்பதாகவும்; உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதாகவும் அதனுடன் வெறுப்பைத் தராததாகவும்; எழுச்சி தந்து இயக்குவதாகவும் அதுபோல அறிவமைதி யுடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். சுருங்கச் சொல்லின் அது மலர் தரும் பூங்காவனம்போல் மணமும் அழகும் கவர்ச்சியும் தருவதுடன், காய்கறி பழத்தோட்டங்கள் போன்ற இனிய பயனும் அளிக்கவேண்டும். பயனற்றதாகத் தோற்றும் இரும்புப் பாளங்கள் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்டுச் சம்மட்டிக் கூடங்களால் அடித்து நெளித்துத் துவைக்கப் பட்டு, உளி, அரம் முதலியவற்றால் செப்பனிடப்பட்டுப் பயன் தரும் கருவிகளாக்கப்படுவதுபோலவே, மனித வாழ்க்கையின் செயலறிவுச் செய்திகள், கவிஞன் கற்பனை யார்வத்தில் பளபளப்பும் ஒளியும் பெற்று அவன் சொற் றிறத்தால் துவைத்து உருவாகி, கலை நுட்பங்களால் செப்பம் பெற்று வாழ்க்கையில் இன்பமும் பயனும் தந்து வழி காட்டும் நன்னூல்கள் ஆகின்றன.

இன்பம் மட்டும் தரும் கவிதைகள் பல. இன்பமும் பயனும் அளிப்பவை சிலவே. ஆனால், இச் சிலவே உலகில் நின்று நிலவிப் பாராட்டுப் பெறுகின்றன; மனித வகுப் பின் அழியாச் செல்வமாயிருக்கின்றன. இவற்றின் அரு மையை நோக்க முற்காலத்தவர் இவற்றைத் தெய்வீகத் தன்மையுடையவை என்று கொண்டதில் வியப்பிருக்கமுடி யாது. வகுத்துணர மாட்டாதவற்றையெல்லாம் நாகரிக இளமைக்காலத்திலுள்ள மனிதர் தெய்வீகம் என்ற முறை யிலேயே மதித்துணர்ந்தனர்.

உலகில்* எத்தனையோ மொழிகளில் எத்தனையோ கவிஞர்கள் உள்ளனர். ஆனால், இன்னும் முற்பட்ட

* ஆசிரியர் உலகு என்று குறிக்குமிடங்களிலெல்லாம் அவர் கருதுவது மேலை உலகையே.

கவிதையும் முதன்மை வாய்ந்த கவிதையும் கிரேக்க இலத்தீனக் கவிதைகளும் அவற்றுள் தலை சிறந்தவையான ஹோமர், விர்கில் ஆகிவவர்களின் கவிதைகளுமே என்னலாம். ஃபிரஞ்சு நாட்டவர் கவிதைகளுக்கு இலக்கண விதிகளமைத்து அவற்றை வலியுறுத்துவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயுள்ளனர். ஆனால், அந்த விதிகளும் கிரேக்க இலத்தீன அறிஞரான அரிஸ்டாட்டில், ஹோரேஸ் ஆகியவர்களின் விதிக்கு ஒரு விளக்க உரையாக அமைந்துள்ளனவே தவிர வேறல்ல. அவ் விதிகளால் முன்னைய கவிதைகளைக் கடந்த, அல்லது அவற்றுக்கு ஒப்பான கவிதைகள் ஏற்பட்டுவிட்டதாகவும் அவர்கள் கூறமுடியாது. வேண்டுமானால், இவ்வகையில் அவர்கள் ஓர் ஆறுதல் பெறக் கூடும். கிரேக்க இலத்தீன மொழிகளிலும் இவ்விதிகள் அமைந்ததன்பின் சிறந்த கவிதைகள் ஏற்பட்டன என்று தோற்றவில்லை. கவிதை என்பது கட்டற்ற கற்பனை. அது தேடிக்கொள்ளத்தகும் கட்டுப்பாடுகளும் தானே வகுத்துக் கொள்ளும் கலைக் கட்டுப்பாடுகளே. கவிதைப் பண்புகளைக் கூறுபடுத்தி ஒழுங்கமைதிகளால் அவற்றின் அருமையை உணரலாமேயன்றி, அவற்றால் கவிதை படைக்க முடியாது. அங்ஙனம் செய்வது தேன்கூடு செய்து, தேனீயின் உறுப்புக்களைச்செய்து அதில் வைத்து ஒட்டி, நல்ல மலர்களையும் அருகில் வைத்துத் தேனை எதிர்பார்ப்பது போன்ற மடமையேயாகும். தேன் உண்டாவதற்குரிய அடிப்படை தேனீயின் உயிர் வாழ்க்கையும்; வயல், தோட்டம் எங்கும் திரிந்து அது மலர் வகைகளைத் தானே தேர்ந்து தேன் திரட்டும் வாய்ப்புமே.

விதிகளால் எதிர்பார்க்கப்படும் நன்மை மோசமான கவிஞர்களைத் தடுப்பதே—சிறந்த கவிஞர்களை உண்டுபண்ணுவது அன்று!

ஹோமரின் கவிதையைவிடப் பரந்துயர்ந்த கற்பனையாற்றலுடைய கவிதையும், விர்கிலின் கவிதையைவிடக் கட்டுக்கோப்பும் கலைப்பண்பும் மிக்க கவிதையும் காண்டல் அரிது.

உலகில் முதல் முதல் எழுதப்பட்ட நூல்கள் கவிதை நூல்களே. உண்மையில் பல பகுதிகளில் எழுத்து ஏற்படு முன்பே கவிதை உண்டாகியிருந்தது. ஸ்பெயின் மக்கள் முதல் முதல் அமெரிக்கா சென்றபோது அங்நாட்டுப் பழங் குடிகளிடையே எழுத்து ஏற்படவில்லை. ஆனால் பல கவி தைகள் நடமாடின. அவை ஸ்பெயின் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இலக்கிய அன்பர்களால் உயர் நற்கவிதை யாகவே பாராட்டப் பெற்றன. ஸிதியர், கிரேக்கர், ஜெர் மானியர் ஆகியவர்களிடையேயும் இதுபோலவே எழுத் துத் தோன்று முன்பே கவிதைகள் ஏற்பட்டிருந்தன. எழுத்தற்ற அகாதிர்ஸி என்ற வகுப்பார் தம் மரபுரிமைச் சட்டங்களை யாப்பிலேயே கொண்டிருந்தனர் என்று அரிஸ்டாட்டிலும்; ஜெர்மானியர் தம் வீர வரலாறுகளைப் பாடலிலேயே கொண்டிருந்தனர் என்று டாஸிட்டஸூம் கூறுகின்றனர். ஃபினிஷியரிடமிருந்து கிரேக்கர் எழுத்து முறை கற்கு முன்னரே கிரேக்க குறித் தெய்வக் குருமார் பாட்டிலேயே குறி கூறி வந்தனர். கிரேக்கர்கள் கூடக் கிரேக்க மொழியில் உரைநடை எழுதத் தொடங்கியது பாரசிக அரசன் கைரஸ் காலத்திலேயே. இதற்கு முன் னுள்ள கவிதை யாவும் எழுத்திலாக் காலக் கவிதையே. ஹோமர், ஹெஸியட், தெய்வ நங்கையர் (Sybils) ஆர்ஃபி யூஸ், லினஸ், மூஸேயஸ் ஆகிய யாவர் பாடலும் எழுதாப் பாடல்களே.

பாட்டெழுதுவது கடுமுயற்சியுடையதென்றும், உரை நடை எழுதுவது அதனினும் எளிது என்றும் நாம் கருது கிறோம். ஆகவே, உரைநடைக்கு முன் பாட்டு எப்படி இயல்பாக எழுந்திருக்கக்கூடும் என்று நாம் வியப்படையக் கூடும். ஆனால், முதன் முதலில் பாட்டு எழுதியவர் நோக்கம் அறிந்தால், இவ்வியப்புக்கு இடமேற்படாது. முன்னோர் அறிவாளிகள் உரைகளை வாய்மொழி மரபாகப் பேணுவதற்கும் சட்டங்கள், சமய வழிபாடுகள் ஆகிய வற்றை மனத்திற் கொள்ளுவதற்குமே முதலில் பாடல்கள் யாக்கப்பட்டன. எழுத்து ஏற்படுமுன் பாட்டு மனப் பாடம் செய்வதற்கும் மாறாமல் ஒப்பித்தற்கும் மிக

வும் பொருத்தமா யிருந்திருக்கவேண்டும். இங்ஙனம் எழுத்தில்லாக் காலநிலையில் நினைவுச் சாதகமாக எழுந்த கவிதை, எழுத்து ஏற்பட்டபின்பு அதன் இனிமை, சுருக்கம், உணர்ச்சி ஆகியவை நோக்கிப் பின்னும் வளர்க்கப் பட்டதென்னலாம். நினைவூட்டினை மட்டுமே குறியாகக் கொண்டவை எழுத்து ஏற்பட்டபின் பெரிதும் உரைநடையிலேயே எழுதப்படத் தொடங்கின. தற்காலிக இன்பம் கருதியவையும் அங்ஙனமே உரைநடையாயின.

தொடக்கக்காலக் கவிதை புகழ்ச்சி, அறிவுரை, கதை, காதல், துன்பம், வசை ஆகிய நோக்கங்களுடையவையாயிருந்தன. முற்காலக் கவிதைப் பொருள்களுள் கதை ஒன்றே கவிதைப்போர்வை விடுத்துப் படிப்படியாக உரைநடைப் போர்வையிலேயே உலவிப் புனைவியற்கதைகள் (romances) ஆயின.

முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து உரோமப் பேரரசில் உட்பட்ட ஸ்பானியர், பிரிட்டானியர், காலியர் (பிரஞ்சு மக்கள்), ஜெர்மானியர் ஆகியோர்களின் தொடர்பால் இலத்தீன மொழியின் தூய்மையும் ஆற்றலும் கெட்டன. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட காத்தியர், விசிகாத்தியர் போன்ற நாகரிகமற்ற வடவர் படையெடுப்பால் ஐரோப்பாவில் இலத்தீன கிரேக்க வாழ்வும், கவிதையும் மங்கிமடிந்தன. அவை மீட்டும் தலைகாட்ட நீண்டகாலமாயின.

நாகரிகமற்ற பண்டைக்காலத்தினரிடையே முதன் முதலில் 'ரூண்' என்ற எழுத்துக்கள் அவர்கள் தெய்வமாகிய எடினாலேயே அளிக்கப்பட்டன என்று கூறப்பட்டது. அவர்களிடையே வழங்கிய கவிதைகளும் அப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டன.

இலத்தீன, கிரேக்கக் கவிதைகள் யாப்பளவையின் மூலமாகமட்டும் இனிமைபயந்தன. காத்தியக் கவிதையோ மோனை, எதுகை (அடி எதுகை)களுடன், பொதுமக்களால் எளிதில் பாடத்தக்கவையா யமைந்தன. வீரப்பாடல்களிலும் வீரர் புகழ்ச்சிகளிலும் இவை மிகுதி வழங்கப்பட்டன. இலத்தீன கிரேக்க கவிதையின் நடை நயம், கருத்து

நயம், உயர் கற்பனைகள் இவற்றுள் குறைவு. அவை கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளையும் வெறிகளையும் எழுப்பவும், மந்திரம் சூனியம் ஆகியவற்றில் நம்பிக்கையூட்டவுமே பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன. மாய மந்திரக் கதைகள் புனைவியல் வீரர் கதைகளை உருவாக்கின. வனதெய்வங்கள், குறளிகள், கூளிகள், பேய்கள், பிள்ளைப் பூச்சாண்டிகள் ஆகியவர்கள் பற்றிய கதைகள் எழுந்து சிலுவைப் போர்க்காலங்களில் கிறித்தவர், கிறித்தவரல்லாதவர் ஆகிய எல்லாரிடமும் ஆர்வமூட்டின. ஒருபுறம் புதிய கிறித்தவ சமயத்தின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டே இக் கவிதைகள் மக்களை உணர்ச்சிவகையில் மக்களின் குழந்தைப்பருவ நிலையில் வைக்க உதவின. ஆனால் ஸ்பெயினில் டான்குவிக்ஸொட் இப்பேய் குறளிகள் உதவியில்லாமலே இதே வகைக் கதையார்வத்தையும், அதனுடன் நகைச்சுவை, வசைத்திறத்தையும் ஊட்டினான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்லாயிர ஆண்டாக உரோம ஒளிவீழ்ச்சியின்பின் இத்தகைய இருண்டநிலையில் நடமாடிய கவிதை 15-ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட கிரேக்க, இலத்தீன இலக்கிய மறுமலர்ச்சியால் மீண்டும் தலைதூக்கிற்று. ஆனால் ஐரோப்பிய மொழிகளில் முதலில் கவிதை காத்திய ஆடையிலேயே வெளிவரமுடிந்தது. கிரேக்க இலத்தீன யாப்புமுறை காத்திய மொழியின் மரபில்வந்த ஐரோப்பிய மொழிகளில் எளிதில் அமைவுபெற முடியவில்லை. காத்திய மரபின்படி அமைந்த எதுகை மோனை அடிகளிலேயே கவிதை தத்தித் தத்தி நடந்து கருத்துத் தெளிவுபெற்று, பண்டைக் கவிதைச் செவிலியின் கரம்பற்றி வளரத்தொடங்கிற்று. ஆனால், இங்கேயும் ஒரு புதிய தடைகல் ஏற்பட்டது. இலத்தீன கிரேக்க கவிதை அந்நாளைய பலதெய்வ வணக்க அடிப்படையில் சமயக் கருத்துக்களை அணிமணியாகவும் புனைகதைத்தளமாகவும் கொள்ளமுடிந்தது. புதிய கிறித்தவ சமயம் இப்பொய்யுரை புனைந்துரைகளுக்கு இடந்தரவில்லை. ஸ்பென்ஸர் பழையமாதிரிப் புனைகதையிலேயே

* Spenser's Faerie Queene.

புதிய கருத்தும் அறிவுரையும் இணைத்துப் பாரிய கவிதை இயற்றினர்.

17-ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து ஐரோப்பிய மொழியாளர் பண்டை நூல்களில் சிறுகச் சிறுகப் புதிய புனைந்துரை, வசையுரை ஆகியவற்றையே தம் கவிதையின் தலைமைப் பகுதியாகத் தேர்ந்தனர்.

தற்காலக் கவிதை முற்காலக் கவிதை மரபைத் தாண்டி வளர்ந்த துறை நாடகத்துறையே யாகும். இத்தாலி, ஸ்பெயின், ஃவிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகள் பண்டைய மொழிகளைப் பின்பற்றிச் சிறந்தனவாயினும், இங்கிலாந்து ஒரு தனிப் போக்கு உடையதாய் அதன்மூலம் இத்துறையில் பண்டைய இலக்கியத்தையும் தாண்டியுள்ளது. இதனை முதலில் பயன்படுத்தியவரும் முழுதும் பயன்படுத்தி வெற்றி கண்டவரும் ஷேக்ஸ்பியரேயாவர். பண்டை நாடகத்தின் சின்னஞ்சிறு சிறப்புக்களைத் தாண்டி, ஷேக்ஸ்பியர் ஒரு பாரிய உலகை நமக்குப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பண்டை நாகரிகத்தைவிட இன்றைய நாகரிக வாழ்வு விரிவும் அகற்சியும் உடையது. எனவே பண்டைய இலக்கியம் இன்றைய இலக்கியத்திலும் உயர்வுடையதாக இன்று இருப்பினும், பல திசைகளில் இன்றைய இலக்கியம் புது வளர்ச்சியடைந்தே வருகிறது. பண்டைய இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பை அது எல்லாத் துறைகளிலும் பெறமுடியாவிட்டாலும், பல துறைகளில் அது வருங்காலத்தில் அதனைத் தாண்டிச் செல்லக்கூடும் என்று நம்பலாம். ஆங்கில நாடு தற்கால ஐரோப்பாவிலும் சில வகைகளில் பிற்பட்டேயிருப்பினும், இதற்கும் தனிப் பண்புப்புதுமை உண்டென்பதை ஷேக்ஸ்பியரின் மாபெருங் கவிதை காட்டும்.

ஆயினும் மொத்தத்தில் பண்டைய உலகில் கவிதைக்கு அரசியலார் காட்டிவந்த உயர்வு இன்று குறைந்துவிட்டதென்று கூருமலிருக்கமுடியவில்லை. ஆயின் இதுவும் ஒரு நற்பண்பாகலாம். அந்த அளவுக்கு அது பொதுமக்கள் வாழ்வில் பரவக்கூடும் என்றே கூற இடமுண்டு.

எ. வசையுரையின் பொல்லாங்கு

ஜோஸஃவ் அடிசன்*

கொடும்படை வால்ஷியர் குமுறுமுள்ளத்தர்,
கெடும்பு செய்தவர் நேடிக்காண்கிலார்,
நெடிய வன் பழி தீர்வகை கண்டிலர்.
— விர்கில் — டிரைடன் மொழிபெயர்ப்பு.

மனிதருடைய நல்ல பெயரை மறைந்து நின்று வசையம்பு எய்து கெடுப்பவரின் உள்ளப்பண்பைவிடப் பெருந்தன்மை குன்றிய, கீழ்த்தரப் பண்பைக் காண்பது அரிது. நஞ்சிட்ட அம்புகள் ஊறு செய்வதுடன் அமையமாட்டா! அம்புபட்ட காயம் கொல்லாது விட்டாலும், குணமடைய விட்டாலும், நஞ்சு அது குணமடைய விடாமல் கொன்றே தீரும். வசையம்பு இந் நஞ்சிட்ட அம்புபோலப் பழியில் பழி நாடி பழி முற்றுவிக்குந்தன்மையுடையது ஆகும். இது காரணமாகவே பிறருக்கு ஊறு செய்யும் இயல்புடைய வம்பரிடம் வசைத்திறமும் நகைத்திறமும் இருப்பதை நாம் விரும்புவதற்கில்லை. ஏனெனில் வம்பர்மனம் பிறரைப் புண்படுத்துவதில் அடையும் மகிழ்ச்சி வேறெதிலும் அடைவதில்லை. தனிஒரு மனிதன் துயரம், உறவினன் ஒருவன் அடையுந் தொல்லை, குடும்பங்களின் அலைக்கழிவு ஆகியவை இத்தகைய வம்பரின் வம்பார்வத்தால் விளையத்தக்கவை. அம்பேறுண்டவர் பெரும்பாலும் அம்பையும் அம்பெய்தவனையும் காணக்கூடும். காணுவிடத்தும் பிறர் செயல் என்று பலரும் அறியக்கூடும். ஆனால், மறைந்து நின்று எய்யப்படும் வசையம்பானது எய்தவனை மட்டுமன்றிப் பலசமயம் அம்பையே மறைப்பதாகும்.

வசையெழுத்தாளர் பெருத்த வம்பராகவும் குறும்பராகவுமிருந்து, அறிவு, கலைத் திறமுடையவராகவும் இருந்தால்கூட, அவர்கள் செய்யும் தீமை தனிமனிதர் அல்லது தனிக்குழுவினருக்கு மட்டுமே. அவர்கள் தீயவராகவும் ஒழுக்கங்கெட்டவராகவும் இருந்தால், அவர்கள் வசையின் கேடு இன்னும் பெரிதாகும். ஏனெனில் அது சமூகத்துக்கு

---

* Joseph Addison.

நன்மைசெய்யும் நற்பண்பாளர் உளப்பண்புக்கு ஊறு வரு விக்கும். பொதுவாக உலகமக்கள் யாரை வசைகளிலிருந்து விலக்கிவைக்க விரும்புவார்களோ, அவர்கள்மீதே அது பாயும். நல்லொழுக்கம், தகுதி, திறமை, புகழத்தக்க மற்ற எந்தப் பண்புகளும் அதற்கு இலக்குகள் ஆகும். இப் பண்புகளுடையார் அனைவரும் இதன் கோமாளித்தனத் துக்கு உரியவராய் ஏளனம் செய்யப்படுவர்.

எய்பவன் யார், செல்திசை யாது, விழுவது யார்மேல் என்றறியப்படாமல் இருட்டில் எய்யப்படும் அம்புகள் போன்ற இத் தீம்பான வம்பு வசையுரையின் கெடுதிகளை இவ்வளவென்று யாராலும் வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. வேண்டுமானால் அவற்றுக்கு ஒரேஒரு எல்லைமட்டும் கூற முடியும். அவை தூய்மையுடையவர் உள்ளத்தில் உண்மை யான, நிலைத்த வடு ஏற்படுத்த முடிவதில்லை. கருத்தியற் புனைவான ஊறுபாட்டையே அது தனக்கு இலக்கானவர் மீது உண்டுபண்ணமுடியும். அதாவது அது பண்புடையோ ருக்கு மனத்துயர் தரலாம்; அவர்கள் பண்பழிக்காது. திருட்டு, கொள்ளை, கொலை ஆகியவற்றைப்போல் அது பொருளையோ உயிரையோ இழக்கச் செய்வதன்று. ஆயி னும் பலர் பொருளோ உயிரோ கூட இழந்தாலும் இழக்க விரும்புவர்; மானத்தை இழக்க விரும்பமாட்டார். இவ் வகையில் ஊறுபாடு என்ற காரணத்தால் இதன் அழிவு குறைவாயினும், தீங்கு எவ்வகையிலும் குறைவு அல்ல. மேலும் தீங்கு என்பது தீங்கு செய்பவர் உள்ளக்கருத்தால் அளக்கப்படுவதன்று; தீங்குக்கு ஆட்பட்டவர் கருத்தா லேயே அளக்கப்பெறுவது.

வசையம்பின் ஊறுபாட்டை ஒரு சிறிதும் வெளிக் காட்டாத பேராண்மையுடையவர்க்கும், அதனால் மறை வுள்ளத்தில் நோவு இல்லாமற் போகாது. இவ்வகையில், சாக்ரட்டிஸின் இறுதிக்கால நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றில் அவர் வாழ்க்கை ஆய்வுரையாளர் எவரும் கருதாத ஒரு குறிப்பைக் காட்டும் நிகழ்ச்சி ஒன்று இருப்பது குறிப் பிடத்தக்கது என்று எண்ணுகிறேன். நச்சுக்கோப்பை

பருகுமுன் இன்னுரையாடிக் கொண்டிருக்கும் நயநாகரிக முடைய இந் நற்பண்பாளர் அவ்வின்னுரையிடையே உயிரின் அழியாமைபற்றிப் பேசப்புறப்பட்டு, தொடக்கத்திலேயே உயிரின் அழியாமை பற்றித் தமக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்று குறிப்பிடுகிறார். நிகழ்ச்சிக் காலத்துக்குப் பொருத்தமற்ற இப்பேச்சுக்குக் காரணம் அரிஸ்டோஃவானிஸ் தம் நாடகங்களில் அவரைத் தாக்கி ஏளனம் செய்திருந்ததேயாகும். சாக்ரட்டீஸ் வாழ்ந்திருந்தபோது அரிஸ்டோஃவானிஸின் ஏளனம் அவரைப் புண்படுத்தியதாகத் தெரியவரவில்லை. அத்தகைய வசைநாடகங்கள் பலவற்றை அவரே சென்று அமைதியுடன் பார்த்திருந்ததாக அவரைப்பற்றிய நூலாளர் உணர்த்தியுள்ளனர். ஆயினும் இவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலிருந்து அவர் ஆழ்ந்த உள்ளத்தடத்தில் அரிஸ்டோஃவானிஸின் ஏளனம அவரையும் அறியாமல் அவரை நுட்பமாக உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது என்றுதான் உய்த்துணரத்தகும். சாக்ரட்டீஸின் சான்றாண்மை இந் நுட்ப ஊறுபாட்டைக் கவனியாமல் புறக்கணித்து ஒதுக்கியிருந்ததேயன்றி வேறன்று. சிறு மனங்களில் அது வளர்ந்திருக்கக் கூடும்.

சான்றோர்கள்கூட வசையை உள்ளூர விரும்பவில்லை என்பதைப் பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் காட்டுகின்றன. பேரரசர் ஜூலியஸ் ஸீஸரை மன்றத்தின் தளத்தில் காட்டுல்லஸ் தாக்கியபோது, ஜூலியஸ் ஸீஸர் அவரை வரவழைத்து மிகவும் நேச இணக்கத்துடன் நடத்தினாராம். இப் பெருந்தன்மையின் விளைவாகக் கவிஞர் காட்டுல்லஸ் அதுமுதல் அவருடைய மாறாத நண்பர் ஆகிவிட்டார். இதுபோலவே திருத்தூதர் மஃஜாரின் தன்மீது வசை பாடிய கவிஞன் கில்லெட்டைப் பெருமைப்படுத்தி உயர்வுபடுத்தியதனால், அவ் வசைப்பகுதி அகற்றிய இரண்டாம் பதிப்பை வசைக்காளான அத்தலைவருக்கே அவர் படையல் செய்தாராம்.

வசைக்காளான பெரியோர்களில் மேற்கூறப்பட்டவர்கள் பெருந்தன்மையுடையவர்கள். சிறுமை மனம் படைத்

தவர்களும் உண்டு. திருத்தந்தை செக்ஸ்டஸ் குவின்டஸ் அப் பதம் பெற்றபோது, நகரின் பழஞ்சிலை ஒன்றின்மீது யாரோ ஒரு நயநாகரிகக் குறும்பன் அழுக்குக் கந்தை யாடைகளைச் சுற்றி உடுத்து, சிலையின்கீழே, "இச்சிலையின் ஆடைகளை வெளுத்த வண்ணாத்தியின் குடும்பம் இப்போது அரச குடும்பம் ஆக உயர்ந்துவிட்டதால், இக் கந்தைகள் வெளுக்கப்படாமல் அணியப்பெறுகின்றன," என்று எழுதி யிருந்தான். திருத்தந்தை அப் பதம் பெறுமுன் தங்கை அவர் அத்தொழில் செய்திருந்தாள் என்பதையே அது ஏளனமாகச் சுட்டிக்காட்டிற்று. இதனைக் கேள்வி யுற்ற திருத்தந்தை இவ் வசையுரைக்குரியவனை அறிவிப்ப வர்க்குப் பரிசளிப்பதாக அறிவித்தார். உள்ளத்தில் வஞ்ச மில்லாத வசைஞன், எழுதியவன் தானே என்று நேரில் ஒத்துக்கொண்டான். திருத்தந்தை தம் உறுதிகாத்து அவனுக்குப் பரிசுதந்தார். ஆனால், தம் பழிவாங்கும் சிறுமை காரணமாக, அவன் பிற்காலத்தில் அவ்வகை வசை இயற்றாமலிருக்கச் செய்ய எண்ணி அவன் நாவையும் இரு கைகளையும் துண்டித்துவிட்டாராம்.

மேற்குறிப்பிட்ட எல்லாப் பேரரசர்களும், பெரியார் களும் வசைத்திறமுடைய கலைஞர்களை ஒரேவகையாக நடத்தவில்லை. ஆயினும் வசைக்கலைஞர் வசை அவர்கள் அனைவரையும் தாக்கித் தன் கடுமைக்கு ஆளாக்கியேயிருந் தது என்பதைக் காண்கிறோம். வேறு எதற்கும் அஞ் சாத, மதிப்புக்கொடாத அளவு அவர்கள் அதற்கு அஞ்சி னர், மதிப்புக் கொடுத்தனர். இத்தகைய மறை ஊறு செய்யும் திறமுடையவன் என்று கருதப்படும் எவனும் நல்லோரால் நம்பத்தக்கவன் ஆகமாட்டான் என்றுமட்டும் உறுதியாகக் கருதலாம்.

புகழை எதிர்ப்பது எளிது. நல்லோர் எதிர்க்கமாட் டார். இதில் எதிர்ப்புத் திறம் காட்டுபவர், திறம் இருந் தால் திருட்டு, கொள்ளை, கொலை ஆகியவற்றைச் செய்யக் கூசாதவரேயாவர். ஆனால், திருட்டு, கொலை, கொள்ளை ஆகிய தீங்குகளைச் செய்பவரைச் சமூகம் வாளாவிட்

டிராது. அச் செயல்களின் தண்டனையிலிருந்து அவர்கள் தப்பமுடியாது. இதனால்தான் அவற்றைச் செய்யத் திற முடையவர் எல்லாம் அவற்றைச் செய்யாதிருக்கின்றனர். ஆனால், இவற்றினும் கோழைத்தனமும் தீம்பும் மிக்க வசைத்துறையைக் கையாளுபவர் தம் செயலுக்குத் தண் டனை இல்லை என்ற நெஞ்சூக்கத்துடன்தான் அவ்வாறு செய்கின்றனர். இக் கோழைத்தனமான செயல் ஒழுக்க முறைக்கும், நாகரிகமுறைக்கும் ஒவ்வாத கீழ்த்தரப்பண்பு என்பதில் ஐயமில்லை. பல வசைப் பாடலாசிரியர்கள் குற்றமற்ற இளங் கன்னியர் வாழ்வு முழுவதையும் ஓர் உறுப்பின் நுட்பக் குறைபாட்டுக்காகப் பாழாக்குவர். சிறு குடும்பத் தொல்லைக்கு ஆளாகித் துன்பப்படுகிற தந்தை யின் துன்பத்தைப் பெருக்கி இரக்கமின்றி அவரை அழிக்க அவர்கள் தயங்கமாட்டார்கள். ஒரு தவறான சொல்லுக்காகக் குடும்ப வாழ்வின் அமைதியிலிருந்து பெண்கள் துரத்தப்படுவர். சிலசமயம் பல நற்குணங்க ளுடைய பெரியார் குணங்களில் ஒன்றே பொய்யாக்கப் பட்டு அவர்கள் சமூகத்தினால் பழிக்கப்பட நேருவதுண்டு. அவர்கள்பால் பலவகையிலும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப் பட்ட உலகம் இத் தூண்டுதலால் அவர்களை இகழும்படி யாய்விடும். இவற்றால் நற்பண்பு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றின் கூட்டுறவில்லாத அறிவும், அதன் பயனான வசைத்திறனும் மிகமிக வெறுக்கத்தக்க ஒரு பண்பு ஆகும்.

வசை நோக்கமில்லாத இடத்தில்கூட வசைத்திறம் தீமை பயக்காமலிருக்க முடிவதில்லை. பலவிடங்களில் செய்பவர் அறியாமல்கூடத் தீமைகள் நிகழ்ந்துவிடுவ துண்டு. பகைமை யெதுவுமில்லாமல், உள்ளக்கனிவின்மை யாலோ, அசட்டைத்தன்மையாலோ பிறர் நற்பெயரை, சிலசமயம் தம் உற்ற நண்பர் அல்லது உறவினர்கள் நற் பெயரைக்கூடக் கெடுக்கிறவர்களை நாம் காணலாம். இன் னும் சிலர் தம் திறத்தைக் கையாளும் இன்பம் ஒன்றினா லேயே, அல்லது அதனால் புகழ் அடையும் அவா ஒன்றினா லேயே இத்தகைய காரியம் செய்ய நேர்கிறது. இங்கே

புகழ் ஒரு தீய ஆற்றற்பண்பால் இயங்குகிறது என்பது காணலாம். பொதுவாக, தீமை செய்யாத நற்பண்பாண்மையைவிட அறிவுத்திறனே உயர்வாக மதிக்கும் வழக்கம் மிகத் தவருனது. ஆசிரியர் குறும்புத்தன்மை உடையவராயிருக்குமிடத்தில், இவ் வழக்கம் அவருக்குத் தவருன போலிப்புகழ் உண்டுபண்ணி, பிறர் நற்புகழைக் கெடுக்க உதவுகிறது. எனவேதான் பிறருக்குத் தீங்குவிளேயாத பண்பும், தன் அறிவையும் தீமைபயக்க வழங்காத பேராண்மையும், தன்னையறியாது செய்யக்கூடும் தீமைகள் வகையிலும் விழிப்பும் தன்னடக்கமும் உடையவனுயிருப்பதும் அறிவைவிட விரும்பத்தக்கவை. உண்மையில் தன்னடக்கமில்லாதவன் பிறருக்குத் தீங்குஇழைக்க விரும்புபவன், அல்லது தீய பண்புடையவனைவிட வெறுக்கத்தக்கவனே. ஏனெனில் பிந்திய தரத்தவர் தம் பகைவரை மட்டுமே தாக்குவர். தன்னடக்கமில்லாதவன் தன்னையறியாமலே தன் நண்பர்களைக்கூடக் கெடுப்பவன் ஆகிருன். ஸர் ரோஜர் தரும் பழங்கதையில் தவளைகள் மீது கல்லெறியும் சிறுவரிடம் ஒரு தவளை கூறிய அறிவுரை இங்குக் கருதத்தக்கது. அறிவும் உணர்ச்சியுமற்ற அப் பிள்ளைகளின் விளையாட்டு தவளையினத்திற்குச் சாவைத் தருவது. அதுபோலவே இத்தகைய வசையறிஞரும், தன்னடக்கமின்றி வசைத்திறமுடையவர்களும் விளையாடும் வசை விளையாட்டு மனித இனத்துக்குச் சாவு விளைவிப்பதாகும்.

அ. நல்லெண்ணங்கள்

ஜோஸஃவ் அடிசன்

"நரகத்தின் பாதை நல்லெண்ணங்களாலேயே நிறைந்துள்ளது."

நம் செயல்களை எல்லாம் நன்மையை நோக்கியும் கூடுமானமட்டும் மிகுதி நற்பயன்கள் தரும்படியும் இயக்குவதே சமயத்தின்* பண்புத்திறமும் ஆற்றலும் ஆகும். மனிதர்கள் செயல் யாவும் கணக்கில் எடுக்கப்படும் நாளில், நம் செயல்கள் நம்மைப்பற்றிய நற்சான்று தரும்வகையில் அவற்றை நாம் இப்போதே அமைக்கவேண்டும் என்று சமயம் தூண்டுகிறது.

நம் செயல்கள் அனைத்தையும் இந்த அடிப்படையில் ஒரு தன்மையாக உருவாக்க வேண்டுமானால், செயல்களை நல்லன, தீயன, இருநிலையுமற்றன என மூன்று கூறுகளாக நாம் பிரித்துணர்தல் வேண்டும். அதுபோல நம் நோக்கங்களையும் பகுத்தாராய்ந்து நம் செயல்களுடன் இணைத்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்போதுதான் இத்துறையில் சமயம் தரும் பண்பின் திறமும் மறை ஆற்றலும் விளங்கும்.

நல்ல செயலுடன் நல்ல நோக்கங்களும் இணைந்தால்தான் நல்ல நிறைபயன் ஏற்படும். நடுநிலைச் செயலுடன் அது இணைந்தால் அது பொதுவாக நல்ல செயலாகிறது. ஆனால், செயல் தீயதாயிருந்தால் அது சிறிதளவேனும் பெரிதளவேனும் தீமையை மட்டுப்படுத்த மட்டுமே உதவும்.

இதற்கு நேர்மாறாக, தீய நோக்கம் மிகச்சிறந்த செயல்களைக் கூடத் தலைகீழாக்கிப் பகட்டி ஏய்க்கும் தீச்செயல்கள் ஆக்குகின்றன—உண்மையில் நற்செயல்களெனக் கீழ்த்தர நாகரிக மக்களும் போலி நாகரிக மக்களும்† போற்றுவது

---

* ஆங்கில முதல் நூல்: கிறித்தவ சமயத்தின். † முதநூல்: புறச்சமய அதாவது கிறித்தவரல்லாத நாகரிகம்.

இவற்றையே என்னலாம். நடுநிலைச் செயல்கள் தீய நோக்கத்தால் முற்றிலும் தீங்கு செய்பவையாகவும் தீச்செயல்கள் தீமையில் தீமையாகவும் மாறுகின்றன.

நடுநிலை நோக்கமோவெனில் நற்செயலின் நன்மையைக் கெடுத்து விடுகின்றது; நடுத்தரச் செயலைப் பயனில் செயலாக்குகின்றது. இழிசெயலை இழிசெயலாகவே வலியுறுத்துகின்றது.

மேற்கூறியவற்றால், உயர் நோக்கங்களில் பழகிய உள்ளமுடையவரா யிருப்பதனால் சொல்லொணா நல்வினைகள் உண்டாகின்றன. நம் எண்ணங்கள், சொற்கள் செயல்கள் யாவற்றையுமே கடவுட் பற்று, உயிர்நிலை மேம்பாடு, மனிதஉலக நலன் ஆகிய ஏதாமொரு உயர்நோக்கத்துக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் அவ் வெண்ணங்கள், சொற்கள், செயல்கள் உயர்வுற்று மிகுபயன் விளைவிக்கின்றன.

பணத்தைத் திட்டப்படுத்திச் செலவிடுவதால், அதன் விலைமதிப்பு பெருகுகிறது. அதுபோலவே நோக்க அடிப்படையான செயல்கள் திட்டப்படுத்தப்பட்ட செயல்களானபடியால், எந்தச்செயலும் இதனால் வீணாகாமல், கூடியமட்டும் பயன் தந்தே நிற்கின்ற நிலையை அடைகிறோம். மேலும் அது நம் நற்பண்புகளைப் பெருக்கி அல்பண்புகளை அருகுவித்து நமக்கு நிலையான பண்பாடு தருகிறது.

குளித்தல், கைகால் கழுவுதல், ஆடை, உணவு முதலிய எண்ணற்ற துறைகளில் கட்டுப்பட்ட சமய வினைகளைப் புகுத்தியுள்ள யூதர் சமயத்தைப்பற்றி அக்கோஸ்டா என்ற யூதரிடம் லிம்பார்க் என்ற கிறித்தவ நண்பர் குறை கூறிய போது, அவர் கூறிய மறுப்பு இங்கே கவனத்தில் கொண்டு வருவதற் குரியது. “சமய வாழ்வின் முக்கிய பகுதியான ஒழுக்கத் துறையில் எப்போதும் பழகிப் பயிற்சிப் பழக்கம் உண்டாவதற்குரிய செயல்கள், நிகழ்ச்சிகள் மிகமிகக் குறைவே. மேலும் ஒழுக்கப் பண்பைச் செயல்துறையில் ஈடுபடுத்திப் பயிலக் காலம், இடம், ஆகிய தொடர்புகள் வந்து இணையும்நிலை ஏற்படவேண்டும். அப்போதுதான்

அதற்குரிய வாய்ப்புக் கிட்டும். ஆகவேதான் நல்லன, தீயன என்ற பாகுபாட்டுக்கு உட்படாமல், ஒழுக்கமுறைச் சார்பற்றவையாகிய பல சிறு செயல்களைத் தெய்வப்பற்றின் அடிப்படையில் கொண்டுவந்து, அவற்றின் மூலம் அப் பற்றடிப்படையான செயல்களின் பயிற்சியை நாங்கள் பெருக்குகிறோம். நல்லன என்பதற்காகச் செய்வதில் மனநிறைவு எற்படுவது போலவே, இறைவனுக்காகச் செய்யப்படுவன என்பதிலும் மனநிறைவு ஏற்படுகின்றது," என்று அந்த யூதர் சமயவினை முறை (சரியை) களின் பயன்பற்றி விளக்கினார்.

நோக்கத்தொடர்பற்ற செயல்களுக்கும் நோக்கம் கற்பித்தால் அவை உயர்வும் பயனும் உடையவை ஆகும் என்பதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

வினைமுறைகளைச் சீர்திருத்தச் சமயவாதிகள் கண்டிக்கின்றனர். இதற்கும் காரணம் இல்லாமலில்லை. பழைய சமயங்கள் வினை முறைகளை மிகவும் பெருக்கின, நன்மை தீமைச் சார்பற்ற செயல்களை அவை நல்லனவாகக் கருதச் செய்ததனால், நல்லன தீயன என்ற உணர்ச்சிகள் மழுங்கின. ஒழுக்கச் சார்பற்ற அந்த வினைமுறைக் கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றுதலே நல்ல செயல் என்றும், அதில் தவறுவதே கெட்ட செயல் என்றும் கூறி, போலிநன்மைபோலித் தீமை ஆகியவற்றை ஒருபுறம் வளர்த்தன. அத்துடன் நல்ல நோக்கம், தீய நோக்கம் ஆகிய அடிப்படை ஒழுக்கப் பாகுபாட்டையும் அவை மறக்கடித்தன. செயல்முறைக் கட்டுப்பாட்டை ஒழுங்காகப் பின்பற்றும் மனிதன், தீய செயல்களையே செய்தாலும் நல்லவனாய்விடுவான் என்ற நச்சுக்கருத்தை இது ஆதரித்தது.

சமயவாதிகளிடம் கடவுளன்பு அறிவார்ந்த நல்லாரிடம் மக்கட்பற்று ஆகிய இரண்டும் வேறுவேறு திசைகள் நோக்கினும் கிட்டத்தட்ட ஒரே பலனையே நாடுபவை என்று கூறலாம். சாக்ரட்டீஸின் இறுதியுரைகளில் இதைநினைவூட்டும் செய்தி ஒன்று தொனிக்கின்றது. "என் செயல்களைக்

கடவுள் ஏற்பாரோ, மாட்டாரோ, நானறியேன். ஆனால், இது எனக்குத் தெரியும். என்றும் எப்போதும் நான் அவரை மகிழ்விக்கவே முயன்றுள்ளேன். இம் முயற்சியே அவற்றை அவர் ஏற்கும்படி செய்யும் என்று நம்புகிறேன்," இயேசு பிறப்பதற்கு ஐந்நூறுண்டுகட்கு முன்னிருந்த இப் பெரியாரின் இவ்வுரைகளைப் படித்த பேராசிரியர் எராஸ்மஸ் கால எல்லையும் சமய எல்லையும் தாண்டி அவரைக் கிறித்தவ சமயத்தின் திருத்தொண்டராகக் கருத விரும்பியுள்ளார். திருத்தொண்டரை இறைஞ்சும் பிற கிறித்துவரைப் போல, "திருத்தூய்மை வாய்ந்த சாக்ரட்டீஸே! எங்கள் வழி தோய்ந்த உண்மைகளை உம் அருட்பண்பு காரணமாக இறைவன் திருமுன் வைத்து அவர் அருள் வழிப்படுத்துவீராக," என்று வேண்டுகிறார்.

௰. நாடோடிகள்

ஜோஸஃவ் அடிசன்

அண்மையில் நான் என் நண்பர் ரோஜர் பெருந்தகையுடன் ஊர்ப்புற வெளியில் உலாவப் போயிருந்தபோது, அருகே நாடோடிக் குழுவரின் கும்பு ஒன்று தாவளமடித்திருப்பதைக் கண்டோம். என் நண்பர் ஊர் அமைதி காவலராதலால், அவர்களைக் கண்டதும் சட்டப்படி அவர்களைச் சிறைப்படுத்தித் தண்டித்தாலென்ன என்று எண்ணினார். ஆனால், இதை முறைப்படி செய்ய அவர் பணியாளும் கணக்கரும் அவருடன் இல்லை. அத்துடன் நினைத்த முதல்வேகம் அடங்கியபின் அவரிடம் அதற்கான துணிவும் மறைந்துவிட்டது. ஊர் நன்மையை நினைத்து இவர்களைப் பகைத்துக்கொண்டால், அமைதி காவலராகிய தம் வீட்டிலேயே ஆடும் கோழியும் திருடுபோகுமே என்று அவருக்கு எண்ணமுண்டாயிற்று. இதனால் பொருள் இழப்பும் மனக்கவலையும் மட்டுமின்றி, தன் அமைதி காவலின் மதிப்புக்கே ஊறு நேரலாம் என்ற கருத்தும் மேலிட்டது.

இக் காரணங்களால், அவர் மனத்துணிவு மாறினாலும், அவருடைய மனச்சான்று அவர்களைத் தான் தண்டியாமல் விட்டாலும் கண்டிக்கவாவது செய்யத்தான் வேண்டும் என்று தூண்டிற்று. ஆகவே அவர் என்னிடம் இம்மாதிரி நாடோடிகளைப்பற்றிய தம் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறினார்.

“இவர்கள் ஊர்மக்களுக்கு எப்போதும் ஏதாவது சிறு தொல்லை விளைவியாமலிருப்பதில்லை. எங்காவது வெளியில் ஒரு கந்தை காயப்போட்டிருந்தால் போதும், அது அவர்கள் பையில் போய்ச்சேராமலிராது. ஆடு, கோழி, பன்றி ஏதாவது பண்ணையிலிருந்து தப்பித் திரிந்தால் அதை அவர்கள் மெல்லக் கைப்பற்றிக் கொள்வர்.

இத் தீமைகளைப் பேசாமல் விட்டுவிடாது யாராவது அவர்கள்மீது ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கத்தொடங்கினால், அவர்கள் பொருள்களுக்கு மேலும் மேலும் தொல்லை வந்துகொண்டு தானிருக்கும்.

"இதுமட்டுமா? ஆண்டுதோறும் அவர்கள் கிட்டத்தட்ட இந்தப் பருவத்தில்தான் வருவார்கள். அவர்கள் வருகிற சமயம் வேலைக்காரர், வேலைக்காரப் பெண்கள் பெரும்பாலும் வீட்டுக்குள் தரிக்கமாட்டார்கள். இவர்களிடம் அவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த ஒன்றிரண்டு துட்டுக்களைக் கொடுத்துக் குறிகேட்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். எத்தனை தடவை குறிகேட்டாலும் அவர்களுக்கு மனம் நிறைவதில்லை. இளைஞரும் கன்னியரும் தங்கள் வருங்கால வாழ்க்கைத் துணைவர் யார்; எப்படி இருப்பார்கள் என்பதுபற்றியோ, தங்கள் நெஞ்சினுள் மறைத்து வைத்திருக்கும் காதல் பற்றியோ, இவர்கள் பசப்பி ஏய்ப்பதைக் கேட்கும் ஆர்வமில்லாமலிருப்பதே யில்லை. இவ்வார்வத்திடையே பலரிடம் நேரடியாக வாங்கும் துட்டோடு, வேறுவகையிலும் அவர்களுக்கு வருவாய் ஏற்பட்டுவிடும். பலர் வீட்டுக்குப் போனபின்தான் தம் சட்டைப்பை அல்லது முன்தானை முடிச்சு கத்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கவனிப்பார்கள்."

நண்பரின் விரிவுரையை நான் ஆவலுடன் கேட்டிருந்தேன்; ஏனென்றால், எனக்கு இச் செய்திகள் உண்மையிலேயே புதிதாகத்தான் இருந்தது. இதுகண்ட நண்பர், "உங்களுக்கு வேண்டுமானால், ஒரு துட்டை விட்டெறிந்து இவர்களுள் ஒருத்தியிடம் உங்கள் வருங்காலக் குறியைக் கேட்டுப்பார்ப்போம்," என்று என்னை அத் தாவளத்தின் பக்கம் இட்டுச் சென்றார்.

எங்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவலுடன் நின்றிருந்த ஒரு குழுவப் பெண்ணிடம் நண்பர் சொற்படி துட்டோடு சேர்த்து ஒரு கையை நீட்டினேன். அவள் சொன்ன குறியை எனக்கு இங்கே எழுதக் கை நாணமடை

கிறது. நான் அதில் நெடுநேரம் ஈடுபடாமல் நண்பர் பக்கமாகத் திரும்பினேன். ஆனால், அதற்குள் ஐந்தாறு பெண்கள் அவரைச் சுற்றிக்கொண்டு ஆளுக்கு ஒரு விரலாகப் பிடித்து அதன் மீதுள்ள வரைகளையும் புள்ளிகளையும் ஆராய்வதைக் கண்டேன். அவர் என்னைப் பார்க்காமலே "நீங்கள் அத்தனைபேரும் புளுகர்கள். ஒருவராவது என் வாழ்க்கைபற்றி எதுவும் கூறப்போவதில்லை என் இந்த வீண் வம்பு," என்று உரத்துக் கூறிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால், பெண்கள் அவர் கையைப் பலபக்கமும் புரட்டிப் பிசைந்து கூர்ந்து கவனிப்பதை அவர் தடுக்கவில்லை. அதையே கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒருத்தி, "ஐயா நீர் இன்னும் மணமாகாத காளையல்லவா?" என்றாள். "அதுதான் எல்லாருக்கும் தெரியுமே, இது சொல்வதில் என்ன திறம்," என்றார் ரோஜர் பெருந்தகை. இன்னொருத்தி, "உமக்கு ஒரு காதலி யிருக்கிறாள், அவள் காதல் வடமீன்போல மாறாதது. இன்றிரவுகூட நீர் அவளை உம் கனவில் காண்பீர்," என்றாள் முதல் பெண். அவர் முகம் ஒரே புன்முறுவல் காட்டிற்று. ஆனால் நாக்குப் பசப்பிற்று, 'இது முழுதும் புளுகு' என்று. "அவள் கைம்பெண். செல்வ மிக்கவள். நீர் இதுபோலப் பசப்பித்தான் அவளையும் வசப்படுத்தியிருப்பீர்," என்று மற்றொருத்தி கூறியபோது எல்லாரும் கொல்லென்று சிரித்தனர். ரோஜரும் உடன் சிரித்தார். அவர் சிரிப்பு அவர்களுக்கு அவர்மீது மேலும் உரிமை தந்தது. முதலவள் அஃது அறிந்து, "அழகு நங்கைகளை உம் சிரிப்பு இனி நெடுநாள் ஏய்க்காது. விரைவில் நீர் ஒருத்தி வலையில் சிக்குவீர்," என்றாள். அவர், "ஒருநாளுமில்லை, ஒருநாளுமில்லை," என்று கூறியவண்ணம் அவள் கையில் மறைவாக ஒரு வெள்ளி வைத்தார். மற்றவர்களும் அதேபோல அவர் கையைப் பிடித்துப் பிசைந்து ஆளுக்கு ஒரு வெள்ளி பெற்றபின் எல்லாரும் கலகலவென்ற சிரிப்புடன் கண்ணால் அவருக்கு நன்றி தெரிவித்தனர். நண்பரும் என்னுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

நண்பர் முகத்தில் இப்போது ஒரு குறுகுறுப்பு. அவர் நடையிலும் ஒரு விறுவிறுப்பு. நாடோடிகளைப் பற்றி அவர் தொடர்ந்து பேசினாரென்றாலும், பேச்சின் போக்கும், தொனியும் சிறிது மாறிற்று. "இவர்கள் எப்படியோ சிலசமயம் வருங்காலத்தைக் குறிப்பாயறிந்து சொல்லி மக்களை நம்பவைத்து விடுகிறார்கள். எத்தனையோ நன் மக்கள் அவர்களைப் படிப்படியாக நம்பத் தொடங்கியுள்ளனர்," என்றார். இச்சமயம் ஒரு நொண்டிக் கிழவன் தன் தடுமாறும் கையை நீட்டி இரந்தான். இயற்கையிலேயே இரக்க நெஞ்சமுடைய நண்பர் பையில் கையைவிட்டு ஒரு துட்டு எடுக்கப்போனார். ஆனால், பையில் இதற்காகவே உதிரியாகப் போட்டிருந்த பணங்களெல்லாம் செலவாயிருந்தன. அதிலிருந்த பணப்பையை எடுக்க அவர் முயன்றார். ஆனால், அதுவும் காணப்படவில்லை. நாடோடிகள் பரிசுகளைப் பெற்றதுடன் நிற்காமல் சட்டைப் பையைக் கத்தரித்துப் பணப்பை, கைக்கடிகாரம் முதலிய யாவும் எடுத்துக்கொண்டனர் என்பது இப்போதுதான் தெரியவந்தது. நண்பர் முகம் சுண்டிற்று. அந்தோ, அவர் ஊர் காவலர். ஆனால் அவரே ஏமாந்தார். ஆயினும் என்முன் இதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், "ஓகோ, இன்று சட்டையை மாற்றிப் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன்போலிருக்கிறது," என்று கூறி, "இரவலனே, உனக்கு இன்னொரு தடவை வேண்டியமட்டும் தருகிறேன்," என்ற மொழிகளுடன் விரைந்தார்.

இந் நிகழ்ச்சியின்பின் இந் நாடோடிகளைப்பற்றி நான் மேலும் அக்கறைகொண்டு விரிவாக உசாவியும் ஆராய்ந்தும் பல செய்திகளை அறிந்தேன். வரலாற்றுத் தொடக்கத்திலிருந்து இவர்கள் எல்லா நாடுகளிலும் அவ்வக்காலங்களிலும் திரிந்துவந்திருக்கிறார்கள். பல மொழிகளும் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் மொழியும் பல மொழிக் கலவைதான். அவர்கள் எந்த நாட்டுக்குச் சென்றாலும் அந்த அரசுகளுக்குள் ஒரு தனியரசாகவும் குடியரசுகளுள்ளும் ஒரு தனி உட்குடியரசாகவுமே

இயங்குகிறார்கள். மனித உலகின் சட்டதிட்டங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. எந்த அரசும் அவர்களை வெல்லவும் முடியாது. காரணம் அரசுகளைவிட அவை மனித இயல்பின் குறைகளறிந்து அவற்றின் அடித் தளத்தின்மீது அமைக்கப்பட்டிருக்கின் றன. அவர்கள் நாடோடித்தனம் நிலையான குடிவாழ் வுடைய எந்த நாகரிகத்தாலும் அவர்கள் தாக்கப்படாம லிருக்க உதவுகிறது. அதேசமயம் மக்கள் நம்பிக்கை, உணர்ச்சி, விழிப்பின்மை, அச்சம், சிறுவர் சிறுமியர் அனுபவமின்மை ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவர்கள் தங் கள் கைம்முதலாக வைத்து ஆடி வெற்றி பெறுகின்றனர்.

ஹாலந்துப் பத்திரிகை ஒன்றில் அண்மையில் வெளி வந்த ஒரு நிகழ்ச்சிவரலாற்றுடன் இக் கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன். லெய்டனில் இருந்து ஆம்ஸ்டர் டாமுக்குச் செல்லும் படகொன்று புறப்பட்டு மெல்லச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் ஓர் ஏழைச் சிறுவன் அதில் ஏற முயன்று கரையோரம் ஓடிவந்துகொண்டிருந்தான். படகோட்டி அவனை ஏற்றிக்கொள்ள மறுத்தான்—ஏனெ னில் அவனிடம் படகுச் சத்தம் தரக் காசில்லை. சிறு வனோ விடாமல் கெஞ்சிக்கெஞ்சிப் பின்தொடர்ந்தான். படகிலிருந்தவர்களிடையே ஃவிரஞ்சு, ஜெர்மன், டச்சு என்ற மூன்று மொழியாளர் இருந்தனர். அவனும் மூன்று மொழிகளிலும் அனைவரும் இரங்கும் அளவு கெஞ்சிக் கேட்டான். ஒரு செல்வ வணிகர் அவன் தோற்ற நடையி லீடுபட்டு இரங்கி அவனுக்கான கட்டணம் கொடுத்து அவனை ஏற்றிக்கொண்டனர். விரைவில் பிள்ளையற்ற அவ ருக்கு அவன் பிள்ளைபோலானான். அவன் பழைய வர லாற்றை அவர் கேட்டபோது அவன் உண்மையிலேயே அவர் பிள்ளை என்றும், அவனிடம் அவர் கொண்ட இரக்கம் உள்ளார்ந்த பிள்ளைப்பாசமே என்றும் உணர்ந் தார். சிறு பருவத்திலேயே பிள்ளை திருடப்பட்டதனால் தாய் வருத்தந்தாளாது மாண்டாள். பையன் நாடோடிக் குழுவருடன் சுற்றித்திரிந்து பல மொழி கற்று உலகிய

லறிவும் செயல்திறமும் பெற்ருன். இப்போது செல்வ மிக்க தந்தையை ஏற்பதில் அவன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியும் கொண்டான். வறுமையின் கோட்டங்கள் செல்வத்தா லும், ஆதரவின்மையின் கோட்டங்கள் நல் ஆதரவினுலும் முற்றிலும் திருந்தி, அவன் சமூகத்தின் ஒரு நல்லுறுப்பின ஞன். நாடோடிகள் வாழ்வின் தனிச்சிறப்புப் பண்பு களுடன் சமூக வாழ்வின் வளமும் இங்ஙனம் அவன் வாழ்வில் ஒன்றுபட்டன.

கo. குடும்ப வாழ்வின் நல்லின்பம்

சர். ரிச்சர்டு ஸ்டீல்*

கவலையருகிடை கலந்தின்பம் படரும்;
தவழ்ந்து முத்தம் நாடும் மதலையர்,
பிந்துதந்தை வரவெதிர் கொள்வர்,
முந்துறு தாய்மையின் சிந்தைகள் எனவே.—டிரைடென்.

தம் செல்வத்தின் மதிப்பறியாத செல்வர் உண்டு அதுபோலவே தம் இன்ப வளங்கள் அறியாத மக்களும் உண்டு. குடும்ப வாழ்வில் இருந்துகொண்டே தம் வாழ்வில் இன்பமில்லை என்று நினைப்பவர் பிந்திய வகையில் முக்கியமானவர். குடும்ப வாழ்வு வாழ்க்கையின் எல்லாவகை இன்பங்களையும் உட்கொண்ட ஒரு பண்ணை; அதேசமயம் அது வாழ்க்கையின் இன்னல்கள் அனைத்திலிருந்தும் ஒதுங்கி ஆறுதல் பெறும் ஒரு தண்ணிழற் சோலையாகவும் இருக்கிறது. இச் செல்வம் எய்தப்பெற்றும் அதன் வாய்ப்பு வளங்களின் செறிவாலும், சிக்கல் நிலையாலும் பலர் அதனை முழுதும் பயன்படுத்த முடியாதுபோகின்றனர். அத்தகையோருக்கு நான் கீழேகாட்டும் குடும்பவாழ்வுக் காட்சி நல்ல தூண்டுதல் தரவல்லது என்று கருதுகிறேன்.

எனக்கு இதுபற்றிய எண்ணங்களைத் தூண்டிய நிகழ்ச்சி என் பள்ளித்தோழன் வாழ்வில் நான் அண்மையில் சென்று கண்ட காட்சியேயாகும். அவனும் அவன் குடும்பத்தினரும் இலண்டன் நகருக்கு வருவதுண்டு. அப்போதெல்லாம் அடிக்கடி என்னை அவன் மனைத்தலைவி இரவுணவுக்கு அழைப்பதாக அவனிடமிருந்து அழைப்பு வரும். என்னைப்பற்றி என் நண்பன் தன் குடும்பத்தினருக்கு அடிக்கடி பேசிவந்திருந்ததால், விரைவிலேயே குடும்பத்தினர் அனைவரும் என்னுடன் நன்கு பழகிவிட்டனர் நண்பன் மட்டுமே எனக்குத் தோழனுயிராமல், ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே தோழரா யிருந்தது

* Sir Richard Steele.

போன்ற உணர்ச்சிகொண்டனர். குடும்பச் சிறுவரும் சிறுமியரும் என்னை வரவேற்கும் ஆர்வத்தில் நீ முந்தி நான் முந்தி எனப் போட்டியிடுவர். போட்டியில் பிந்தி விட்டவர்கூட அதனால் சிறிதும் மனந்தளராமல் என் வரவைத் தந்தைக்கு அறிவிப்பதில் முந்த முனைந்தனர். என் வரவு இங்ஙனம் ஒரு சிறு குடும்பவிழா நிகழ்ச்சியாயிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு சிறுவர் போட்டியிட முந்தினர்.

ஒருநாள் ஒரு சின்னஞ்சிறு பிள்ளை என்னைப் பெருமிதத்துடன் இட்டுச்சென்றது. இது குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் ஒரு வியப்புமிக்க நிகழ்ச்சியாயிருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் இரண்டாண்டு நகரத்துக்கு வரவேயில்லை. முந்திய தடவை வந்திருந்தபோது அச் சிறுமி கைக்குழந்தையாகவே இருந்தாள். ஆகவே இரண்டாண்டும் அச் சிறு குழந்தை தன் வளர்ச்சியிடையே என்னை மறவாதிருந்தது கண்டு அனைவரும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டனர். உணவு மேசையில் பேச்சுத் தொடங்கியது இதுபற்றியதாகவே இருந்தது.

ஊர்க் கதைகள், ஊர் வம்புகள் ஆகியவை மேசைப் பேச்சில் மெல்ல இடம்பெற்றன.

நான் நீண்டநாள் மணவினை வெறுத்த முதுகாளையாயிருந்தேன். என்னைப்பற்றிக் குடும்ப மேசைகளில் பல கதைகள் அளப்பது வழக்கமாயிருந்தது ஊர் வம்பில் தொடங்கிய பேச்சு இங்கும் என்பக்கமாக நாடிற்று. என் பழைய பள்ளித் தோழருள் ஒருவர் புதல்வியை நான் மணக்கப்போவதாக ஒரு ஊர்ப்பேச்சு உலவிவந்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு நண்பன் கயிறு திரித்தான். ஏன் பிக்கு (பிக்கர்ஸ்டாஃவ் என்ற அழகிய பெயரின் தேய்ந்து குறைந்த சுருக்கம் இது!) "பள்ளித் தோழர் பிள்ளையையே கட்ட நினைப்பதானால், என்னைவிட உரிமையுடைய பள்ளித்தோழன் வேறு யார் இருக்கமுடியும். நம் மேரிக்குத்தான் பதினாறு வயது தொடங்குகிறதே.

அவளைத்தான் நீ மணம் செய்துகொள்வதுதானே,'' என்ருன். உடனே நண்பன் மனைவி, "அவர் எப்போதோ மணம் செய்திருக்கவேண்டும். அந்தக் காலத்து அழகிகளையே விரைவுகாட்டி மணந்துகொள்ளாமல் அவர்களினும் சிறந்த அழகியைத் தேடியிருந்தவர், இந்தக் காலத்து அழகிகளை விரும்பவாபோகிருர்,'' என்ருள்.

நண்பனுடன் தனித்திருந்தபோது பேச்சு அவன் குடும்பம்பற்றியே தொடர்ந்தது. என் நண்பனுக்காக அவன் தற்போதைய மனைவியிடம் காதல்தூதுவனுக நான் சென்ற காட்சியை என் நண்பன் எனக்கு நினைவூட்டினுன். என் காதலில் நான் எவ்வளவு வெற்றியடைந்தேனே, அவ்வளவுதான் அவன் காதல் வகையிலும். முதல் முதலில் நானும் நண்பனும் அவளை நாடக மாளிகையில் இருந்தபோதுதான் கண்டோம். நான் நாடகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. நண்பன் ஓயாது என்னிடம் பேசுக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனல் அவனும் நாடகம் பார்க்கவில்லை. நாடகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந் நங்கையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தான் கண்ட அழகியை எனக்குங்காட்ட அவன் அரும்பாடுபட்டான்—என்னையும் படாதபாடு படுத்தினுன். அதெல்லாம் எதற்காக என்று நாடகம் முடிந்தவுடன்தான் தெரிந்தது. அவள் யார், வீடு எது என்று அறிந்துவரும் வேலையை அவன் எனக்கு இட்டான்.

அவனுக்கு மனைவியாய் வரவிருந்த நங்கையை நான் எத்தனை தடவை சென்று கண்டிருக்கிறேன். அவள் என்னிடம் பேச மறுக்கவில்லை. ஆனல், நண்பனை மணம்செய்வது முடியாதகாரியம் என்றும், எட்டாத இக் காரியத்தை விட்டுவிடும்படி நண்பனுக்குக் கூறுமாறும் அவள் திடமாகக் கூறிவிட்டாள். என் தோல்விக்கு என் திறமைக் குறைவுதான் காரணம் என்று நண்பன் நினைத்தானே என்னவோ? பலதடவை சென்று ஒரே விடை கொணர்ந்த பின் இவனுடைய ஆளை—தன் தங்கை கணவனை அனுப்பி

னுன். என்ன வியப்பு! திருமணமே விரைவில் நடந்து விட்டது.

நண்பன் இந்தக் கதையைக் கூறி இப்போது கேலி செய்தான். பெண்கள் மறுப்பை அப்படியே ஏற்கும் வெள்ளையுள்ளந்தான் என் காதலுக்கும் காதல் தூதுக்கும் ஒருங்கே தோல்வியாயிருந்தது என்று அவன் விளக்க வகை கூறினுன். நான் அவன் விளக்கத்தையே எனக்குப் பாதுகாப்பாகக்கொண்டு இத்தகைய பொய்ம்மை பெண்களிடம் இருப்பதால்தான் நான் அவர்களுடன் என் வாழ்வைப் பிணைக்க மறுத்துவிட்டேன் என்று கூறிச் சமாளித்தேன்.

நண்பன் காதல் தொடங்கியபோது இப்போதைய அவன் மனைவிக்குப் பதினைந்து ஆண்டு. இப்போது முதல் புதல்வி அவ் வயது தாண்டிவிட்டாள். ஆண்டுகளுக்கேற்ப அவள் இயல்பாகவே மேனி தளர்வடைந்திருந்தாள். நண்பன் அவள் உடல்நலம் பற்றிக் கவலை தெரிவித்தான். நான் அதையும் மணவாழ்வின் கண்டனமாகப் பயன்படுத்தினேன். மணவாழ்வில் கண்ட பலன் இதுதானே. "உடல் மிகுதி உழைப்பாலும் கவலைகளாலும் விரைவில் கேடுறுகிறது," என்றேன். "குடும்ப வாழ்வின் அடிப்படையையே நீ அறியாததால்தான் இன்னும் உன் வற்றல் வாழ்விலும் வற்றல் கோட்பாடுகளிலும் பிடிவாதமா யிருக்கிருய். அவள் இளமைப்பொலிவு குறைந்துவிட்டதென் பதைத்தான் நீ காணமுடியும். எனக்கு அன்றிருந்த அவள் பொலிவு குறையவேயில்லை. கூடித்தான் வந்திருந் திருக்கிறது," என்ருன். "மணவாழ்வின் பொய்ப்புளுகு களுள் இது ஒரு துணிந்த புளுகுதான்," என்றேன் நான். அவன் மீண்டும் விளக்கம் தரத் தொடங்கினுன்.

"அன்ப! புறஅழகு அழகுக் கோயிலுக்கு ஒரு நுழைவாயில் மட்டுமே. நான் என் காதலியை விரும்பி மணந்தபோது அந்த அழகு குறைவற்ற முழு நிலவாகத் தான் இருந்தது. அதன் தண்ணொளியில் என் பழைய வாழ்வின் வடுக்கள் எதுவும் இல்லாமல் நான் புதுவாழ்வு பெற்றேன். ஆனுல், புதுவாழ்வில் புதுக்கவலைகள் பிறந்

தன. நான் நோயுற்றேன். அதன் தடம் அவள் முகத்தில் படர்ந்தது. அவள் என் நலனுக்காக அரும்பாடுபட்டாள். நான் மீண்டு நலம்பெற்றபின், அவள் அழகிடையே ஒரு தியாகத்தழும்பு ஏற்பட்டது. அது வெளி உலகுக்கு அவள் அழகைக் கறைப்படுத்துவதாகத் தோற்றக்கூடும். ஆனல், எனக்கு அது அவள் அன்புக்கு ஓர் அறிகுறி. இத் தழும்படுத்துப் பிற தழும்புகள், கவலைக் கோடுகள் எழுந்தன. அவை என் குழந்தைகளின் பிறப்பு வளர்ப்புக்களையும் அவர்கள் நலனுக்காக எனக்கு முற்பட்டு அவள் உழைத்த உழைப்பையும் காட்டும் சின்னங்கள். அவள் கன்னியழகு மனையழகாயிற்று. பின் தாயழகாய் மலர்ந்தது. அதன் இதழ்கள் என் குடும்ப முழுமையிலும் மணம் வீசுகின்றன. ஆகவே அவள், அழகு குறைவதாகத் தோற்றுகிறதே தவிர, உண்மையில் வாடுகிற மகிழ மலர்போலப் புத்தழகும் புதுமணமும் பெருக்கவே செய்கின்றன. முன் அவளைப் பார்த்தால் எனக்கு ஒரு கிளர்ச்சியும் சலசலப்பும் ஏற்படும். கவலைகளை எல்லாம் மறப்பேன். இப்போதோ அவளைப் பார்த்தால் நான் இன்ப துன்பங்கடந்த ஒரு நிறை அமைதியைப் பெறுகிறேன்.”

காதலறியாத என் கல்மனத்தின்மீது நண்பன் இத்தனை கருத்து விளக்கங்களையும் விடாது பொழிந்து கொண்டிருந்தான். அவன் இன்னும் என்னென்னவெல்லாம் பேசியிருப்பானே, எத்தனைநேரம் பேசியிருப்பானே எனக்குத் தெரியாது. பேச்சிடையே எப்போதோ அவன் என்னைக் கவனித்திருக்கிறுன். நான் கடுந்துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டது கண்டு புன்முறுவலுடன் போய்விட்டானும். நான் எழுந்து பார்த்தபோது அவனில்லை.

மற்றொரு சமயம் நண்பன் வேருெரு பண் பாடினன். கவலையற்ற அவனுக்கு இப்போது ஒரு புதுக்கவலை தோன்றிற்று. அவள் ஒரு விலைமதிக்கமுடியாத முழுமணி. ஆனல் அவள் ஒரு இன்றியமையாத முழுமணியாய்விட்டாள். “சிறுவர் சிறுமியர் சதங்கை ஓசை கேட்கும்போதெல்லாம் அவன் உள்ளம் பதறும்—இவள் இல்லாவிட்

டால் இவர்களை யார் பார்ப்பார்கள் என்று, அவள் உடல் தளர்கிறது, உள்ளம் மெலிகிறது, முகம் வாடுகிறது, கண்ணொளி மங்குகிறது. அந்தோ, காலம் என்னிடமிருந்து அவளைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டால் என்செய்வேன். நண்பனே, இந்தப் பெருங்கவலை என்னை வாட்டுகிறது. நான் உன்னைப்போல மணமாகாத காளையாயிருந்தே னில்லையே என்ற எண்ணம் இப்போது அடிக்கடி எனக்கு உண்டாகிறது,'' என்று அவன் அங்கலாய்த்தான்.

அச்சமயம் ஒரு சிலம்பொலி கேட்டது. அந்தப் பெடையன்னம் தன் குஞ்சுகளுள் ஒன்றையிடுக்கிக் கொண்டு அங்கே வந்து நின்றாள். "என்ன, என்மீது குறைசொல்லத் தொடங்கிவிட்டாரா? அன்பரே, இவர் சொற்கள் எதையும் நம்பவேண்டாம். அத்தனையும் இவர் உடல்நலத்தின் கோளாறுகள்தான். அத்துடன் இவர் வெறும் சோம்பல் பேர்வழி. பழைய பள்ளித்தோழர் வந்திருக்கிறாரே, அவருக்குத் தக்க பரிசு ஏதேனும் தர வேண்டாவா என்ற கவலை இருக்கிறதா பாருங்கள். நான் தான் அடுக்குப் பலகைகளையெல்லாம் புரட்டி இவருக்குத் தெரியாமல் ஒளித்து வைத்தவற்றையெல்லாம் தேடி எடுக்கவேண்டியிருக்கிறது,'' என்று சொல்லிக்கொண்டு நல்ல ஃவிரஞ்சு இனிப்புத்தேறல் புட்டி ஒன்றையும், பூப் போட்ட பொன் விளிம்புடைய கோப்பைகள் இரண்டையும் எங்கள் முன்வைத்தாள்.

நண்பன் வெளியே போயிருக்கும்போது ஒருநாள் மனைவி இதுபோலக் கணவன் உடல்நலம் பற்றிக் கவலை தெரிவித்தாள்.

நாடகமேடைக்கு ஒருநாள் புறப்பட்டோம். நண்பன் வண்டியிலிருந்து அவளைக் கீழே இறக்கக் கையுதவப் போனான். அவள் உங்களுக்கு இப்போது பழைய வலு இல்லை. நம் நண்பர் என்னை இறக்கிவிடுவார் என்றாள். நண்பன், "ஐயோ, நண்பன் கன்னியரை இறக்கிவிடத் தயங்கியே கடிமணம் செய்யாதிருக்கிறான். நீயோ இப்

போது நானு பிள்ளைகளுக்குத் தாய். வேண்டுமானல் அவன் நம் மேரியை இறக்கிவிடட்டும்'' என்றான். "ஆம். இருவரும் சேர்ந்தால்கூட என்னை இப்போது தூக்கமுடியாது,'' என்றாள் அவள்.

இக் குடும்ப நாடகத்துக்கு மேடைநாடகம் எதுவும் ஈடில்லை என்பதை வாசகர்களே காணலாம். ஆனல், இந்த நாடகத்தை நுகர உள்ளங்கலந்த அன்பு, கள்ளமற்ற வாய்மை, பிறர் குறிப்பறியும் நுண்ணறிவு ஆகியவைதான் வேண்டும். இவை இருந்தால், குடும்பவாணர்களுக்கு இன்பத்தைநாடி வேறு எங்கும் செல்லவேண்டியதில்லை.

கக. பிரிவுகாலக் காட்சி

சர். ரிச்சர்டு ஸ்டீல்

"இன்பத்தில் மிதந்து பண்பழியாமலும், துன்பத்தில் ஆழ்ந்து தட்டுக்கெடாமலும் இரண்டின் பண்புகளையும் மேற்கொள்வதே வாழ்விலும் சரி, கலையிலும் சரி, அழகும் கனிவும் தருவதாகும்."
—பிளினி

நறுமணம் வீசும் காலைப்போதில் நான் இன்பமாக என் மாடிஅறையில் உலவிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒருவண்டி என் வீட்டின்முன் வந்து நிற்பதையும் அதிலிருந்து ஓர் இளைஞன் என்னை நோக்கி விரைவதையும் கண்டேன். அவன் என் நண்பன் புதல்வன். அவன் வயதில் அவன் தந்தை இருந்த காலமுதல் அவரை நான் நன்கு அறிவேன். ஆகவே, நான் ஆர்வத்துடன் அவனை முன் சென்று வரவேற்கப் போனேன். ஆனால், அவன் எதுவும் வாய்திறவாமலே என் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு கண்கலங்கி விம்மத் தொடங்கினான். 'நண்பனுக்கு இன்னல் ஏதாவது உண்டா?' என்றுதான் உள்ளம் உடனே துடித்தது. "அப்பா, அழாதே. அப்பா நலந்தானே! என்ன செய்தி?" என்றேன்.

" அப்பா நலமே. அம்மாதான்........"

அதற்குமேல் அவனால் பேசமுடியவில்லை. அவன் தொண்டை கம்மிற்று.

நான் வேறு சொல்லாடாமல் அவனுடன் வண்டியேறினேன். வழியில் அவன் விட்டுவிட்டுக் கூறிய குறிப்புக்களால், தாய் உயிர்பிரியும் தறுவாயில் இருக்கிறாள் என்றும், மதகுருவின் இறுதி நன்மொழிகளுக்காகப் பெற்ற ஓய்விடையே, அவன் தந்தை துயர்கருதி ஓடோடி வந்ததாகவும் அறிந்தேன். தன் துயரிடையேயும் தன் தந்தை துயரின் அளவறிந்து அதற்காக ஓடிவந்த பிள்ளையைக் காண எனக்குத் துன்பத்திடையிலும் மனநிறைவு ஏற்

படாமலில்லை. நண்பன் மனைவியின் பிரிவினும் நண்பன் துயர் பெரிது; அதை ஆற்றுவதும் அரிது என்பதை நான் உணர்ந்தேன். பிரிந்து செல்பவர் மனநிலையைவிடப் பிரிந்து வாழவேண்டும் நிலையிலுள்ளவர் மனநிலை எவ்வகையிலும் குறைந்ததன்று. ஆகவே, என் நண்பனுக்குரிய கடமையைச் செய்வதில் நான் கருத்துச் செலுத்தினேன்.

சாவின் வாயிலில் நிற்கும் அப் பெண்மணியின் பெருமையையும் நற்பண்புகளையும் நண்பனின் நிலையே நன்கு எடுத்துக்காட்டிற்று. வாழ்நாள் முழுவதும் எல்லாத் துன்பங்களிலும் கணவனுக்கு ஆறுதல் தருபவள் மனைவி. அவள் பிரிவு கணவனுக்கு எத்தனைவகையில் ஆராத்துயரமாகத்தக்கது என்றுகூறத் தேவையில்லை. தாயை இழந்த பிள்ளைகள் படுந்துயர், அப் பிள்ளைகள் என்றும் அறியமுடியாத நிலைமைகளை எண்ணி அவர்கள் சார்பில் தந்தை படுந்துயர் ஆகிய இவை அவள் பிரிவால் அவனுக்கு ஏற்கெனவே ஏற்படும் அவள் கையற்ற நிலையைப் பன்மடங்கு பெருக்குகின்றன. ஒரு துயர் உள்ளத்தைத் துளைத்து ஆறுமுன் மறுதுயர் தாக்குகின்றது. பிரிவு நேரத்தில் ஆடவனுக்குள்ள பேரிடர் பிரிவன்று, பிரிவுபற்றிய நினைவும் துயருமே. வாழ்நாள் முழுதும் பிரிவைத் தாங்கப்போகும் அவனுக்கு அந்நேரத்தில் அப் பிரிவைத் தாங்க, அதிலிருந்து மனதைச் சிறிது திருப்ப, அத் துயரில் அவன் தந்நிலையழியாமலிருக்க, அவனுக்கு உதவி தேவையாகிறது. இயற்கையின் அன்புவலை பிரிவோர் துயரினும் பாரிய துயரைப் பிரிவுக்கு ஆளாகுபவர்கட்குத் தருகிறது.

நண்பன் வீட்டில் நுழையுமுன்பே உள்ளிருந்து இருவர்க்கும் பழக்கமான மற்றொரு நண்பன் எதிரில் வரக்கண்டேன். அவன் முகமும் துயர் தோய்ந்திருந்தது. ஆனல், அவன் தன்னடக்க வலிமையும் ஆண்மையும் அவன் நிமிர்ந்த பார்வையில் காணப்பெற்றன. அவனைக் கண்டதே எனக்குச் சிறிது ஆறுதல் ஏற்பட்டது. எனெனில், என் நண்பன் துயரை நான் ஒருவனே ஆற்றுவது என்பது எவ்வளவு அருமை என்பது எனக்குத் தெரியும். பிறர்

நோய் காணக்கூட அவன் பொறுக்கமாட்டாதவன். இப்போது அவன் முன்னிருப்பது சாவு, தன் உயிர்த் துணைவியின் சாவு. அதன்முன் அவன் கருகிய நைந்துலர்ந்த சருகுபோல் துடிதுடிக்காமல் இருக்கமுடியாது. ஆனால், இப் பொது நண்பன் உணர்ச்சிப் பெருக்கத்துக்கு இடந் தராத அறிவுத்திறம் படைத்தவன் என்பதை முன்பே பல தறுவாய்களில் கண்டிருந்தேன். அவன் இந்த நேரத்தில் எதுவும் என்னுடன் கூறவில்லையாயினும், அவனைக் கண்டதே எனக்குச் சிறிது தெம்பு தருவதாயிருந்தது.

துன்பத்திடையே பொதுநண்பன் சொற்கள் சிறிது ஆறுதல் தந்தேயிருக்கவேண்டும் என்பதை நான் நுழையும்போது இருந்த அமைதி நன்கு காட்டிற்று. ஆனால், வாயிலில் நுழைந்தவுடனே நண்பன் என்னைக் கட்டிக் கொண்டு கோவெனக் கதறினன். குழந்தைகள் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வயதுக்கும் அறிவுத் திறத்துக்கும் குணத்துக்கும் ஏற்ற அளவில் பலவாறாக எங்களிருவரையும் சூழ்ந்து கலங்கினர். தாயின் படுக்கை யருகிலிருந்து கொண்டு அவள் இறுதித் தேவைகளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த மூத்த புதல்வி சிறிது முகந் திருப்பிக் கண்ணீர் ஒழுக்கினாள். துயரம் இன்னதென்றறியாத சிறுவன் மூத்தோர் அழுவது கண்டு அழுதான்.

துன்பத்தை ஏற்று அமைதியுடன் இருந்த ஒரே ஆள் உயிருடன் போராடிக்கொண்டு உலகினின்று விடை கொள்ள முனைந்த தாய்மட்டுமே. பிறர் துயர் அவளை முற்றிலும் எட்டவில்லையாயினும், அதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள் என்பதை அவள் நரம்புத்துடிப்புக் காட்டிற்று. அவள் தாயுள்ளம் அவர்கள் துயர்கண்டு கனிவுற்றிருக்கவேண்டும்; ஆனால் அந்தச்சமயம் பிரியும் அவளுக்கு அதுவே ஆறுதலாகவும் அமைந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. துயர் அவளுக்குத் துயராக மட்டுமில்லை. அவள் அன்புக்குரிய சின்னமும் அதுவே.

சாவுக்குமுன் ஏற்படும் தெளிவு இவ்விடத்தில் எல்லாரையும் மலைக்கவைத்தது. நண்பன் கதறலும், என் குரலும்

அவள் ஓய்ந்த நெஞ்சத்தை விழிப்பூட்டி யிருக்கவேண்டும். அவள் என்புறமாகத் திரும்ப முயன்றாள். நான் அவள் பக்கம் விரைந்தேன். கண்களைத் திறந்து என்னை அவள் நோக்கிய நோக்கு அந்த நேரத்தில் என் வரவுக்காக நன்றி தெரிவிப்பதுபோலிருந்தது. அவள் உதடுகள் சிறிது அசைந்தன. நான் கூர்ந்து காது கொடுத்தேன். "இந்த நேரத்தில் உங்கள் நண்பரைத் தனியே விட்டுவிடாதீர்கள்." என்ற வாசகம் மிக மெல்லிய குரலில் வெளிப்பட்டது. அது கிட்டத்தட்ட அவள் இறுதி மூச்சின் வலிவாயிருக்க வேண்டும். அவள் கண் மேல்நோக்கியது. அதில் இன்ன தென்று கூறவொண்ணாத அமைதியின் கனிவு சிறிது நேரம் ஒளி வீசிற்று. பின் அது சாவின் வண்ணத்தில் கலந்தது. அவ்விறுதிக் கனிவு அவள் குடும்ப வாழ்வின் நிறைபண்புக்கு ஒரு சான்று. கடமை நிறைவேற்றிய தன் உள்ளத்தை அவள் கடவுளிடம் ஒப்படைத்தாள்.

உயிர் அவள் உடலை விட்டேகிற்று. நண்பன் உறுதி அவன் உள்ளத்தைவிட்டு அகன்றது. அவன் அழவில்லை, கதறவில்லை. ஒரே ஒரு வேதனைக் குரல் அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. அவன் உணர்விழந்து சாய்ந்தான். கீழே விழாது நான் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டேன். பிள்ளைகள் அனைவரும் கொண்ட திகிலை அளவிட்டுக் கூற முடியாது. தாயிறந்த துயரிடையே தந்தையையும் இழந் தோமோ என்று அவர்கள் கலக்கமுற்றனர். கல்லும் உறுதிகெடும் அந்த நேரத்தில் என் நண்பன் பற்றிய கவலை ஒன்றே எனக்கு நிலை தந்தது. நான் அவனைப் பக்கத் தறைக்கு இட்டுச் சென்று முகத்தில் நீர் தெளித்து விசிறி, அவனை உணர்வு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தேன். அதன்பின் என் துயரால் அவன் துயரைச் சிறிது தணித்து அவன் எண்ணங்களைக் குழந்தைகள்பால் செல்லவிட்டேன். குழந் தைகள் துயரம்—பெரிய குழந்தைகளின் வாய்விடாத் துயரம் ஒருபுறம், சிறு குழந்தையின் துயரறியா மலைப்பு, மறுபுறம், இரண்டுமே—அவனுக்குப் புதுத் துயர் தந்து கவலையும் பொறுப்பும் ஊட்டி முதல் துயரைத் தாங்கும்

வலுத் தந்தன. அவன் துயரமுற்றும் அச்சமயம் குழந்தைகள் பற்றிய துயரமாக உருகி ஓடின. அடங்கிக் குமுறிய துன்ப வெள்ளம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தோடிற்று.

என் ஆறுதல் பெரும்பகுதி சொல்லில் அமைய முடியவில்லை. நான் நண்பனுடனிருந்தேன். சிறு செய்திகளில் கவனம் திருப்ப முயன்றேன். அவனும் அறிவான், அது என் நட்பின் சூழ்ச்சி என்று. ஆனால் சூழ்ச்சிகள் என்று தெரிந்தும் அச்சமயம் அவன் பற்றும் பற்றுக்கோடு வேறு இல்லை. நீரில் தத்தளிப்பவன் துரும்பு என்று தெரிந்தும் அதனை எட்டிப் பிடிப்பதுபோல் அவன் என் நட்பின் சிறு சின்னங்களைப் பற்றித் தன் துயர்க் கடலில் மிதந்தான்.

நண்பர் பிரிவுத் துயரிலாவது பங்கு கொள்ள முடியும், சிறிது ஆறுதல் கூறமுடியும். அது கைகால் துண்டிக்கப் படும்போது படும் துயரம் போன்றது. ஆனால், பிரிவுற்ற வாழ்வின் நீடித்த துயரத்தை உறுப்பின்றி வாழும் உடலின் துன்பத்தை, எவ்வாறு எளிதிற் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும்? என் நண்பனது வாழ்நாள் முழுதும் அத் துயரம் எவ்வளவு ஆறினாலும் அதன் தடம் அவனை விட்டகல வில்லை. வெளிப்புண் ஆறினாலும் அகப்புண் மாறவில்லை என்பதை அவன் முகம் காட்டிற்று. பிற இன்பங்களில் மனத்தை ஈடுபடுத்துதல், வாழ்வின் அடிப்படைக் கடமைகளில் கருத்துச் செலுத்துதல், வாழ்வின் தொலை நோக்கம் ஆகியவற்றைப்பற்றிய மெய்யறிவு பெறுதல் இவையே அப் புண்ணை ஓரளவு ஆற்றவல்லது. இம் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டே நான் என் நண்பனைத் துன்பக் கேணியிலிருந்து கூடியமட்டும் நெடுந்தொலை விடுவிக்க முடிந்தது.

கணவன் மனைவியர் ஒரே வாழ்க்கையை ஒருவருடாக மற்றவர் துய்ப்பவர் ஆவர். ஒரு பொருளையே இரண்டு கண்கள் பார்ப்பது போன்றது அவர்கள் வாழ்வு. ஆகவே, ஒருவர் பிரிந்தால் ஒருவர் துயரம் பிரிவுத் துயரம் மட்டுமன்று. உலக வாழ்வின் ஒவ்வொரு பொருளும், செய்தி

யும் அவர்கள் தொடர்பை ஓயாது நினைவுபடுத்துவதுடன், காலற்றவன் ஓட்டம்போல் ஒவ்வொரு படியிலும் அப் பிரிவின் விளைவை அவர்களுக்கு உறுத்திக் காட்டிக் கொண்டே யிருக்கும். இவ் வுண்மையை மில்டன் தன் காப்பியத்தில் நன்கு விளக்கிக் காட்டி யுள்ளார். ஏவா வானுலகத்தின் இன்பங்களிடையேகூட, ஆதாம் இல்லாக் குறையால் எந்த இன்பத்திலும் துன்பத்தையே அடைவ தாக அவர் சித்திரித்துள்ளார்.

நின்னுடன் உலவுறும் காலை, காலம்
உன்னிலன், பருவமும் போதும் ஒன்றெனக்
கருதினன் ; கதிரவன் எழுந்திடும் போது
வருசிறு பறவைகள் மகிழ்வுறப் பாடின.

பனித்துகள் மீதொளி தெறிக்கும் பகலவன்
தனித்தனி மலரிலும் தழையிலும் ஒளிர்ந்தான்.
மழையினில் மண்பெறு நறுமணம் உணர்ந்தேன்
விழைவுறும் மாலையில் தென்றல் அயர்ந்தேன்.

இரவின்நல் அமைதியும் வானம் பாடியும்
பரவிய நிலவும் பன்மணி மீனும்
யாவும் ஒருதக உவகைத் திறமே
மேவின. துன்பமும் இன்பமாய் மிளிர்ந்தது.

அன்று மண்ணுல கவ்வா றிருந்தது ;
இன்றோ வானுலகு இன்ப மறுத்தது !
காலையும் பகலும் கதிரவ னொளியும்
மாலையும் இரவும் மழையும் நிலவும்

பறவையும் மலரும் மணம்தரு பொருள்களும்
பிறவுள அமைதியும் இன்பமும் யாவும்
நீயிலை யாதலின் நீடுறு துன்பமே
ஆயிலங் கிடுதல் அறிந்தனன், அன்பே !

கஉ. விளக்குமாறு—ஓர் ஆராய்ச்சி*

ஜோனதன் ஸ்விஃவ்ட்†

அதோ மூலையில் கிடக்கின்ற தேய்ந்த கட்டையைப் பாருங்கள்; அது இப்போது யாராலும் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது. ஆனால், ஒரு காலத்தில் அது தழைத்து வளரும் நிலையில் காட்டில் மரத்துடன் மரமாய், உயிர்ச் சாறு நிரம்பியதாய், கப்பும் கவரும் விட்டு இலை தழைகள் போர்த்ததாய் இருந்ததை நான் அறிவேன். மனிதன் அதன் உயிரை வாங்கி அதைக் கட்டையாக்கினான். அதன் பின் இயற்கையுடன் போட்டியிட்டு, கப்புக் கிளைகளி லிருந்த இடத்தில் ஈர்க்கோலும் சுள்ளியும் வைத்துக் கட்டினான். உயிருள்ள உறுப்பு உயிரற்ற கட்டையாயிற்று. முன்பு அது தலை நிமிர்ந்து நின்று தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன் தந்தது. பிற்காலத்திலோ அது காலை வானோக்கித் தலையை நிலத்திற் படியவைத்துத் தலை கீழாக வேலை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. மரக்கிளை விளக்குமாற்றுக் கட்டையாயிற்று! அது மட்டுமா? மிகக் கீழ்த்தர வேலைக்காரிகள்

---

*இக் கட்டுரை வசையெதிர்ப்பு நாடியது. ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தை ஒட்டிப் பழமை, புதுமைக் கட்சிகள் இலக்கியத் துறையில் ஏற்பட்டன. ஸ்விஃவ்ட் அதில் ஈடுபட்டு ராபர்ட் பாய்ல் என்ற அறிஞரை எதிர்த்தார். அவர் ஆராய்ச்சித் திறம் பற்றிய கிண்டலே இக் கட்டுரை. இக் கட்டுரை எழுத நேர்ந்ததற்கான காரணமும் சுவைகரமானது. ஸ்விஃவ்ட் பார்க்லி பெருமாட்டியின் குடும்ப நண்பராகவும், குடும்ப மதகுருவாகவும் செயலாற்றி வந்தார். சமய, ஆன்மிக நூல்களைப் பெருமாட்டிக்காக அவர் வாசிப்பது வழக்கம். பெருமாட்டிக்காக ராபர்ட் பாய்லின் கட்டுரைகளைப் படிக்க நேர்ந்தபோது, அவர் விரைவில் அதை வெறுத்தார். அப் புத்தகத்தை எடுத்துச் சென்று அதில் இக் கட்டுரையை ஒரு தாளாகச் சேர்த்து அதனை வாசித்தார். பாய்லிடம் உள்ள பக்தியால் அம் மாது வியப்படையவில்லை. ஆனால், பிறர் முன்னிலையில் அதுபற்றிப் பேசியபோது, பாய்ல் அப்படி ஒரு கட்டுரை வரையவில்லை என்று அவர்கள் கூறினர். அதன்மீது புத்தகத்தை யாவருக்கும் பெருமாட்டி காட்டினாள். அதில் ஸ்விஃவிட்டின் கையெழுத்தைக் கண்டு அனைவரும் நகையாடினராம்!

† Jonathan Swift.

முதல் அதன் காலைப்பிடித்துத் தலையை நிலத்தில் படிய வைத்துக் குப்பை கூளங்களிடையே அலைய வைக்கின்றனர். இறுதியில் அதன் முற்கால வாழ்வையோ, இடைக்காலப் பயனையோகூடப் பாராமல், இப்படிக் குப்பையுடன் குப்பையாக எறிந்துவிடுகின்றனர், அல்லது தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி விடுகின்றனர்!

இவ் விளக்குமாற்றுக் கட்டையைப் பார்க்கும்போது என்னால் ஓர் ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விடாமல் இருக்க முடியவில்லை. "அந்தோ, உன் ஊழ் இருந்தவாறு என்னே! நீயும் மனிதனைப் போலவா போய்விட வேண்டும்?" என்று எண்ணாமலும் இருக்க முடியவில்லை.

ஆம். இயற்கையின் திருக் கையிலிருந்து மனிதன் திண்ணிய உடலுடனும், உறுதிவாய்ந்த உள்ளத்துடனுந் தான் வெளிப்பட்டான். அவன் தலைமயிர் அவனுக்குரிய மயிராக இருந்து மழமழப்புடன்தான் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. அறிவுடைய செடியினம் என்னும்படி இலை தழைகள் போல் முடி வளர்ந்து பளபளப்பாகத் தொங்கிற்று. அதில் அவன் நெய்யிட்டுப் பூசினான். அணிமணிமுடிகள் அணிந்தான். ஆனால் அந்தோ மட்டற்ற குடி, மட்டுமீறிய இன்பவாழ்வு, செயற்கை வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றால், அரிவாளால் வெட்டப்படும் மரக்கிளைகள்போல, அம் முடிகள் உதிர்ந்தன. அவன் மொட்டையானான். இயற்கை யழிந்தது. செயற்கை தழைக்கலாயிற்று. பொய்ம்முடிகளும்* பொய்ம்மலர்களும் பொய் அணிமணி முடிகளும் தோன்றின. இப்போது அவன் தலையில் அவன் முடி இல்லை. வேறு எந்த விலங்கின் முடியோ, அல்லது வேறு எந்த மனிதர் முடியோ இடம் பெற்றுவிட்டது! விளக்குமாற்றுக் கட்டையின் புதிய இலைகளில் நிலத்திலுள்ள தூசி படிந்திருப்பது கண்டு, கலையின் செயற்கைத்திறம் இத் தலைமுடிமீதும் ஒருவகைப்

---

* பொய்ம்முடிக் கற்றை அணிவது 18-ஆம் நூற்றாண்டில் பெரு வழக்காயிருந்தது.

பொடி* தூவிற்று. உயிருள்ளமரத்தின் இலை தழைகளும் அதன் நிறமும் அதற்கே உரியவை; அதிலேயே வளர்ந்தவை. ஆனால் விளக்குமாற்றின்மீதும் மனிதன் தலைமீதும் உள்ள தழைகளைகள் அவற்றுக்கே உரியவையல்ல. அவற்றுக்கு நிறம் தரும் பொருள்களும் அவற்றிலேயே தோன்றியவையல்ல.

விளக்குமாற்றுக் கட்டை எப்போதாவது நம்முன் வந்து, "இயற்கையில் என்மீது வளர்ந்த கப்புக்கிளைகளை விட இதோ என்மீது வைத்துக் கட்டப்பட்ட குச்சுக்கள் சிறந்தவை. இயற்கை மரத்தழைகளின் நிறத்தைவிட இதோ உயர்குல மாதர் அறைகளில் சிந்திய பொடிகள் தோய்ந்த என் தலைப்பின் நிறம் உயரியது," என்று கூறினால் நாம் யாவரும் அலைக்கழித்து நகைக்கவே செய்வோம் ஆயினும், அதே செயலைச் செய்யும் ஒப்பனைக் கலைஞரை நாம் மதிக்கிறோம். என்ன ஓரவஞ்சம் நமக்கு! பிறர் குறைகண்டு நகைப்பதில் நாம் ஒப்புயர்வற்றவர்கள்; நம் குறை நமக்குத் தோன்றுவதில்லை.

ஒருவேளை, "விளக்குமாறும் மனிதன் நிலையும் ஒப்புடையதல்ல; ஏனெனில் இயற்கையின் அமைதியை விளக்குமாறு தலை கீழாக்குகிறது; தலைகீழாக, கால்மேலாக அது இயங்குகிறது," என்று நீங்கள் கூறக்கூடும். ஆனால், மனிதன் மட்டுமென்ன, இதற்கு மாறுபாடாகவா இருக்கிறான். அவன் விலங்கியல்பு அவன் அறிவுத்திறத்துக்கு மேம்பட்டு அதன் மேலேறித்தானே உலவுகிறது. அவனும் தலைநிலத்தில் புரள, தன் உயர்குறிக்கோள்களை நிலத்திலிட்டுத் துவைத்து, தன் கீழ்த்தர எண்ணங்களையும் தன் நலங்களையும் உயர்வாகக் கொண்டுதானே இயங்குகிறான்? இக் குற்றங்களை வைத்துக்கொண்டு அவன் பெருமையுடன் வீம்படித்துக்கொள்வதுதான் என்ன? குற்றங் குறைகளை, அகற்றிச் சீர்திருத்தம் செய்பவன், மூலைமுடுக்குகளெல்லாம் தேடி மாசு போக்குபவன், பெருத்த இயக்கங்களைத் தோற்றுவிப்பவன் என்பதுதானே? இவையனைத்தையும்

* தலைமயிருக்கான சுண்ணப் பொடி (Hair Powder.)

விளக்குமாறும் செய்கிறது! ஆனால், அது பெருமையடித்துக்கொள்வதில்லை. மேலும் இறுதிநாட்களில் மனிதன் பெண்களுக்கு, அதிலும் அறிவும் அனுபவமும் குன்றிய பெண்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறான். (விளக்குமாறும் பெண்டிரிடம், பெரும்பாலும் பணிப்பெண்களிடம் கிடந்துழல்கிறது). முடிவுகாலத்தில் மனிதனும் நிலத்தில் எறியப்படுகிறான் அல்லது எரியில் கொளுத்தப்படுகிறான்.... (விளக்குமாறும் குப்பையில் புதைபடுகிறது, அல்லது எரிக்கப்படுகிறது)!

கங. இராக்காலச் சிந்தனைகள்

ஆலிவர் கோல்ட்ஃச்மித்*

மணி இரண்டடித்துவிட்டது. கரண்டு கரண்டு எரிந்த விளக்கொளி துள்ளிக் குதித்து அடங்கிவிட்டது. காலந் தவறாது குரலெழுப்பி வந்த இரவின் காவலர்கூடக் கண்ணயர்ந்து கடமை மறந்தனர். அயரா உழைப்பு அயர்ந்து உறங்குகிறது; அமைந்த வாழ்வினரும் அயர்ந்து தூங்குகின்றனர். இருளின் எல்லையற்ற பேரரசில் வாடை தங்குதடையின்றி ஆணை செலுத்துகிறது. கொலைஞர், விருந்தயரும் இன்பவேடர் ஆகியவர்களுடன்கூட முறிந்த வாழ்வினரும் முனைத்த சிந்தனையாளரும் மட்டுமே விழிப்புடன் தோழமை கொண்டுள்ளனர். என்ன உலகம் இது!

வாழ்வை அழிக்கும் குடிக்கு அடிமைப்பட்டவர், குடித்து முடியாத கோப்பையை வீசி எறியும் ஓசை; வாழ்பவரை அழிக்க வகைதேடும் கள்வர் இருளினூடாகப் பாய்ந்து செல்லும் ஓசை; தன்னை அழிக்கத் துணிந்த தற்கொலையின் துணிவற்ற இறுதி மூச்சின் ஓசை ஆகிய இவையன்றி இரவின் அமைதியை எதுவும் கலைக்கவில்லை. எங்கும் ஒரே அமைதி நிலவுகிறது!

நான் மட்டும் ஏன் இன்னும் பழைய ஏடுகளைப் புரட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? அல்லது பின்னிருந்து தாக்கும் இக்கால அறிவுலகப் பித்தருக்கு மறுப்புத்தர ஏன் அகர வரிசைகளைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்? போதும், எனது தனிமையின் தனிமை, எல்லையற்ற தனிமையில் உலவி என் தனிமைக்கு விருந்தளிக்க நாடுகிறேன்.

எல்லாப் பாதையும் இப்போது ஆளற்ற பாதைதான். கணந்தோறும் ஆடை மாற்றும் கட்டழகியர் சற்றுமுன் வரை இங்கே உலவினர்; அவர்கள் கடைசியாக உடுத்த ஆடையும் நெகிழ, எங்கோ உறங்குவர் இப்போது! அழு

---

* Oliver Goldsmith.

தாற்றும் குழந்தைபோல ஆர்ப்பரித்த தெருவீதி இப்போது அழுதமைந்து ஓய்ந்து உறங்கும் குழந்தைபோல என்முன் காட்சி தருகின்றது. உறங்கும் குழந்தையின் திறந்தவாயில் ஈப்புகுந்தால் அது அறியமுடியாது. ஆனுலும் அதன் கையும் முகமும் அதனை அடித்துவிரட்ட முயலவே செய்யும். துயிலும் வீதியில் நுழையும் என்னையும் வீதி அறியாது. ஆனால் இருள் மருட்டுகிறது; இருளின் பனித்த வாடைக் கைகள் என்னைப்பற்றித் தள்ளப்பார்க்கின்றன! "தெரு நங்கையே! நான் உன் தனிமையைக் குலைக்கமாட்டேன். நான் அப்பாற் சென்றுவிடுகிறேன்!"

'வாழ்வாவது மாயம்' என்று பாடியவர் இத்தகைய நேரத்தில்தான் பாடியிருக்கவேண்டும். அந்தப் பாட்டுக்கு விளக்கம் தரும் காட்சி இதோ என் கண்முன் படர்ந்து கிடக்கிறது. ஒளி புக அஞ்சிய இடங்களிலெல்லாம் இருள் புகுந்து படர்ந்துள்ளது. ஓசை புகாத இடமெல்லாம் அமைதி சென்று பரவியுள்ளது. வானத்து ஒளி விளக்கங்களும் மறைந்துவிட்டன. தொலைவில் தெரியும் பால விளக்குக்கூட இருளைக்கண்டு அஞ்சி மங்கிய மஞ்சள் நிறத்துடன் மறுகுகின்றது. மணிப்பொறிகளின் மணி ஒலிகள் கம்முகின்றன. ஆங்காங்கே கேட்கும் ஆந்தையின் அலறல், காவல் நாய்களின் உறுமல் ஆகியவை என்னைக் கண்டு கறுவும் இரவின் குரல்களாகவே தோற்றுகின்றன.

மனித வாழ்வின் பெருமைகள் மங்கி மறைவுறும் நேரம் இது—என்றோ ஒருநாள் அவை மங்கி மறையக்கூடும் என்பதற்கான எச்சரிக்கையோ இது, என்று எண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை. சின்னஞ் சிறுதுளிகள் பெருவெள்ளமாகும். சிறிய வாழ்வு வளர்ந்து பெருவாழ்வு ஆகும். சிறுமை யென்பது பெருமையின் ஒரு சிறுகூறுமட்டுமே. ஆகவே இச்சிறு ஓய்வும் வரப்போகும் ஓர் எல்லையற்ற பெரிய ஓய்வின் கூறுதான்—அதற்கான எச்சரிக்கைதான் என்று கூறலாம் அல்லவா?

இது பெரிய நகரம்*தான். இதன் செல்வம் பெரிது தான். இதன் வெற்றிகள் கடல்கடந்த வெற்றிகள்தான். ஆனால், இதுபோன்ற எத்தனை நகரங்கள் தோன்றி வளர்ந்து மங்கி மறைந்திருக்கின்றன, வரலாற்றில்! எத்தனை மாந்தர்கள் அவற்றின் மாயக் கோட்டைகளுக்குள் இருந்து இன்பம் நுகர்ந்தும் துன்பத்துடன் மல்லாடியும் நாட்கழித்தனரோ? ஆயினும் இன்ப வேடரின் இன்பத் துக்கும் ஓர் எல்லை இருந்தது; துன்பவாணர்களின் துன் பத்துக்கும் ஓர் ஓய்வு கட்டாயம் கிட்டியது!

மாடமாளிகைகள் குட்டிச்சுவர்களாகியுள்ளன; வானை முட்ட ஓங்கிய கூடகோபுரங்கள் மண்ணில் சாய்ந்துள்ளன. மன்னரும் மாந்தரும் மண்ணுள் ஒரு பிடி மண் ஆயினர். நாம் மட்டும் என்ன மாயாவிகளா? நம் நகர்மட்டும் என்ன காலவெள்ளத்தில் மிதக்கப்போகிறதா?

நாம் என்றும் உள்ளவர்கள் என்று எண்ணுகிறோம். ஆனால் எண்ணும் நேரம் பகல் நேரம்! சிறு பகலின் ஓய் வின் பின்வருவது இச் சிற்றிரவு! நம் வாழ்வுப் பெரும் பகலின் ஓய்வினையடுத்தும் ஒரு பேரிரவு வரக்கூடியதே. ஒவ்வொரு தனி மனிதர் வாழ்விலும் இப்பேரிரவு வரக் காண்கிறோம். பொதுமனித வாழ்வில்மட்டும் அது வராது என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? வரும் என்பதைத்தானே மண்ணிற் புதையுண்டு, நாம் அகழ்ந்து காணும் நகரங்கள் காட்டுகின்றன. அந்நகர்களின் ஓய்வை நாம் காண்கி றோம்; அதில் வாழ்ந்தவர் காணவில்லை. தனி மனிதர் ஓய்வை நாம் காண்கிறோம், நம் ஓய்வை யன்று. இது போலவே நம் நகரின் பேரிராக்கால ஓய்வை யாரோ காண் பர்—நாம் காணமுடியாது. யாரும் காணுவிட்டால்கூட, அப்படி ஓர் இரவு இல்லை என்று ஆய்விடுமா? இந்த நக ரின் துயிலை இன்று தற்செயலாக நான் காண்கிறேன். நான் விழித்திருந்து காணுவிட்டால், அது துயிலவில்லை என்று கூறமுடியுமா?

---

* இலண்டன் மாநகரம்.

எத்தனையோ பண்டைய 'இலண்டன் மாநகர்'கள் காலவானில் ஓங்கி நின்று நிலவின. அவற்றின் வெற்றிகள் திக்கெட்டும் எட்டின. ஓசை கேளாத காதிலும் தொலைவில் சென்று அவற்றின் இசை முரசங்கள் கேட்கும் என்றுதான் அந் நகரவாணர் எண்ணினர். ஆனால், ஓசையும் இசையும் கால எல்லையில் மாய்ந்தன. பல நகரங்கள் இருந்த இடமே தெரியவில்லை; பேர்கூட நமக்கு வந்தெட்டாதழிந்தன எத்தனையோ? இன்னும் பலவற்றின் அழிபாட்டில் என் போன்ற பழமைப்பித்தர் உலவுகின்றனர் நாகரிகத்தின் எல்லைகடந்து உலவும் அவர்களே நாகரிகத்தின் முழுஉருவம் காண்கின்றனர்.

"இதோ தெரிகின்ற புதர் அடர்ந்த மேடுதான் அவர்கள் கோட்டைவாயில்; நெருஞ்சி படர்ந்து பாம்பும் பல்லியும் பழகும் அந்தப் பாழும்பரப்புத்தான் அவர்கள் அரசியல் மாமன்றம்," என்று கூறுகின்றனர் அத்தகைய உலாவாளர். "பேரவா அவர்கள் உள்ளத்தின் வலுவைக்கெடுத்தது. மட்டற்ற இன்பம் அவர்கள் நரம்புநாடிகளை நலிவித்தது. அடிமைப்படுத்திய ஆற்றல் அடிமைப்பட்டு அழிந்தது. உழைத்தவருக்கு வறுமையும், உழையாதவருக்குச் செல்வமும் அளித்த அரசுகள், நாகரிகத்துக்கு உழையாத காட்டுமிராண்டிகளை இருகை நீட்டி அழைத்தன. வீரர்களை அடக்கி வீம்பர்களுக்கு இன்பமளித்த நாகரிகங்கள், வீரமழியாத வீம்பர்களுக்கு இரையாயின." இவையே உலாவாளர் தரும் சிந்தனைகள், படிப்பினைகள்.

"நாகரிக அரசுகள் நாகரிகமற்ற காட்டுமிராண்டிகளை ஏன் அடித்துவிரட்ட முடியவில்லை? அவர்கள் விரட்டவே செய்தார்கள் என்று அறிகிறோம் ஆனால், விரட்ட விரட்டக் காட்டுமிராண்டிகள் விடா முயற்சியுடன் மீண்டும் மீண்டும் தாக்கினர். அழிக்க அழிக்க அவர்கள் மீண்டும் அழிவுப் போருக்குத் துணிந்துவந்தனர். நாகரிகம் அழியும்வரை நாகரிகமற்றவர் போராடினர்! நாகரிகம் அழிந்தது.

"நாகரிக சமூகத்தில் இல்லாதவரை அடிமைப்படுத்த முடியும். இது நாகரிகத்தின் கோளாறு. ஆனால், நாகரிகத்துக்குப் புறம்பேயுள்ள இல்லாதவர் சமூகம் அதற்குப் பழிவாங்காதிராது. நாகரிக சமூகத்தில் வீரரைக் கோழைகள் ஆளமுடியும். இது நாகரிகத்தின் உள்ளார்ந்த நலிவு. ஆனால், அத்தகைய சமூகத்தை நாகரிகமற்ற வீரர் என்றும் அழிக்கமுடியும். அடிமை வீரரைக்கொண்டு நாகரிகமற்ற, ஆனால் தன்னுண்மையும் முழு விடுதலையுரிமையும் வாழ்க்கைப் புத்தார்வமும் உடைய வீரரை எதிர்த்து நிற்கமுடியாது. இது மட்டுமா? மடியில் கனம் இருப்பவர்க்குத் தான் அச்சம் வேண்டும். நாகரிகம் அந்த அச்சத்தைத் தருகிறது. நாகரிகமற்றவர்க்கு அச்சம் தேவையில்லை. துணிச்சல் எளிது. நாகரிக மக்கள் தற்காப்பில் மட்டுமே நிற்கமுடியும். நாகரிகமற்றவர் தாக்க முனையலாகும். தற்காப்புக்கு ஓயா விழிப்பு வேண்டும். எந்த நேரம் செயல் நேரம் என்பது தெரியவராது. தாக்குதல் செய்பவரோ விரும்பியகாலம் தாக்கி, அதுவரை முன்னேற்பாடும் முன் ஒருக்கமும் செய்து கொள்ளலாம்.

"நாகரிக சமூகத்தில் படைகள் உண்டு. ஆனால், சமூகம் வேறு, படைவீரர் வேறு. சமூகத்தின் படிகள் பல; அதில் சமத்துவம் நிலவாது. வீரர், உழைப்பாளிகள் தாழ்ந்தும், கோழைகள் சோம்பர் உயர்ந்தும் இருப்பர். நாகரிகமற்ற சமூகத்துக்கோ, படைவீரர் கிடையாது. சமூகமே படைவீரர் சமூகம். உழைப்பவர், வீரர் ஆகியவர்களன்றி எவரும் அதை ஆளமாட்டார். ஆகவேதான் சரிசமநிலையும் மனிதப்பண்பும் உடைய நாகரிகமற்ற காட்டுமிராண்டிகள், உயர்வு தாழ்வும் இயற்கையுடன் முரண்பட்ட படிமுறைகளும் உடைய நாகரிக சமூகங்களை ஓயாது அழிக்க முடிகிறது."

ஆராய்ச்சியாளர் தரும் இப் படிப்பினைகளை உலகம் கவனிப்பதில்லை. பகலொளி அவர்கள் கண்களை மறைக்கிறது. இருள் பகலொளி காட்டாத காட்சிகளைக் காட்டிப் பகலொளி நாகரிக மக்கள் எண்ணாத எண்ணங்களை

நெஞ்சத்தில் எழுப்புகின்றது. பகலின் புறப்பூச்சு மெழுக்கும், மூடாக்கும் அகலும் நேரம் இரவுதான். இதோ மாடகூடங்கள் நிறைந்த இந் நகரில் வீடற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதையும்—ஆடையணிகளை வரிந்து வரிந்து மாட்டிக்கொள்ளும் மக்கள் உலவும் இந் நகரில் உடலை மறைக்கவும் குளிரைக் காக்கவும் கந்தலாடைகூட இல்லாத மக்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் காட்டும் காட்சிகள் காணப்பெறுகின்றன. பகலில் ஒழுக்கம் தவறாதவர்களெனக் காட்டிக்கொள்ளும் எத்தனை பேரின் ஒழுக்கச் சீர்கேடு இரவின் இருளில் தங்கு தடையின்றி உலவுகிறது. பகல்கால இலக்கியங்கள், ஒழுக்க நூல்கள் கள்ளும் களவும் கொள்ளையும் தகாத குற்றங்கள் என்று ஒதுக்கிக் காட்டியுள்ளன. ஆனால், அவற்றை அவை ஒழித்துவிடவில்லை. பகலொளியில் மறைந்து உள்ளாழ்ந்து கிடந்த அவை இரவில் தத்தம் உருவில் நடமாடுகின்றன. பகல் தன் கண்ணை மூடிக்கொள்வதால் அவை இல்லாமலா போகின்றன? உண்மையில் அவை இல்லாமல் போக வேண்டுமென்று பகல் விரும்புகிறது? இயற்கையின் சேமப்பண்ணையாகிய இரவுக்கு அவற்றை ஒப்படைத்து வளர்த்து, பகல் அதனை வேண்டுமட்டும் அறுவடை செய்கிறது. தான் விதையாமல், இரவை விதைக்கவிட்டு, தான் அறுவடை செய்ய நாடுகிறது பகல். ஆனால், இரவின் பழி பகலை ஒழிக்கக் காத்து நிற்கிறது.

பகலின் குறைபாடுகளை உணரவேண்டுமென்று நினைப்பவர் இரவுக்குத்தான் வந்து ஆராயவேண்டும். அதோ பேய்கள் போல திரிகின்றனவே ஆண் பெண் குழந்தை உருவங்கள்! அவை யார் தெரியுமா? அவர்கள் இன்று அயலவர்கள், இந்நகரத்துக்கு மட்டுமல்ல, இந் நாட்டுக்கும் இவ்வுலகத்துக்கும் அயலார்களே. ஆயினும் அவர்கள் இந்நகரத்திலேயே பிறந்தவர்கள்தான். இந்த நகரத்திலேயே வாழ விரும்பியவர்கள்தான். ஆனால், அவர்கள் வாழ முடியாதவர்கள். அவர்கள் கொலைகாரரா யிருந்திருக்கலாம்; கொள்ளைக்காரர், திருடரா யிருந்திருக்கலாம்.

திறமையும் வாய்ப்பும் இருந்தால், கொலையும் கொள்ளையும் திருட்டும் செய்துங்கூட அவர்கள் சீமான்களாயிருக்கக் கூடும். ஆனால், திறமையும் வாய்ப்பும் அவர்களுக்கு இல்லாமல் போயிற்று; அல்லது அவற்றின் விளைவை ஏற்றுத் துணிச்சலுடன் போராடி வெல்வோம் என்ற நம் பிக்கை இல்லாமற் போயிற்று. அத்துடன் அவர்கள் களவும் கொள்ளையும் விரும்பாதவராகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். ஒழுக்கத்துடன் வாழ அவர்கள் நிலை ஒப்ப வில்லை. ஒழுக்கங்கெட்டு வாழ அவர்கள் உளம் ஒப்ப வில்லை. மதிப்புடன் வாழ அவர்கட்கு வகை இல்லை. இரந்து வாழ அவர்கள் தன்மதிப்பு இடந்தரவில்லை.

பிள்ளைகளுடன் படுத்துருளும் அந்த மாது யார்? அவள் முன்பு நகரத்தின் ஒரு செல்வ அழகிதான். எல்லா ரையும்போல் அவள் பகட்டாக வண்ண வண்ண உடை யுடுத்தி, இளைஞர்கள் கண்ணைப்பறிக்க ஆடிப்பாடியவள் தான். அவள் பகலில் சறுக்கி இரவில் இந்நிலைக்கு வரு வாள் என்று யார் கண்டிருக்கக்கூடும்? ஆனால், அனுபவ மற்ற அவள் இளமைக் காதல் அவளைச் சமூகத்தைவிட்டுத் துரத்திற்று. அவளை நம்பவைத்து ஏமாற்றிய புல்லனுக்குப் பகலுலகில் வாழ்வும் வளமும் உண்டு. அவள் இரண்டும் இழந்தாள். அவள் பிள்ளை அவள் வயிற்றில் பிறந்த பழி சுமக்கிறது. அவர்கள் இரவின் பிள்ளைகள், அவள் இர வின் நங்கை. சிற்றிரவின் பழி சுமந்து செல்லும் இக் குழந்தைகளின் பழிகளெல்லாம் சேர்த்துப் பேரிரவு பழி வாங்குவது திண்ணம்.

அந்தோ! நான் பகலுலகில்தான் பிறந்தேன். எழுத் தாளனாயினும் பகலுலகில்தான் வாழ்கிறேன். ஆயினும் இந்த இரவினுடனும் இரவின் பிள்ளைகளுடனும் எனக்கு ஏதோ குருதி உறவு இருக்கத்தான் வேண்டும். அவர்கள் துன்பங்கண்டு அவர்கள் வருந்துவதைவிட நான் ஏன் வருந்தவேண்டும்? ஆனால், உண்மையில் என் நிலை அவர் கள் நிலையினும் மோசந்தான். வாழ்பவருடன் வாழ்ந்து அவர்களை எண்ணாமல், அவர்களை வேறோர் இனமாக,

இருந்தும் இல்லாததும்போல் நடத்தத்தக்க உலகமாக என்னுல் கருதவும் முடியவில்லை. இந்த உலகத்தை அறிந்து, அந்த உலகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் இந்தப் பழி கேடான ஆராய்ச்சியில்லாமல் அவர்களைப்போல் வாழ்வை மறந்திருக்கவும் முடியவில்லை. என்ன இரண்டுங்கெட்ட நிலை!

ஆம். இது இரண்டுங்கெட்ட நேரம். அதோ கிழக்கு வெளுத்து வருகிறது. இரவின் ஈரக்குளிர் வாடை என் மூளைக்குள்ளும் சென்றுதான் இந்த எண்ணங்களை உண்டாக்கி யிருக்கவேண்டும். காலை ஒளிசாய்ந்து பகல் விடுதிகளில் வெதுவெதுப்பான தேநீர் அருந்தித்தான் இவ்வெண்ணங்களை இரவின் மறதியில் கரைக்கவேண்டும். இருளின் ஆராய்ச்சிகூட அவலமுடையது. ஒளியின் மூடாக்கை வரவேற்கிறேன்.

கஅ. நாடோடி நடிகன்

ஆலிவர் கோல்ட்ஃச்மித்

நேரப்போக்கு என்றால், உரையாடல் என்றால் எனக்கு எப்போதுமே விருப்பம்; அது எங்கே கிடைக்கும், அது வகையில் உதவுபவர் என்ன ஆடைஉடுத்திருப்பர் என்பதை நான் பார்ப்பவனல்ல. சில நாட்களுக்குமுன் நான் திருத்தகை ஜேம்ஸ் பூங்காவில் உலாவச்சென்றேன். அது உலாவும் நேரமன்று, உலாவுபவர் உலாவிவிட்டு உணவுகொள்ள விரையும் நேரம். ஆனால், அப்போதும் விசிப்பலகைகளில் ஆங்காங்கே சிலர் உட்கார்ந்துகொண்டுதான் இருந்தார்கள். அவர்கள் உணவுக்கு எழுந்துசெல்லத் தயங்கியவர்கள் போலக் காணப்பட்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் உணவை நினைக்க விரும்புபவர்களல்ல; அதை மறக்க அரும்பாடுபடுபவர்கள் என்பதை அவர்கள் முகங்கள் காட்டின. பெண்வேடமிட்டவன் முகத்தினூடாகத் தெரியும் ஆண் தோற்றம்போல, அவர்கள் வலிந்து மேற்கொண்ட மேளாப்புத் தோற்றத்தினூடாகப் பசித்துன்பத்தின் கோடுகள் தென்பட்டன.

நான் சுற்றிச்சுற்றி வந்து ஆளற்ற மூலையில் ஆளற்ற ஒரு விசிப்பலகையில் போய் ஒரு கோடியில் அமர்ந்தேன். என்னைப்போலவே ஆளற்ற மூலையில் ஆளற்ற விசிப்பலகையொன்றை நாடித் தேடுபவன்போல ஒருவன் சுற்றிச் சுற்றிவந்து இறுதியில் ஆளற்ற விசிப்பலகைகளை மெல்லக் கடந்து, நான் அமர்ந்திருந்த விசிப்பலகையின் மறுகோடியில் அமர்ந்தான். நான் அவனைப் பார்த்தும் பாராதவன் போல இருந்தேன். அவன் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே பாராதவன்போலிருந்தான். நெடுநேரம் வாளா இருந்தபின் அவன் செருமினான். சிறிதுநேரம் வாளா இருந்தபின் நானும் செருமினேன். அவன் ஆடை திருத்திக்

கொண்டான். நானும் திருத்திக்கொண்டேன். தாமாகப் பேச விரும்பாத ஆங்கிலேயர் வழக்கமாகச் செய்யும் சிறு செயல்கள் நிகழ்ந்தபின், அவற்றுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி யிடும் வண்ணம் நான், "மன்னிக்கவேண்டும், அன்பரே! தங்களை எங்கேயோ கண்டமாதிரி இருக்கிறதே," என்று தொடங்கினேன்.

அவன் : ஆம் ஐயா, என்முகம் எல்லாருக்கும் தெரிந்த ஒன்றுதான். ஒட்டகைகள், உயிருள்ள முதலை கள் ஆகியவற்றின் காட்சி காணவரும் ஆங்கிலேயர்கள் யாவருமே அவற்றிடையே என்னையும் கண்டிருப்பார்கள். ஏனெனில் சென்ற பதினாறு ஆண்டுகளாக நான் அத் தகைய விழாக் காட்சிக் கழகமொன்றில் ஊமைக்கூத்துக் கோமாளியாக இருந்திருக்கிறேன். சென்ற பார்த்த லோமியோ விழாவன்று நானும் கழகத் தலைவனும் சச்சர விட்டுப் பிரிந்தோம்—அவர் தம் பொம்மைகளை எல்லாம் குண்டூசி மெத்தை தைப்பவரிடம் பழவிலைக்கு விற்கப் போனார்! நான் இப்படி பூங்காக்களில் உலவிப் பசியை மறக்கும் வேலையிலமர வந்துவிட்டேன்.

நான் : ஐய, தங்கள் நிலைகாண நான் உண்மையில் மிகவும் வருத்தமடைகிறேன்.

அவர் : அன்பரே, பிறர் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் வேலையிலேயே முன்பு இருந்தவன் நான். இப்போதும் பாருங்கள், உங்கள் உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டேன். முன்பு பிறரிடம் மகிழ்ச்சி உணர்ச்சியைத்தான் தூண்டு வேன். அம் மகிழ்ச்சி கணீர் கணீர் என்று ஒலிக்கும் காசுகளாக விழுந்து என் தலைவர் கையை நிறைத்து என் கைக்கும் ஒன்றிரண்டாக வரும். இப்போதோ வருத்தத் தைத்தான் தூண்டுகிறேன். அதற்கு விலை கிடையாது.

இந்நேரத்திலும் கூத்தாடியின் நகைச்சுவை அவரை விட்டுப் பிரியவில்லை என்பது கண்டேன். அவர் மேலும் பேசினார். என் எண்ணங்களை அவர் ஊகித்துக்கொண் டார் என்று தோற்றிற்று.

அவர் : துன்பத்தில் துவள்பவன் நானல்ல. ஆண்டுக்கு இருபதினுயிரம் வருவாய் வந்தால், மற்றவர்களைப்போல் என்னுலும் கிளர்ச்சியுடையவனு யிருக்கமுடியும். ஆனுல், அது பெரிதல்ல. இப்போதும் என் செல்வம் நான் மகிழ்ச்சியாய் இருப்பதே. என்னிடம் மூன்று துட்டு இருந்தால், அதை மூன்று அரைத்துட்டுக்களாக்க நான் தயங்கமாட்டேன். அதேசமயம் என்னிடம் துட்டு இல்லை யானுல், பிறர் கொடுப்பதை வாங்கி உண்பதற்கும் நான் தயங்குபவனல்ல. ஐந்து கொடுத்தவர் வருங்காலத்தில் ஐம்பது பெறுவர். ஒன்றும் கொடுக்காதவரும் ஐந்து பெறத் தடையில்லை. என் வயிறும் அதுபோலவே. ஏதோ கூடுதல் கொடுத்தாலும் பெற்றுக்கொள்ளும். குறைந்தா லும், இல்லாமற்போனுலும் என்மீது பழிவாங்காது. என் வயிறு என்னுடைய நண்பன்.

அவர் நகைச்சுவை இத்தடவை என் காசுப்பையை சுண்டிவிட்டது. "அன்பரே, உம் நண்பர் எனக்கும் நண் பர்தான். ஒரு கோப்பைத் தேநீரும் ஒரு துண்டு நேந் திரப்பழ அப்பமும் உண்போம் வாருங்கள்" என்று நான் அவரை அருகிலிருந்த விடுதிக்குள் அழைத்துச் சென் றேன்.

அவர் கூத்துக் கோமாளியாயிருந்து நான் ஒன்றி ரண்டு துட்டுப் போட்டிருந்தால், துட்டுக்கு மாருக எனக் குக் கிடைக்கும் பயனைவிட, இன்று நான் விடுதியில் செலவு செய்த துட்டு விலை குறைந்ததாயில்லை. அது எனக்கு எதிர்பாராத நற்பயனையே தந்தது. அன்பர் பேச்சு நாடகத்தினும் எனக்கு இனித்தது.

அவர் : அன்பரே, இந்த அப்பத்துக்கும் தேநீருக்கும் ஈடாக நான் எதுவும் உண்டதில்லை. என் உள்ளத்தில் இது உண்டுபண்ணும் கிளர்ச்சி மிகப் பெரிது. அதற்குக் கார ணம் இல்லாமலில்லை. உண்மையில் காரணம் என்பதை விடக் காரணங்கள் என்று கூறலாம். ஏனெனில் அதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று எனக்கு எப்

போதுமே நேந்திரப்பழ அப்பம் என்றால் பிடித்தம்தான். இரண்டாவது இன்று எனக்கு மிகவும் பசி. பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்துபோமாம். பசி தீரும்போது பத்தும் திரும்பிவரும் அல்லவா? அதிலும் எனது இன்றையப் பசி பதினொன்றாவதாக ஒரு பொருளிருந்தால், அதைக்கூடப் பறக்கடித்திருக்கும். மூன்றாவதாக—இதுதான் அன்பரே என் மட்டற்ற மகிழ்ச்சிக்கு உயிர்நிலையான முதற்காரணம்—இந்த உணவுக்கு நான் காசு கொடுக்கவில்லை. இது சும்மா வருகிறது.

என்னால் வாய்விட்டுச் சிரிக்காமலிருக்க முடியவில்லை. நண்பரும் கூட உடனிருந்து சிரித்தார்.

என்னைச் சிரிக்கவைத்துவிட்டு நண்பர் தம் நண்பராகிய வயிற்றை அவசர அவசரமாகக் கவனித்தார். நானும் குறிப்பறிந்து இன்னும் இரண்டிரண்டு அப்பங்களாகத் தருவித்து, நான் மிகுதி எடுத்துக்கொள்ளாமலே அவர் பக்கம் ஒன்றொன்றாக நகர்த்தினேன். அவர் நண்பன்—வயிற்றுப் பசிதான்—என்னைக் கவனிக்கவில்லை. பசி தீரத்தீர நண்பர் கண்கள் மேசையிலிருந்து சிறிது சிறிது விலகி என்புறம் திரும்பிற்று. எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி அவற்றில் ஒளிவீசிக் குதித்தாடின. மேலும் என் கலையுணர்வுக்கு விருந்து கிடைக்கும் என்பதற்கு அது ஒரு அறிகுறியாயிருந்தது. அவர் மேலும் அப்பம் வருவிக்கவேண்டாம் என்று கையமர்த்தி, கடைசித்துண்டு வாய்கடந்து உட்செல்லுமுன்பே பேசத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவர்: வறுமை! பசி! இந்த இரண்டுக்கும் ஈடான நண்பர் இந்த உலகத்திலேயே கிடையாது, அன்பரே! இந்த இரண்டுபேரின் துணையுமில்லாத சோம்பருக்கு நீங்கள் என்ன கொட்டிக் கொடுத்தாலும்—நேந்திரப்பழ அப்பமென்ன, பால்கட்டியும் முத்தமிழ்க் கட்டிகளும் வைத்தால்கூட அவர்களுக்குச் சுவையும் படாது; நன்றியுணர்வும் ஏற்படாது. அவர்களுக்கெல்லாம் இயற்கை ஒரு மாற்றாந்தாய். நாமே இயற்கையின் செல்வப்பிள்ளைகள்.

நமக்கு அவள் வறுமையையும் பசியையும்கேட்பதற்குமேல் கொடுத்து, என்றேனும் ஒருநாள் இப்படி வானுலக இன்பத்தை வரவழைத்துக் காட்டுகிறாள். இயற்கையன்னையாகிய நம் தாய்க்கு நாம் எவ்வளவு நன்றி தெரிவித்தாலும் தகும்!

"அதுமட்டுமா? நம் நாட்டின் பழத்தோட்டமாகிய கார்னவால் முழுதும் கடலிலமிழ்ந்து போகட்டுமே. நமக்கு வருத்தம் வேண்டியதில்லை, ஏனெனில் நமக்கு அத்தோட்டங்களில் ஒன்றுகூட உரியதன்று. எந்தத் தோட்டத்தில் பழங்களிருந்தாலும் நமக்கு வந்து சேரும்போது வரத் தடையில்லை. எந்தப்பொருளுக்கும் வேட்டுவைக்கப்பட்டாலும் நமக்கு இடி விழப்போவதில்லை. ஏனெனில் எதிலும் நமக்குப் பங்கு இருக்கமுடியாது. இருக்கும் தோட்டமும் பங்கும் என்றாவது இன்னலடையுமோ என்ற ஏக்கத்தால் தூங்காமலிருக்க நமக்குத் தேவையில்லை. பசிச் சோர்வினால் வருந்துன்பம் நமக்குப் பாதித் துயில்தரும். மீந்த பாதியை வட்டியும் முதலுமாக இப்படிக் காசில்லாமல் கிடைக்கும் அப்பமும் தேநீரும் தந்துவிடும். ஆனால், இன்று நான் தூங்கப்போவதில்லை. இந்த என் இன்பத்தில் பாதி உங்களுக்கு உரியது. என் வரலாற்றை நீர் அறியவேண்டும், உங்கள் நண்பர் வெறும் கோமாளியல்ல என்று நீங்கள் ஆறுதல் பெறலாம்.

"என் தாய்தந்தையர் பெரும்புகழ் படைத்தவர்கள். நான் கோமாளியாக வாழ்ந்தாலும், என் தாய்தந்தையர் நான் இத்துறைக்கு வருவேன் என்று கனவு கண்டவர்களல்ல. அவர்கள் கோமாளிகளும் அல்லர்."

நண்பன் தொனியிலிருந்து அவர்கள் ஏதோ பெருமக்களா யிருந்திருக்கவேண்டும் என்றுதான் எண்ணினேன். ஆனால் நண்பனின் அடுத்த பேச்சு அந்த எண்ணத்தைக் கெடுத்தது.

அவர்: அவர்கள் பதவி அதனிலும் எவ்வளவோ பெரிது. தந்தை ஒரு கூத்துக் கழகத்தில் முரசறை வள்ளுவ

ராகவே இருந்தார். தாய், தானே பொதுமக்களைக் கூவி யழைத்துப் பாடும் பாடகியா யிருந்தாள். இவ்வளவு உயர் மரபைப் பெருமக்கள் காட்டமுடியுமா?

நான் சிரிக்க முடியவில்லை, அவர் நடிப்பு முதல்தர மாயிருந்தது. கோமாளியைவிட முரசவள்ளுவனும் ஆட லணங்கும் எத்தனை உயர்வென்பதை அவர் குரலும் தொனியும் நடிப்பும் எனக்கு நன்கு எடுத்துக் காட்டி விட்டபிறகு, நான் அந் நடிப்பில் ஈடுபடமுடியுமே தவிர, நகைச்சுவையில் எப்படிக் கருத்துச் செலுத்தமுடியும்.

அவர்: எங்கள் முன்னோர்களிலேயே மிகப் பெரும் பாலானவர் முரசவள்ளுவராகவே இருந்ததாகத்தான் கேள்வி. நான் என் தாய் தந்தையருக்கு ஒரே செல்வப் பிள்ளை. என்னையும் முரசுமரபுக்கே உரிமையாக்கத்தான் அவர்கள் எண்ணியிருந்தார்கள். ஆனால், உயர் கூத்துக் கழகத்துக்கு ஒரு படியாகச் சிறு பொம்மையாட்டக் கழகத்தில் முரசறைவோனாக ஏற்படுத்தினர். அந் நிலையி லிருந்து உயர்த்துமுன் அவர்கள் காலமாயினர்; என் துறையில் எனக்கிருந்த திறமையும் புகழுமே என்னை வேறு துறைக்குச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்தன.

முரசறைவதனுடன் நில்லாமல் நான் மன்னன் சால மன் மாண்புகளை விளக்கத் தொடங்கினேன். கோமாளி யின் நகைத்திறமற்ற கூற்றுக்களுக்கு நகைத்திறமான விளக்கம் கூறத் தொடங்கிக் கோமாளியாகவே ஆய்விட் டேன். என் அடக்கமுடியா நகைத்திறம் எனக்கு வாழ் வும் பேறும் தந்தது—வாழ்க்கை உயர்வைத் தடுத்தது.

இப்போதும் நண்பன் நடிப்பார்வம் அவன் நகைத் திறத்தை மறைத்தது.

அவர்: "முரசில் நான் எல்லாவகைப் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தேன். போர் அணி, படை அணி முரசு முழக் கங்கள் எனக்குப் பாடமாயிருந்தன. சிலகாலம் போருக்குக் கூடச் சென்றிருந்தேன். ஆனால், முரசொலியினுக்குரிய

இசையீடுபாடு எனக்கு இல்லாமற் போயிற்று. தான் சுவைக்காத தொழிலில் பிறருக்குச் சுவையூட்டமுடியா தென்று கண்டேன். போருக்குப் பிறரைத் தூண்டுவதை விட, நகைத்திறந் தூண்டுவதுதான் எனக்குப் பிடித்தது. ஆகவே பழைய கோமாளித்துறையை நாடினேன்.

"மேலும் தொழில் கோமாளித் தொழிலானாலும், படைத்தொழிலானாலும், என் குருதியே முரசுக்குடிமரபில் வந்ததல்லவா? இந்தக் குடிமரபுப் பண்புடையவன் அது இல்லாதவரிடம் வணங்கி ஒடுங்கி எப்படி நடக்கமுடியும்? படைத்துறைக்கு முழுக்குப்போட எண்ணி விலகிக் கொள்ள மனுப்போட்டேன். நான் நெட்டையாகவும் உடல் வலுவுடையவனாகவும் இருந்ததால், மேலாட்கள் என்னை எளிதில் விலக்கிவிட விரும்பவில்லை. பணம் கொடுத்துத்தான் விடுதலைபெற வேண்டுமென்று அறிந்து கொண்டேன். இச்சமயம் என் தந்தை உயிருடன் இருந் தார். அவருக்கு என் துயரங்களை ஒப்பித்து, அவர் மனத்தைக் கரையாதவண்ணம் கரைக்க முயன்று, காவிய முறையில் கடிதங்கள் எழுதினேன். ஆனால், காவியம் அவ ரைக் கரைக்கவில்லை. காவியத்தினும் சிறந்த குடி—இச் சமயம் அன்பர் தேநீர்க் கோப்பைக்கு ஒரு வணக்கம் செலுத்தினார்—அவர் மரபில் ஊறியிருந்தது. குடிக்கும் மரபு பிறர் விடுதலைக்குக் காசு கொடுக்கும் மரபாக இருக்க முடியுமா? அவர் கடிதங்களுக்கு மறுமொழியே தராது போய்விட்டார். அதன்பின் எனக்கிருந்த ஒரே வழி சட்டத்தை இருகையிலும் பற்றிக்கொண்டு ஓடிவிடுவது தான். அதைத்தான் நான் செய்தேன்.

"சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து தப்ப நான் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல இறுதியில் காட்டுவழியில் சேற்றில் சிக் கிய ஒரு ஊர்ச் சமயகுருவைத் தூக்கிவிட்டேன். அந்தப் பாவி நன்றிகூடத் தெரிவிக்காமல் சென்றான். நான் விட வில்லை. அவன் வீட்டு வாயில்வரைத் தொடர்ந்தேன். 'உங்களைச் சேற்றிலிருந்து தூக்கிவிட்டேன். நீங்கள் நன்றிகூடத் தெரிவிக்கவில்லை. போகட்டும், என்னை

வறுமைச்சேற்றிலிருந்து தூக்கிவிடுங்கள்,' என்றேன். அவர் வேறு போக்கின்றி என் குணங்குறைகள் பற்றிய நற் சான்றுகள் கோர முனைந்தார். எனக்கு நானே எல்லா வகை நற்சான்றுகளும் தந்தபின், அவர் என்னை வேலை யாளாக எடுத்துக்கொண்டார். ஆனால், இரண்டு மாதத் துக்குமேல் அவரால் என்னை வைத்துக்கொள்ள முடிய வில்லை. அவர் கஞ்சன். நானோ 'தானே கொடாத இடத்தில், கேட்டு எடுத்துக்கொள்' என்னும் கெட்ட பழக்கமற்றவன். நான் மிகுதி வேலை செய்வதில்லை. ஆனால், பிறரை வேலை யில் நன்றாக ஊக்குவேன். எதையும் தொடுவதில்லை. உண் ணும் உணவு, குடிக்க ஏதேனும் இருந்தால் குடிவகைகள், ஆகியவற்றில்மட்டும் வஞ்சகம் கிடையாது. மதகுரு மட் டாக உண்ணு என்று மட்டற்றுவாங்கிவைப்பார். மட்டாகக் குடி என்று குடிவகைகளைப் பதுக்குவார். நான் அவர் உணவு உடைகளை மட்டாக்கிவிடுவேன். அவர் கடியவும் முடியாமல், பாராட்டவும் பெருந்தன்மையின்றி என்னை அனுப்பி விட்டார்.''

இதற்குள் தேநீர்க் கோப்பை வெறுமையாயிற்று. அதை நிரப்பினேன். இந்தக் குடி தானே என்னால் கொடுக்கமுடியும்!

அவர்: ''நெடுநாள் அரைப்பட்டினி கால்பட்டினியாய் உலவியபின் பழைய நாடோடிக் கழகமொன்று வரக்கண் டேன். அதில் சேர்ந்து நாடோடியாகவே திரிந்துவந்தி ருக்கிறேன். நாடோடி வாழ்க்கை எனக்குப் பிடித்தமா யிருக்கிறது. முழுப்பட்டினியை நான் வெறுக்கிறேன். அவ்வப்போது அரைப்பட்டினி. இடையிடையே முழு உணவு. வாய்ப்புக் கிடைத்தநேரம் தன்னை மறந்த குடி. இது போதும் இந்த உலக வாழ்வுக்கு.''

நடிப்புக்கலையில் தன் திறம் பற்றிப்பேசத் தொடங் கிய கோமாளி நண்பர் அக்கலையனுபவம் பற்றியும் அக் கலை யின் தன்மைகள் பற்றியும் விரிவுரை வகுக்கலானார்.

அவர்: “எல்லாரும் பேசுவதுபோல் பேசுவதும், எல்லாரும் நடப்பதுபோல் நடிப்பதுந்தான் நாடகக்கலை என்று பலர் எண்ணுகிறார்கள். இது தவறு. எல்லாரும் பேசுவதுபோல் பேசுவதைக் கேட்கவா ஆட்கள் பணம் கொடுத்துப் பார்க்க எண்ணுகிறார்கள். நடிகன் உணர்ச்சிகளைப் பெருக்கிச் செறிவாக்கிப் புதுக்கட்டங்களை வகுத்துப் புத்துணர்ச்சிகளைத் தூண்டவேண்டும். இது என் பிறப்புரிமை—என் குடிமரபு உரிமையன்று, என் தனி உரிமை—என்பதை நான் விரைவில் கண்டுகொண்டேன்.

“நான் சென்றபின் எங்கள் முதல் ஆட்டமே வெற்றி தந்தது. அதில் என் பங்கு பெரிது என்று நான் எண்ணிக்கொண்டேன். என் கட்டம் கதைநடுவே விளக்கணைப்பதுதான். வரவர இச் சிறு செயலில் என் முழுப் பெருமிதமே தோன்ற நடந்துகொண்டேன். வரவரக் காட்சி வெற்றிபெற்றது. எல்லாரும் தத்தம் திறமை வெற்றிக்கு உதவிற்று என்று மகிழ்ந்தனர். என் திறமையே வெற்றிக்கு உதவுவது என்று நான் மகிழ்ந்தேன். இறுதி நாளன்று நான் பெருவெற்றியை எதிர்பார்த்தேன். எதிர்பார்த்து நுழைவுச்சீட்டின் மதிப்பையும் இரட்டிப்பாக்கியிருந்தோம். ஆனால் எங்கள் தலைமைநடிகருக்கு அன்றைக்குப் பார்த்து உச்சநிலைக் காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. இது கழகத்துக்கு இடிபோலிருந்தது. அவன் வேண்டுமென்றே நோயை அழைத்திருந்தால் எப்படிச் சீறுவரோ அப்படி அவன்மீது எல்லாரும் சீறினர். ஆனால் சீற்றத்தால் பயனென்ன? ‘நான் அப் பகுதியையும் சேர்த்து நடிக்கிறேன்’ என்றேன்.

“என் துணிச்சல் எல்லாரையும் மலைக்கவைத்தது. ஆனால் அவர்கள் மலைப்பு என் துணிச்சலைப் பெருக்கிற்று. நான் என் புதுநடிப்பை நாடகத்தில் மட்டுமன்றி, நடிகரிடமே தொடங்கினேன். என் நோக்கம் கழகத்தலைவரின் உண்கல, குடிகல ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதே. என் புது நடிப்பு இதில் உதவிற்று. நான் வேண்டியபடி உண்டேன்; குடித்தேன். யாரும் தடுக்கவில்லை. குடிவெறி மூளையையும்

நரம்புகளையும் முறுக்கிவிட்டது. என் நினைவாற்றல் குடி யாற்றலால் பெருகியது கண்டேன்.

"நடிகர் நோய்ப்பட்டதைக் கழகத்தார் ஒரு புது விளம் பரமாக்கினர். புது நடிகர் திறமை அம்பலப்படுத்தப்பட் டது. என் புத்தார்வம் மேலெழுந்தது. எதிர்பார்த்த தினும் மிகுதியாக நடித்தேன். என் வெற்றி கழக வெற்றி யாயிற்று. ஆட்டம்முடிந்தபின் ஊர்ப்பெருமக்கள் என் னைப் பார்க்கவந்தனர்.

"முதல் புகழுக்கு நான் நன்றி தெரிவித்தேன்;

"அடுத்த பாராட்டுக்களுக்கு நான் தலையசைத்தேன்.

"பின் பாராட்டு எனக்குரிய திறையாயிற்று.

"நடிகனாக நான் நடித்த நடிப்பு நடிகரிடையேயும் வெற்றி தந்தது.

"விளக்கணைக்கும் சிறு நடிகனாக நகருக்கு வந்தேன். விளக்கொளியில் நடிக்கும் பெருநடிகனாகப் புகழுடன் வெளி யேறினேன்."

நண்பர் பேச்சு நாடகத்தின் உச்சக்கட்டத்தை எட்டி விட்டோம் என்பதை அவர் நிமிர்ந்த பார்வையும், வெற்றிக் களிப்புடைய முகமும் காட்டின. சோகநாடகம் இனித் தான் என்பதையும் அது தெரிவித்தது. ஏறுமுகம் ஏறி, இறங்குமுகம் இறங்கிற்று.

அவர்: "அன்பரே, புகழ் இனிதுதான். ஆனால், குடி போல என்றும் இனிதல்ல. புகழின் உச்சி ஏணியிலிருந்து ஒரு பூவை என்னைத் தன் சிறுமதியால் தள்ளிவிட்டாள். இலண்டன்மாநகரில் நல்ல நாடகம் பார்த்தவளாம் அவள். ஒன்பது மாதம் இலண்டனில் வாழ்ந்த தகுதியுடன் அவள் அச் சிறு நகரில் வந்திருந்தாள். பட்டிக்காட்டு நாடகத்தை அவள் மதிக்கவேமாட்டாளாம். அவள் மதிப்புப்பெறக் கழகம் துடித்தது. இன்னும் ஒரு ஆட்டம், அவள் அழைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

ஆனால், அவள் இத்தகைய கீழ்த்தர ஆட்டங்களுக்கு வரவே மறுத்தாள். வராமலிருந்திருந்தால்கூட நன்றாயிருந்திருக்கும். வர மறுத்த அவள் வந்தாள். என் நடிப்பை அவள் பார்க்க மறுத்தாள். நான் என்ன நடித்தும் அவள் சிரிக்க மறுத்தாள். மற்ற யாவரும் என்னைப் பார்க்காமல், அவள் சிரிக்கிறாளா என்றுதான் பார்த்தனர். அவளைச் சிரிக்க வைக்க என்னால் முடியவில்லை. வேண்டுமென்றே பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்த அவள்மீது, எனக்குக் கோபம் வந்தது. கோபம் கலையைக் கொன்றது.

"நான் வீழ்ச்சியடைந்தேன்.

"மீண்டும் கோமாளியானேன்.

"உணவும் குடியும் முன்போல் கிட்டவில்லை. கழகத் தலைவருடன் என் உரிமைக்குப் போராடினேன். 'இருந்தால் வானுலகத்தில் மன்னனாயிரு. அல்லது நரகத்தில் சென்றாவது மன்னர் பதவியை விடாதிரு' என்னும் மில்ட்டனின் சைத்தான் வேதாந்தத்தைப் பின்பற்றி நான் கழகத்தை ஒழித்துக்கட்டி இப்படித் திரிகிறேன். கோமாளியாகக் கழகத்திலிருக்க மறுத்து அதையும் என் பழைய பிழைப்பையும் ஒழித்துவிட்டேன்."

நண்பர் கதையும் முடிந்தது. இதற்குள் விசிப்பலகையில் மற்றொருவர் வந்திருந்தார். அன்பர் வேறு எதுவும் என்னிடம் கூறாமல், அவர் பக்கமுள்ள இடத்தை நிரப்பத் திட்டமிட்டு எழுந்து சென்றுவிட்டார்.

நான் கொடுத்த சிறு தொகைக்கு இவ்வளவுபோதும் என்று நானும் அப்பாற் சென்றேன்.

நண்பர் நல்ல நடிகர்தான். ஆனால், அவர் நடிப்பு விரிவுரையும் ஒரு நடிப்புத்தானோ என்று என்னால் எண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர் சிறிதும் சடைவின்றி என்னிடம் நடித்த நாடகத்தை அடுத்த விசிப்பலகையிலும் தொடங்கிவிட்டார்.

கரு. கிரீன்லந்துக் காவியம்

டாக்டர் ஸாமுவெல் ஜான்ஸன் *

வேனிலும் தென்றலும் வீசா இடத்திலும்
மேனியிர் மாங்கொடி மேவுறு இடத்திலும்
மங்கிய உறைபனி தங்குறும் நாட்டிலும்
வெங்கொடு மின்னல் ஆர்த்தெழுந் திணையிலும்
எவ்விடத் தினும்என் காதலும் கவிதையும்
செவ்விட மாகத் திகழுறும் இனிதே. —ஃவிரான்வலிஸ்.

பொறி புலன்களால் ஏற்படும் புறஇன்பம் புற உலகச் சூழலையே பொறுத்தது. புறஇன்பம் புறத் துன்பம் ஆகிய இரண்டனையும் புறச்சூழல்கள் மாறியன்றி மாற்ற முடியாது. வடபுலப் பண்ணைகளில் தென் இந்தியச் சோலைகளின் நறுமணத்தை யாராலும் உண்டுபண்ண முடியாது. புறத்தே நோவும் நோயும் நலிவிக்கும்போது, யாரும் அகத்தே எட்டுவேதாந்தத்தின் சோம்பலின்பத்தை நுகர முடியாது. அக இன்ப துன்பங்கள் இவை போன்றவையல்ல. புறச்சூழல்கள் எத்தகையவையா யிருந்தாலும், அகப்பண்பு தேடிப் பெற்றவர்க்கு அவை ஒரேவகையான உணர்ச்சி தரத்தக்கவை. கலையும் இலக்கியமும் இவ்வகப்பண்பு சார்ந்தவை. ஆகவே அவற்றின் நறுமணத்தை எல்லாவகை நிலங்களிலும் எல்லா நாட்டிலும் காணலாம். சோலையில் அவற்றின் ஒரு பண்ணைக் கேட்கலாமானால், பாலையில் அவற்றின் மற்றொரு பண்ணைக் கட்டாயம் கேட்கலாகும்.

பிரிட்டனில் வாழ்வோர் உறைபனிக்காலத்தில் கீழ் நாடுகளின் பசுஞ்சோலைகளை எண்ணி இன்புறலாம்; அல்லது ஏங்கலாம். ஆனால், அதேசமயம் ஒளியற்ற, உயிர்த் தடமற்ற தொலை வடபுலங்களை யெண்ணித் தேறுதல் அடையலாம்; அல்லது அகத்துன்பம் அடையலாம். ஆனால், கலைத்துறையில் கீழ்நாடுகளிலும் சரி, நம் வடபுலங்

---

* Dr. Samuel Johnson.

களிலும் சரி, தொலை வடபுலங்களிலும் சரி, எங்கும் காதலும் கவிதையும் ஒரேவகையில் இன்பந்தரவே செய்கின்றன என்று காணலாம். எவ்வளவு குளிர்பகுதியிலும் அதன் கனிவு குறைவதில்லை; எவ்வளவு வற்றற் பாலையிலும் அதன் இன்ப ஊற்றுக் குறைவதில்லை.

மனிதவாழ்வே பெரிதும் எட்டமுடியாத அவ்வளவு கொடுங்குளிர்ப்பகுதி எல்லையிலுள்ள லாப்லந்து, கிரீன்லந்து ஆகிய இடங்களில்கூட, இயற்கையுடன் மல்லாடி அல்லாடும் மனிதன் காதல் புரிகின்றான்; காவியம் இயற்றுகின்றான்! கிரீன்லந்தின் உறைபனிப்பாறைகளும் குகைகளும் அவனுக்குக் கீழ்தேசங்களின் நிலாமுற்ற மாடங்களாகவே இயங்குகின்றன.

கிரீன்லந்து மக்கள் நாடோடிகள், மட்டான குளிர் கால முழுதும் அவர்கள் அப் பரந்த பனிநிலத்தில் அலைந்து திரிவர். எப்போதும் அலைந்து திரியும் காரணத்தால் அவர்களிடையே யார் உறவு, யார் அயலார் என்ற வேறுபாடு கிடையாது. எல்லாரும் ஏதிலா அயலார்களே. கடுங்குளிர் மாதங்களில் மட்டும் அவர்கள் பெருங் குகைகளில் அரண் கொள்ளுவார்கள். சிறிது சமூகவாழ்வு பழகும் காலம் அதுவே. அக் காலங்களில் எங்கிருந்தோ வந்த ஓர் இளைஞன், எங்கிருந்தோ வந்து தங்கிய ஒரு மங்கையுடன் சிறிது உறவாடுவான். உறவு நீடிக்கலாம் அல்லது கிரீன்லந்தின் அகல் பரப்பில் அவர்கள் முன் சிதறி வந்ததுபோலவே சிதறிச் செல்லலாம்.

புல்லிய இப் புன்மலர்ச்சி வாழ்விடையேகூட ஒரு வீரக்காதல் காவியத்துக்குரிய நிகழ்ச்சி இடம்பெற்றது. அதன் புதுமணம், கிரீன்லந்து மக்கள் உள்ளத்தைக் கனிவித்துப் பழைய மணமாக ஊறி அந் நாட்டின் பழங்கதை, பழம் பாடல் ஆகியவற்றில் மிளிர்கின்றது.

நிலைத்து வாழாதவர்க்கு இடப்பெயரும் தேவையில்லை; ஆட்பெயரும் தேவையில்லை. 'பச்சைமாநிலம்' என்னும் *கிரீன்லந்துக்கு அப் பெயர் கொடுத்தவர் வெளி

* Green Land.

யுலகத்தாரே—அது பனிஒளியின் தொலைநிறத்தைக் குறிக்கும், பசுஞ்சோலைகளையோ பசும்புல் நிலத்தையோ குறிக்காது. அந் நாட்டு ஆடவர் பெண்கள் வெறும் ஆடவர் பெண்கள்தான்—யாருக்கும் பேர் கிடையாது.

ஆயினும் கிரீன்லந்துப் பெருங்குகையில் எங்கிருந்தோ வந்து சந்தித்த ஓரிளைஞனும் ஒரு மங்கையும் தம் அழகாலும் காதல்நிறைவாலும் பெற்ற தனித்தன்மையைக் குறிக்க அந் நாட்டினர் அவர்களுக்கு முதல் முதலில் பெயரிட்டழைத்தனர்—'அனிங்கைத்' அல்லது இளஞாயிறு என்றும் 'அஜந்' அல்லது இளம்பிறை என்றும் பெயர் வைத்தார்கள். வானகத்து இளஞாயிறும் இளம் பிறையுமே தம் மனித இன முன்னோர்கள் என்று கொண்டவர்கள் கிரீன்லந்து மக்கள். அம் முன்னோர்களின் முழுப்பொலிவுக் கூறுகளையும் உடைய இக் காதலரையும் அவர்கள் அப் பெயர்களால் அழைத்திருக்கக்கூடும்; அல்லது அவர்கள் புற அழகும் அக அழகும் தோன்ற அப் பெயர் மக்கள் உள்ளத்தில் எழுந்திருக்கக்கூடும்.

அனிங்கைத் ஒரு வேடன்; துடி துடிக்கும் இளமைப் பருவத்தினன்; அவன் குறும்புக்குப் பேர்போனவன்; பெண்களை மதிப்பதில்லை; பெண்கள் பக்கமாக அவன் கண் நாடுவதுகூட இல்லை. அஜத்தின் அழகுபற்றிப் பல தடவை அவன் கேள்விப்பட்டான்; அவன் பொருட்படுத்தியது கிடையாது. கடுங்குளிர் மாதம் இப்படியே சென்றிருந்தால், பொருட்படுத்தவும் நேராது. இக் காதல் கதையும் நிகழ்ந்திராது. ஆனால், அனிங்கைத்துடன் தங்கிய குழு அஜத்தையும் அவள் குழுவையும் அழைத்து விருந்தாடிற்று. சிலபல தடவைகள் விருந்தில் அனிங்கைத் அஜத்தைக் கண்டான். முதல் தடவையே அவன் ஆணவச் செருக்கு முனைமுறிந்தது. அவன் அவள் பக்கம் நாடினான். அவளுக்குச் சிறு பணிகள் செய்ய முனைந்தான். ஆனால், இத்தகைய சிறுபணியை அவள் எற்க மறுத்தாள்.

அனிங்கைத் தன் சார்பில் அவளேயும் அவள் குழு வையும் வரவழைத்து, ஒரு திமிங்கிலத்தின் வாலேக் கொணர்ந்து விருந்தளித்தான். வாலின் மென்பகுதி அஜத்தின் முன் வைக்கப்பட்டது. இப்போதும் அஜத் முகத்தில் மகிழ்ச்சிக் குறியில்லே. ஆயினும் அந் நாள்முதல் அவள் வெண்மான்தோல் உடுத்தன்றி வெளிவராததை அவள் தோழர்கள் உன்னிப்பாகக் கவனித்தனர். கை நகத்திலும் புருவத்திலும் அவள் தீட்டிவந்த கரிய மை நாள் தவருது புதுப்பிக்கப்பட்டு வந்தது. பவழமும் கிளிஞ்சி லும் அவள் கழுத்தகலாதிருந்தன—அவள் தலேமுடி வகை வகையாகப் பின்னப்பட்டுக் காட்சிக்கு விருந்தளித்தது.

பிறர் கவனித்ததை அனிங்கைத் கவனிக்காதிருக்க வில்லே. அவன் தன் காதலே வெளிப்படத் தெரிவித்து அவள் போகுமிடங்களிலும் வருமிடங்களிலும் கட்டியங் கூறி வரவேற்ருன். இருக்குமிடங்களில் அவள் மெய்க் காப்பாளன் ஆனுன். அவன் அவள்மீது காதற்பாட்டுக் கள் பாடினுன். அவள் வெண்பனி மேனி, வானிறக் கண் கள், மலேதவழ் முகில்போன்ற கூந்தல், நிலாப்போன்ற வெண்மாறுடை, கரும்பவழம் போன்ற நகம் ஆகியவை வருணனேகளாயின. அவள் ஆடைமாற்றம் திங்களின் கலேமாறுபாட்டுடன் ஒப்பிடப்பட்டது. அவள் புன்னகை ஒளி உருகுபனியின் ஒளிக்கும், அவள் பல்லொளி மின் தவழ் முகிலின் வெண்மைக்கும் உவமைகளாயின.

பனிவயல்களிடையேயும் பனிப்பாறைகளிடையேயும் அவன் அவளேப் பின்தொடர்ந்து சென்ருன். பாறைகளி டையே அவள் கைகளேப் பற்றி முத்தமிடும் பேறு அவ னுக்குப் பரிசாகக் கிடைத்தது. குகைகளிடையே அவள் காலோய்ந்த சமயம் அவள் அருகிலமர்ந்து உரையாடி மகிழும் வாய்ப்பும், அவள் சோர்ந்தபோது சோர்வகற்றி அணேக்கும் இன்பமும் அவனுக்கு ஊக்கமளித்தன. அவள் சறுக்கினல், அவன் கைமீதுதான் சறுக்கினுள். அவள் சாய்ந்தால் அவன் மெய்மீதுதான் சாய்ந்தாள். அவன் அவ்வகையாக அவளேச் சூழ்ந்துநின்று காத்தான். "மண்

மகன் அமராக்கின் கூரிய நகங்கள் உன்னைப் பற்றினாலும், நகங்கிழித்து மீட்பேன்; பாறையில் கரந்துறையும் பண்ண வர் பாய்ந்து வந்து பற்றினாலும், ஹஃவ்குஃவாக் கசங்க ளில் அழுத்தினாலும் துணிந்துவந்து மீட்பேன்,'' என்று அவளிடம் அவன் சூளுரைத்தான். "என் அஜத்தை என் னிடமிருந்து பறிக்க முனைபவரை நான் கொன்றொழிப்பது மட்டுமல்ல; மேலுலகிலும் என்னை எதிர்க்கமுடியாதபடி அவர்களை வில்லும் அம்பும் இல்லாது புதைத்துவைப் பேன்,'' என்று அவன் காளையரிடம் உறுமினான்.

அவன் பாடல் அவனிதழில் மட்டுமன்றி அஜத் போன்ற பல நங்கையரின் காதலர் இதழிலும் தவழ்ந்தது. அவனைக் காதலனாக மட்டுமன்றிக் காதலுலகக் கவிஞனாக வும் அக் குகையமர்ந்த சமூகமக்கள் கொண்டாடினர்.

குகைவாழ்வு நிலையான வாழ்வு அல்ல. கடுங்குளிரால் இறுகிய பாறைகள் உருகியதும் குகைக்கும் குகைவாழ் வுக்கும் ஒரு விடிவு வந்துவிடும். ஆனால், அனிங்கைத் தன் காதல் குகைகடந்த காதலாயிருக்கவேண்டுமென்று விரும் பினான். அஜத்தோ காதலை ஏற்றாள். காதலனை ஏற்கத் தயங்கினாள். குகைக்காதல் மீட்டும் குகைக்காதலுக்குக் காத்திருக்கட்டும் என்று அவள் எண்ணினாள். அழகின் செருக்கு அவளை ஒரு வெற்றியுடன் அமைந்திருக்க விட வில்லை. அவள் மீண்டும் அனிங்கைத்தைக்காண விரும்பின துண்டு. ஆனால், அதிலேயே வாழ்வுபோக்க விரும்பவில்லை.

அனிங்கைத் அஜத்துடனே ஒரே படகிலேறிக் கடல் வேட்டையாடுவான். அவர்கள் பிடித்த மீன்கள் தனித் தனியே வைக்கப்படுவதில்லை. ஒன்றாகவே வைக்கப்பட்டு, ஒரு குடும்பச் சேமவைப்பெனப் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட் டன. அவள் கண்ணோக்கி அவன் ஆடிய வேட்டை அவள் வேட்டையாகவே கொள்ளப்பட்டது. பங்கிட்ட பின்பும் அவன் பங்கு அவனிடமே தங்கவில்லை. அவளுக்கு வகை வகையான மீன்கறிவகை, தோலாடைகள் பரிசுகளாக வழங்கப்பட்டன. அவன் காதலுடுத்து, காதல்உண்டு, காத

லாடி அவள் தருக்கித் திரிந்தாள். அவன் அவள் அடிமை யானுன். ஆனுல், அவள் அடிமைப்படவில்லை.

அவன் துணிவு அவன் குருதியோட்டத்தை விரைவு படுத்திற்று. பனிவயல் மீது அவன் கடற்குதிரைகளை வேட்டையாடுவான். கடல்யானையுடன் போட்டியிட்டு நீரில் மூழ்குவான். சதையில் தைத்து முறிந்த வேலுடன் நீரில் மூழ்கிமூழ்கி யெழும் திமிங்கிலத்தின் முதுகிலேறி அவனும் அதனுடன் மல்லாடிக் குளிப்பான். இவ்வளவும் அவன் உயிர்ப் போராட்டம். அவை அவளுக்குத் துடிதுடிப்புத் தரும் இன்பக் காட்சிகளாயிருந்தன.

இளஞாயிறு முதிர் ஞாயிருயிற்று. குகையின் பாறைகள் உருகின. பருவ மாற்றத்துடன் மீனினம் கரைமாறிச் சென்றன. எல்லாரும் வெவ்வேறு திசையில் வேட்டை நாடிப் பிரிந்தனர். அனிங்கைத் அஜத்திடம், "அன்பு நங்கையே, என் கையைப்பிடித்து என்னுடன் வா. நான் உன் வாழ்க்கைத் துணையாயிருந்து உன்னை என் உயிர் போல்பேணுகிறேன்," என்று அன்பழைப்பு அழைத்தான். அவள் மறுத்தாள். "வானத்து மதியமே, மறுக்காதே. நீரில் தோன்றும் நிமிர்ந்த ஞாயிற்றொளியே, என் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கு," என்று அவன் கெஞ்சிப் பார்த்தான். அவள் நகைத்தாள். "மீட்டும் நாம் சந்திப்போம். ஒரேயடியாகப் பிரியமாட்டோம்; போய்வா," என்ருள்.

"இளங்கன்னியே, காளை அச்சமறியாது என்பர். நீயோ கன்னி. நான் திரும்புவது உறுதி. ஆனுல், திரும்பும் வழியில் திடீர்ப்பனிமலை குறுக்கிட்டுத் தடுத்துவிடலாம்; உன்னை நாடி இராப்போது முழுவதும் வேறு குகைகளில் வாழ நேரலாம். நம் இளமைக் காலத்தில் எத்தனை இரவுகள் (ஆறுமாதக் காலங்கள்) இருக்கமுடியும். இருவரும் ஒரே குகையில் வந்து சேருவதென்பது எப்படி அடிக்கடி நேரும்? ஆகவே எண்ணிப்பார். ஒருங்கு திரிவோம். ஒரு குகையில் கூடுவோம்," என்று அவன் மீட்டும் மீட்டும் இறைஞ்சினுன். "இரவும் பகலும் மாறி மாறிச் சிறிது சிறிது நேரம் இருக்கும் என்று சில கவிஞர் புனைந்து

கூறுகிறார்களே, அந்த உலகிலா நாம் இருக்கிறோம், அணங்குகளை அகத்தில் இருக்கவிட்டு அடிக்கடி வந்து கலக்க. நம் உலக வாழ்வு புயல் வாழ்வு. அணங்குகள் புயலின் மின்னல்கள். புயலுடன் கூடியிருக்கும் மின்னலாக என்னுடன் இருந்துவாழ வருவாய்!'' என்று அவன் கட்டுரைத்தான்.

அவன் காதல்கனிவு, அவன் கவிதை, அவன் வேண்டுகோள் யாவும் அவளுக்குப் பெருமை தந்தன. அவள் இதழில் புன்னகை அரும்பிற்று. ஆனால், அவள் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து பெண்மையின் பேதைமை, அழகின் செருக்கு அசைய மறுத்தது.

அவள் அவனுடன் போக மறுத்தாள். ஆனால், அவன் அவளுடன் தங்கத் துணிந்தான். அவள் வேட்டையாடத் தேவையில்லாதபடி அவன் தொலைதூரம் சென்று வேட்டையாடினான். அவள் தேய்ந்து சிறுத்த குகையிலேயே தங்கினாள்.

அவன் காதலுறுதி அவள் உள்ளத்தையும் நாளடைவில் சிறிது சிறிது கனிவித்தது. அவள் குகையிலிருந்து வெளிவந்து அவனை அனுப்பினாள். சிலசமயம் குகையை விட்டு வெளியேறி அவனைச் சிறிதுதொலை சென்று வழியனுப்பினாள். பின், கடலருகே அவன் படகேறும் வரை இருந்து படகு சென்று மறையும்வரை நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்து திரும்பினாள். இன்னும் சிலநாளில் அவனுடன் செல்லக்கூட அவள் உள்ளம் தூண்டியிருக்கும்!

ஆனால், இறுதியாக அவன் விடைகொள்ளும்போது அவள் படகுவரை வந்து தானே படகில் முதலில் ஏறித் தண்டெடுத்து வலித்துப் பின் இறங்கினாள். அவனுக்கு விடைதரும்போது அவள் கைகள் அவன் கைகளைப்பற்றி அழுத்தின. அவள் இதழ்கள் அவன் இதழ்களை ஏற்று அவற்றினின்று எளிதில் பிரியாது இணைந்து தங்கியிருந்தன. இணைபிரிய விரும்பாத பிரிவாயிருந்தது அப் பிரிவு.

இத் தடவை பிரிவு அவளைச் சுட்டது. அவனில்லா ஒவ்வொரு கணமும் அவன் நினைவாகவே அவள் இருந்தாள். அவள் வெண்மான் தோலாடை உடுத்தவில்லை; அது சுவரில் தொங்கிற்று. அவள் சடைகள் பின்னப்படவில்லை; ஆடல் பாடலில் அவள் கலக்கவில்லை.

அவன் கொடுத்த ஆடைகள் பல. அவை போதாமல் மென் தோல்கள், இறகுகள், நரம்பு நூல்கள், எனும் பூசிகள் பல அவன் அவளுக்குப் பரிசளித்திருந்தான். இப்போது அவள் துன்னினாள். தனக்கு ஆடைமட்டுமல்ல; அவனுக்கு வந்தபின் பரிசளிப்பதற்கான ஆடையணிகள் அவள் கைவிரல்களில் தொங்கின.

அவன் கவலையற்று வாழ்ந்தவன். அவள் கண்களில் இப்போது கவலை தோய்ந்தது. அவன் நில நோக்கியதில்லை; தன்னை நினைத்ததில்லை. இப்போது அவள் வானோக்கினாள்; வானத்துத் தெய்வங்களையும் மண்ணகத்துத் தெய்வங்களையும் வணங்கிவேண்டினாள், தன் காதலனை இடையூறின்றி அனுப்பித்தரவேண்டுமென்று!

இடம்விட்டு இடம்பெயரும் பெரும் படகுகளைக் கிரீன்லந்தில் பெண்டிரே உகைப்பர். அனிங்கைத் தன் படகைத் தானே உகைத்தான். இதுகண்டு இளைஞரும் பெண்டிருங்கூட நகைத்தனர். அவன் உள்ளம் சுருக்கென்றது. அவன் படகினின்று குதிக்கத் துடித்தான். ஆனாலும் தன் குகையையடையாவிட்டாலோ, தன் காதலிக்கு நீண்ட குளிரிரவில் விளக்குக்கு எண்ணெய் இல்லாமல் போய்விடுமே, குளிர் தாங்கக் கடற்சிங்கத் தோலில்லாமல் போகுமே என்ற கவலை அவனை மீண்டும் படகேற்றியது. அவனுக்கு இருந்த ஒரே ஆறுதல் பாட்டு—அவன் துன்பங்களைப் பாட்டாகக் கொட்டினான்.

“வாழ்வே! நிலையற்ற, ஏய்த்து ஏய்த்து மனிதனைக் குலைக்கின்ற வாழ்வே! கடலில் மிதக்கும் பனிப்பாறையன்றி உனக்கு எதனை உவமை கூறுவேன். மலையென அது காட்சியளிக்கின்றது, புயலிடையே, அலைமோத

லிடையே! ஒளிவீசுகின்றது, கதிரொளியில் அதன் உச்சி கரையும்பொழுது, அடித்தளம் பாறைகளில் மோதி உடையும்பொழுது! அழிவில்தான அழகு? காதலே, நீ இப் புயற்கடலிடையே ஓர் அழகிய சுழி—சுழியில் சுழலும் ஒரு பல்வண்ணக் குமிழி—காண்பவர் கண்ணைப்பறிக்கும் ஒளிவண்ணம் காட்டி, வானகத்து வில்வண்ணம் தோன்றச் சுழன்று சுழன்று சென்று, ஒளிவண்ணம் எல்லாம் ஒளிக்கும் வண்ணமாக்குகிறாய்!

"அஜத்தின் அழகு என் கண்களில் படுமளவும் நான் கவலையற்ற இளமையில் காலந்தள்ளினேன். கடலின் ஆழம், புயலின் வலிமை, கடற்சிங்கங்களின் குகைபோன்ற வாய், பனிப்பாறைகளின் மாயங்கள் எவற்றுக்கும் நான் அஞ்சவில்லை. அவள் சிறுநகை மறைவுக்கு, அவள் சிறு சீற்றத்துக்கு, அவள் உள்ளத்தின் சிறுசிறு கோட்டங்களுக்கு—இன்று அஞ்சுகிறேன்.

"அஜத்! உன்னை நான் ஏன் சந்தித்தேன்; உன்னை ஏன் விருந்துக்கு அழைத்தேன்; உன் அழகு என்னை ஏன் கௌவிக்கொண்டது?

"ஆனால் கௌவிக்கொண்டபின் எனக்கு வேறு நோக்கில்லை, போக்கில்லை, வேறு இன்பமில்லை. என் உயிர், இன்பம், வாழ்வு யாவும் நீ. நீ உண்மையாய், உறுதியாய் இரு. அனிங்கைத் உன் உயிரல்லவென்று நீ நினைத்தால், என் உயிர் என்னிடம் இராது. மானை வேட்டையாடுவேன். மாபெருந் திமிங்கிலத்துடன் போராடுவேன். இருளும் பனியும் அயராதவரை நான் அயரேன்; கதிரவன் சோராதவரை சோரேன். ஆனல், நீ சோரின் நான் சோர்வேன். நீ புறக்கணிப்பின் நான் வாழேன்."

பாட்டு அவன் சோர்வகற்றிற்று. இளைஞர் மங்கையர் சிரிப்பும் அதன் வெற்றிமுழக்குக் கேட்டடங்கிற்று.

இதேசமயம் அஜத் அனிங்கைத்தை நாடிக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆடையணி ஒப்பனையில்லாத இந்த நேரத்திலும், முகத்தில் பொலிவில்லாத இந்த நேரத்திலும்

கூட அவள் மதிமுகம் மற்ற இளைஞர்கள் உள்ளத்தில் புயல் விளைவியாமலில்லை. ஆயினும், அவள் போக்குக் கண்டு அவர்கள் விலகினர். ஆனால், ஒரு நாள் அவள் தன் தோலாடைகளை உலர்த்திக் கொண்டிருக்கும்போது, உயர் குடிச் செல்வனும் பெரும் பொருள் உரிமையாளனுமான நார்ங்சக்கின் கண்களில் அவள் அழகு பட்டது. அவன் தாய் மான்தோல்களைத் தொலைநாடுகள்சென்று விற்ற அயல் நாட்டு வணிகன் மகள். அவனைப் பெற்றவுடனே அத் தாய இறந்துவிட்டாள். அவன் தந்தை ஆடவர் படகுகள் நான்கும், பெண்டிர் படகுகள் இரண்டும் உடையவன். அவனிடம் தொண்ணூறு மிடாத் திமிங்கில நெய்யும் பனியிற் புதைத்து வைத்த இருபத்தைந்து நீர்ச்சிங்கங் களும் சேம வைப்பாக இருந்தன. இரண்டு தலைமுறைகள் பகலொளியே இல்லாமல் போனாலும் வேட்டை யாடாமல் அவன் காலங் கழிக்க முடியும்.

நார்ங்சக் அஜத்தின் அழகில் ஈடுபட்ட அன்றே அவ ளிடம் எத்தகைய காதல் மொழியும் ஆடாமல் செருக் குடன் ஒரு முழு வெண்மான்தோலை வீசிப்போட்டுச் சென் றான். அதையடுத்து ஒரு முழுப் பவளக்கொடி அவளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அஜத் இப் பெரும் பரிசில்கள் கண்டு திடுக்கிட்டாள். ஆயினும், அவள் அவற்றை ஏற்கவில்லை. அனிங்கைத்துக்காகவே அவள் காத்திருக்கத் துணிந்தாள்.

காதலை, செல்வர் காதல் கொண்டு பெற முனையமாட் டார். விலைகொண்டே பெறுவர். நார்ங்சக் அவ்வகையில் தோற்றான். ஆனால், செல்வம் விலைகொடுத்து வாங்காத பொருளை அது விலைகொடுத்து வாங்கும் பிற கயமைப் பண்புகளால் சாதிக்கவல்லது. வஞ்சகத்தைப் பயன்படுத்த வும் அது முடியாவிட்டால், வன்கண்மையை வழங்கவும் அவன் திட்டமிட்டான். வஞ்சகமே பலன் தந்தது. அஜத் குறிகாரனை (அங்செக்சாக்) அணுகி அனிங்கைத் எப்போது வருவான்; தன் எதிர்கால வாழ்வு எப்போது விடியும் என்று கேட்டாள். குறிகாரனை நார்ங்சக் முன்பே பெருவிலைக்கு வாங்கியிருந்தான். அவனுக்குரிய நீர்ச்சிங்

கங்கள் இரண்டும் வெண்கல் சாடி ஒன்றும் குறிகாரன் வகையாய் இருந்தன. அஜத்தும் சும்மா குறி கேட்கவில்லை. தானே துன்னிய சட்டை ஒன்றைக் கொண்டு வந்தாள். ஆனால், செல்வர் செல்வம் விலையுடையது; ஏழையர் செல்வம் விலையற்றது. ஏழையர் செல்வம் ஒழுக்கம் வகுக்காது; சமயம் வகுக்காது. செல்வர் செல்வம் ஒழுக்கம் வகுக்கும், சமயம் வகுக்கும். குறிகாரன் அனிங்கைத் இறந்துவிட்டானென்றும், அவள் நல்ல கணவனை மணந்து வாழ்வாள் என்றும் கூறினன்.

அஜத் இச்செய்தி கேட்டுத் துடித்தாள். அதேசமயம் நார்ங்சக் முன்னிலும் நெருக்கித் தன் காதல் பேரம் நடத்தினன்.

அஜத் காதலுள்ளத்தில் குறிகாரனைப்பற்றிய ஐயுறவு எழுந்தது. அவள் மீண்டும் அவனிடம் சென்றாள். பின்னும் ஒரு சட்டை கொடுத்து, "அனிங்கைத் மீண்டுவிட்டால் இன்னும் சிறந்த பரிசு தருவேன். நன்றாகக் குறி பார்த்துச் சொல்லு," என்றாள். செல்வர் செல்வம் வந்தாயிற்று. மேலும் வரக்கூடியது வரட்டுமே என்று குறிகாரன் குறியைத் திருப்பிச் சொன்னன். "அனிங்கைத்தை ஒரு திமிங்கிலம் வாலாலடித்து வீழ்த்திக் கொன்று விட்டதாக முன்பு கூறியிருந்தேன். ஆனால், அவன் சாகுமுன், திமிங்கிலத்தின் உயிரும் போய்விட்டது. அதிலிருந்து ஒழுகிய கொழுப்பை உண்டு அவன் தேறிவிட்டான். இன்னும் இரண்டு திமிங்கிலங்களைக் கொன்று எண்ணெய் வடித்துக் கொண்டு விரைவில் வருவான்," என்றான்.

அஜத்தின் மூத்தோர் குறிகாரன் முதலில் சொன்னதையே ஏற்றனர். நார்ங்சக்கின் செல்வம் அவர்கள் அவாக்களைத் தூண்டின. அவர்களையும் வாக்குறுதிகளால் அவளால் வெல்ல முடியவில்லை. அவர்கள் நார்ங்சக்கை மணக்கும்படி வற்புறுத்தினர். அஜத் அழுதாள், விழுந்தாள், புலம்பினாள், கெஞ்சினாள்! ஒன்றும் பயனில்லை. வேறு வழியின்றி அவள் இராக்காலத்தின் இருண்ட

புயலிடையே தப்பியோடி மேட்டு நிலங்களிலுள்ள குகைகளில் ஒளிந்து திரிந்து அனிங்கைத்தின் வரவை நாடிக் காத்திருந்தாள்.

ஆடையணிகளில் கருத்தூன்றியிருந்த அவள் ஆடைகள் இப்போது ஒரே கந்தல் ஆயிருந்தது. இன்பம் நாடிய அவள், இப்போது பழக்கொட்டைகளையும் பறவை முட்டைகளையும் உண்டு கழித்தாள். எவர் கண்ணிலும் படாமல் அவள் பாறைகளோடு பாறையாக நாள்தோறும் கடற்கரையை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மலைமுகடொன்றிலிறங்கி வந்து பார்த்து வந்தாள்.

இறுதியில் ஒரு பெரும் படகு சரக்கும் ஆளும் ஏற்றி அசைந்தசைந்து வருவதைக் கண்டாள். ஆர்வத்துடனும் ஆவலுடனும் அவள் ஓடினாள். தன் மனமாற்றத்தையும் தன் காதலுறுதியையும் எடுத்துக்கூறி மகிழ்விக்கும் ஆத்திரத்துடன் ஓடினாள். ஆனால், அந்தோ! படகில் அனிங்கைத் இல்லை. படகிலிருந்தோரோ அனிங்கைத் இன்னுமா வரவில்லை என்று கேட்டார்கள்.

படகின் வேகம் காதலியை நாடி விரையும் அனிங்கைத்துக்கு ஆமை வேகமாகத் தோற்றியது. அவன் ஒரு சிறு மீன் படகில் ஏறி அதற்கு முன் விரைந்து கடற்பரப்பில் மிதந்து சென்றதைப் படகிலிருந்தோர் கண்டனர். கடலில் மீன் படகு நெடுந்தொலை செல்லாது என்று அவர்கள் கூறிப் பார்த்தனர். அவன் காதலார்வம் கூடாது, கூடும் என்ற ஆராய்ச்சியிலிறங்க மறுத்தது. ஆனால், அவர்களும் நம்பினர், அத்தகைய உறுதி வெல்லுமென்று, நம்பியவர்களும் நம்பி ஏமாந்தனர்.

அஜத் ஏமாற்றமே உருவாகச் சமைந்தாள். பின் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவள்போலப் பாறைகளை நோக்கி ஓடப் புறப்பட்டாள். ஆயினும், அவள் குழுவினர் அவளைத் தம் குகைக்கு இட்டுச் சென்று, மீண்டும் நார்ங்சக்குடன் மணவாழ்வில் புகும்படி மெல்ல வற்புறுத்தினர்.

ஆனால், இரவில் அஜத் வெளியேறினாள். இரவில் வானத்தில் வடமுனை வடரொளி வானகமெங்கும் மின்னொளிபோல் வீசிற்று. அவள் ஒரு மீன் படகை எடுத்து அதில் ஏறிக் கடலில் பாய்ந்து சென்றாள். அவள் துணிவைக்கண்டு மலைத்த சிலரிடம் அவள், "நான் அனிங்கைத்தைப் பின்பற்றி அவனைத் தேடிச் செல்கிறேன்," என்றாள்.

கடலைக் கடக்கத் துணிந்தான் காதலன், இக்கரைவர
கடலைக் கடக்கத் துணிந்தாள் காதலி, அக்கரைசெல்ல
சிறுமீன் படகு! கடற்பரப்பு! உணவில்லை! இடைத்தங்க
இடமில்லை பனிப்பாறைகள், திமிங்கிலங்கள் உண்டு கடலில்.

புயல்கள் கடலின் சரிவில் காத்திருந்தன. ஆயினும், என்ன! காதலர் காதல் உந்தச் செல்லும் படகு, மீன் படகானாலும் காதலில்லா உலகு கடந்து காதலுலகுக்காகக் கடக்க முடியாது.

அனிங்கைத்தும் அஜத்தும் இறந்து விட்டார்கள் என்று கிரீன்லந்து மக்கள் நம்பவில்லை. ஆனால், அவர்கள் முடிவு பற்றிய ஒருமித்த முடிவும் இல்லை. அனிங்கைத் பாறைகளில் ஆள் உருக்கொண்டு இன்னும் அஜத்தைத் தேடுகிறான் என்றும், அஜத் கடல் நங்கையாய் அனிங்கைத்தை இன்னும் கடலில் தேடுகிறாள் என்றும் கூறுகின்றனர் சிலர். சிலரோ இருவரும் விண்மீன்கள் ஆயினர் என்றும், சிலர் இரவேயில்லாத ஒழிவற்ற மாலை இளவெயில்-இளநிலாவுலகில், நெய்யறா விளக்கு, தேனறாக் கலம், உணவறாத் தட்டம் ஆகியவற்றிடையே வாழ்கின்றனர் என்றும் கருதுகின்றனர். ஆனால், காதலர் எல்லாரும் இப்போது அனிங்கைத்தையும், அஜத்தையுமே தங்கள் குறிக்கோள் காதலராகக் கொள்கின்றனர். காதலியர் கடலில் துன்னூசியும் நூலும் இடுகின்றனர், அஜத்துக்காக; காதலர்கள் பாசறைகளில் வேல் நுனி இடுகின்றனர், அனிங்கைத்துக்காக!

---

௧௬. மூவாமுதுமை *

சார்ல்ஸ் லாம் †

வாசக அன்பரே, என்னைப்போலவே நீரும் வாழ்க்கையின் பொன்னிலவுக்கால முழுவதும், அதாவது இளமை முழுவதும், ஒரு பணிமனையில் சிறைபட்டுக்கிடந்து; அங்கே எந்த மேம்பாட்டுக்கும் இடமில்லாமல். வாழ்நாளின் நடுப்பகுதி முழுதும் அச் சிறைவாழ்வே வாழ்வாக நீடிக்கப் பெற்று, ஓய்வு, விழாநாள் ஆகியவை எல்லாம் குழந்தைப் பருவ நினைவுகளாக மறந்தநிலையில், பருவமெய்துமுன்பே நரைதிரைக்கு ஆளாகிவிடும் அரிய பேற்றினைப் பெற்றிருக்கக் கூடுமானால், அப்போதுதான் அவ் வாழ்வினின்று விடுதலை பெறுவது என்பது எனக்கு எப்படி இருக்கும் என்று உமக்கு ஓரளவு விளங்கும்.

ஆம். 'மின்ஸிங்லே'னிலுள்ள என் பணிமனையில் எனக்கே உரியதாய் இருந்த என் இடத்தில் நான் அமர்ந்து முப்பது கடந்து ஆறு ஆண்டுகள் ஆய்விட்டன. அந்தப் பழைய நிகழ்ச்சி அந்நாள் என் வாழ்வில் ஒரு பெருத்த மாறுதலாகத்தான் இருந்தது என்பதில் வியப்புக்கு இடமில்லை. அன்று எனக்குப் பதினான்காண்டு ஆகியிருந்தது. அதுவரை நான் பள்ளிப்பிள்ளை. வாரத்தில் ஓய்வுநாட்கள் வேறு, ஒழிவு நாட்கள் வேறு. பள்ளிநாட்களில்கூட ஒழிவுநேரமும் விளையாட்டு நேரமும் எத்தனை! படிப்பினிடையே விளையாட்டு, விளையாட்டினிடையே வேடிக்கை! ஆனால், அந்நாள் இதையெல்லாம் முழுவதும் மாற்றிவிட்டது. ஓய்வுநாள், ஒழிவுநாள், விளையாட்டு, வேடிக்கை, எல்லாம் பழங்கதையாயின. நாளைக்கு எட்டு, ஒன்பது, பல சமயம் பத்துமணிநேரம் பணிமனை மேடையில் ஆணிவைத் தடித்ததுபோல அமர்ந்திருக்கவேண்டி வந்தது. ஆயினும், இப் புதுமை வாழ்வே பழமை வாழ்வாக நாளடைவில் பழகிப்போயிற்று. காலம் எல்லாவற்றையும் பழமையின் அமைதியில் கொண்டு சேர்த்துவிடுகிறது. கூண்டுகளில்

---

* The Superannuated Man. † Charles lamb.

அடைபட்ட கரடி புலிகளைப்போல, நானும் என் புதுவாழ்வில் பழக்கப்பட்டுவிட்டேன்.

முறைப்படி ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு வேலையில்லா நாளாகத்தான் இருந்தது. பிறருக்கு அது எப்படியோ ஓய்வுநாளாக அமைந்திருக்கவும் செய்தது. ஆனால், எனக்கு ஓய்வுநாள் மற்ற எந்தநாளில் வந்தாலும் பயன் இருந்திருக்கும். ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒருநாள் மட்டும் எனக்கு அவ்வகையில் பயனற்ற நாளாயிருந்தது. லண்டன் நகர்த் தெருக்களின் பரபரப்பு, தெருப்பாடகர்களின் ஆரவாரம், சந்தை இரைச்சல், விரித்துக்கிடக்கும் கடைச்சரக்குகளின் காட்சி இவைகள் எல்லாம் என் ஓய்வுக் காலத்துக்கேற்ற விருந்துகளாயிருந்திருக்கும். ஆனால் அந்தோ, ஞாயிற்றுக் கிழமையில் மட்டும் இவை இல்லாமற்போயின. மற்ற நாளெல்லாம் இவற்றிடையே நேரம் கழித்தவர் அவற்றை விட்டு ஓய்வுபெறுகின்ற நாள் அது. அன்று எனக்கு ஓய்வு கிடைத்தாலும் ஒன்றுதான்; கிடையாவிட்டாலும் ஒன்றுதான். ஞாயிற்றுக்கிழமையின் தோற்றம்—முகத்தைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு வாய்மூடிச்செல்லும் முதியவர்கள்; களிப்பை வெளிக்காட்ட முடியாமல் கட்டுப்பட்டுச் செல்லும் இளைஞர்கள், நங்கையர்கள், சிறுவர்கள், சிறுமியர்கள்; இறுகச் சார்த்தப்பெற்ற கடைத்தெருக்கள் ஆகிய இவை என் ஓய்வுகாலத்தை ஓயாக்காலமாக்கின.

ஓய்வுநாள் இல்லாமலே பழகி ஓய்வுநாட் பழக்கமே எனக்கு விட்டுப்போயிற்று.

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளல்லாமல் ஈஸ்டர், கிறித்துமஸ் விழாநாள் விடுமுறைகள் உண்டு. கோடை விடுமுறை ஒரு முழுவாரம் இருந்தது. இவற்றுள் கோடை விடுமுறைவாரம் எனக்கு ஓர் ஆட்டை விருந்தாகத்தானிருந்தது. ஆயினும் அது ஒரு மின்னல்போல் வந்துபோயிற்று. அது விரைந்து கழிந்துவிடுமே என்ற கவலையில் ஆய்ந்தோய்ந்து களிக்கப் பொறுக்காமல், நான் கண்டகண்டபடி கண்ட வேடிக்கையில் விரைந்து நேரம்போக்கியதனால், ஏழுநாளும் ஏழு

கணமாகப் போய்விடும். அதன் முடிவில் மனநிறைவு இராது; ஒரு கழிவிரக்கம், ஓர் ஏக்கம்மட்டும் இருக்கும். மீண்டும் வேண்டாவெறுப்பான, ஆனால் பழகிய அந்தப் பழைய சிறைவாழ்விலேயே சரண்புகுவேன்.

ஓயாத உழைப்பு; கடுமையான வேலை. ஆனால், நாளடைவில் எனக்கு வேலைசெய்ய வலுஇல்லாமற் போயிற்று என்ற ஒரு எண்ணமும் உள்ளூர என்னிடம் ஏற்பட்டு வளர்ந்தேவந்தது. எனக்குத் தெரிந்த இவ்வுணர்ச்சி என் முகத்திலுள்ள குறிகளால் பிற்காலங்களில் பிறருக்குக் கூடத் தெரியவந்திருக்கவேண்டும். என் ஊக்கம் குன்றிற்று. என் உடல்நலங்கூடப் படிப்படியாய்த் தேயத் தொடங்கிற்று. என்றைக்கேனும் ஒருநாள் கால்தடுக்கி, கைதடுக்கி, அலுவலகத்தில் ஒரு சுவைகேடான நெருக்கடிக்கு ஆளாகிவிடுவேனோ என்ற அச்சம் எனக்கு எழுந்தது. இதற்கிடையில் பணிமனை தரும் இராக்கால ஓய்வு கூட எனக்குக் கெட்டது. பகலெல்லாம் வேலைசெய்து தூங்கும்போதுகூட, இரவிலும் அதேவேலை செய்வதாகக் கனவுகாண்பேன். கனவுலகில் இரவு முழுவதும் வேலை செய்துவிட்டு, விழிக்கும்போது என்நிலை மாலையில் பணிமனை வேலை முடியும்போது இருக்கும் நிலையாகவே ஆயிற்று. இதனால் பகற் சோர்வுடன் இரவில் கனவுவேலை, கனவுச் சோர்வுடன் பகலில் பணிமனைவேலை என்று இப்படி இராப்பகல் என் நைந்த உடலுக்கும் மூளைக்கும் மேலும் மேலும் நைவு ஏற்பட்டு வந்தது.

என் மூளை குழம்பிற்று. என் கண்கள் இருண்டன. என் காதுகளில் மௌனம் ஓர் இரைச்சலாகத் தோற்றிற்று. இரைச்சல் மௌனமாகத் தோற்றிற்று. ‘எங்கே பார்வைக் கேட்டாலோ, மூளைக் கோளாற்றினாலோ கணக்கில் தவறு செய்து நீக்கப்பட்டு விடுவேனோ? எங்கே மேலாட்கள் கேள்வியைத் தவறாகக் காதில்கொண்டு திண்டுக்கு முண்டு மறுமொழி கூறிவிடுவேனோ? எங்கே இப்படி ஏதாவது ஒரு குற்றத்துக்காக என்னை நீக்கிவிடுகிறார்களோ?’ இவை என் புதிய அச்சங்கள்.

என் பணிமனைத் தோழர்கள் என் தோற்றம், நிலைமை ஆகியவைபற்றி என்னிடம் பலவாறு கிளறிப் பேசுவார்கள். ஆனால், பணிமுதல்வர்கள்வரை அதனைக் கவனித்திருக்கக் கூடும் என்று நான் எண்ணவில்லை. எனினும், சென்ற ஆண்டின் இறுதிமாதத்தின் ஐந்தாம்நாள்—நான் என்றும் மறக்கமுடியாத ஒருநாள் அது—பணிக் கழகத்தின் சின்னப்பங்காளி இலே..............என் தோற்றம்பற்றி நேரே என்னைக் குறுக்குக்கேள்விகள் கேட்டார். என் வலுக்குறைவை நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று- கேள்வியினிடையே சிறிது அமைதியிழந்த சமயத்தில் நான் உள்ளத்தில் ஒளித்துவைத்திருந்த அச்சத்தைக் கூட வெளியிட்டுக் கூறிவிட்டேன். "எங்கே ஒரு வேளை, வேலையைவிட்டே நிலையாக விலகிக்கொள்ள மனுப் போட நேருமோ," என்று நான் அஞ்சுவதாக அவரிடம் தெரிவித்துவிட்டேன். அவர் சில ஆறுதல்மொழிகள் கூறியதாக எனக்கு நினைவு. இதன்பின் ஒரு வார முழுதும் என் வாய் அடக்கமின்மைக்கு நான் மிகவும் வருந்தினேன். என் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டேன். தண்டனையைக்கூடச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டேன். எனக்கெதிராக என் குற்றச்சாட்டை வைத்தே என்னைத் திடீரென்று நீக்கிவிட்டால், என்னசெய்வேன் என்று கவலைகொண்டேன்.

என் கவலைகள், என் துன்பம் இரண்டிற்கும் அம் மாதம் 12-ஆம் நாள் மாலை ஒரு விடிவு ஏற்பட்டது. பகல் வேலை முடிந்து வீட்டுக்குச் செல்ல நான் எழுந்தபோது மேலிடத்தின் அழைப்பு எனக்கு வந்தது. இத் தடவை என்னை அழைத்தது மூத்தபங்காளி—நான் நடுக்கத்துடன் கவலைதேங்கிய முகத்துடன் சென்றேன். சின்னப்பங்காளி வழியில் நின்று என் கவலையைப் போக்க எண்ணியவராய் இன்முகத்துடன் முறுவல் பூத்தார். அந் நகையொளி என் நடுக்கத்துக்குச் சிறிது ஆறுதலாயிருந்தது. பெரியபங்காளியாகிய பா....நான் வியக்கும்படி என்னைச் சரிநிகர் மதிப்புக் காட்டி வரவேற்று, இருக்கையிலமரச் சொன்னார். வயது

மூத்த உறவினர்போல நலம் உசாவினர். பின் என் நீண்ட நாள் பணிமனை வேலைபற்றியும் என் நன்னடத்தை பற்றியும் நற்குணங்கள் பற்றியும் எனக்கே தெரியாத அளவில் பேசிப் பாராட்டினர். என் கவலைகளகன்றன. ஆனால், இன்னும் நான் இதன் பொருள் என்ன என்று காணமுடியாமல் மலைக்கவே செய்தேன். 'இறுதியில் பணியாட்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வயதிலாவது விடுதலையளிப்பது அவசியம் எனக் கழகத்தார் கருதுகின்றனர்' என்று கூறிய போதுதான் கவலையகன்று அமைதி குடிகொண்ட என் நெஞ்சில் புதிய நம்பிக்கை துடிக்கத் தொடங்கிற்று. கழகத்தினர் பக்கமாகப் பெரிய பங்காளி திரும்பிக்கொண்டு இறுதி வாசகத்தைக் கூறினர். மற்றப் பங்காளிகள் தலையசைத்து இசைவு தெரிவித்தனர்.

என் செல்வ நிலை பற்றியும் அவர் கேட்டார். எனக்கும் ஒரு தன்மதிப்புக்கு இடம் இருக்கட்டும் என்று என் மட்டான-ஆனால் போதிய செல்வநிலைபற்றி விளக்கினேன். அவர் இன்னும் புன்முறுவல் பூத்து, "உமது போதும் என்ற மனம் உமக்கு ஒரு பொன் செய்யும் அருமருந்துதான். ஆனால், அது உம் தகுதியை மிகுதிப்படுத்தவே செய்கிறது. உம் உடைமையுடன் உடைமையாக, உம் நீண்ட நாள் வாய்பேசாப் பணிக்குக் கழகத்தினர் சார்பான நன்றியறிவிப்பின் சின்னமாய், உமக்குச் சிறிது உதவி செய்யவும் கழகம் எண்ணியுள்ளது. விடுதலைக்குப்பின்னும் நீங்கள் கவலையின்றி வாழ உதவும்படி இப்போதைய உம் வருவாயில் மூன்றிலிரண்டுபங்கு உமக்கு உதவிச் சம்பளமாகத் தர எண்ணியுள்ளோம்," என்று வாய்மலர்ந்தருளினர். இவ்வெதிர்பாரா நற்செய்தியால் எனக்கு ஏற்பட்ட என் நன்றியுணர்வு என் தொண்டையை அடைத்தது. இன்பத்தால் என் நாக்குக் குளறிற்று. அவர்களுக்கு அந்நிலையிலும் என் நன்றியறிவிப்பை எப்படியோகூறி, அவர்களும் எப்படியோ உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், உலகறிய இப்போது நான் அதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்—நன்றியறிவிப்பின் காரணமாகவே அப் பங்காளி அன்பர்

கள் பெயரைக்கூடக் கூறிவிடுகிறேன்—பால்டெரோ, மெரிவெதர், பொஸாங்குவெட், இலேசி ஆகிய பங்காளிகளின் இணைப்புக்கழகமே எனக்கு இப்பேருதவி செய்தது!

தொடக்கத்தில் மலைப்பு, பின் பேரின்ப உணர்ச்சி. ஆனால் மாறுதல் மீண்டும் மாறுதல்தான். இன்பத்தை எவ்வாறு துய்ப்பது என்பதை நான் மறந்துவிட்டிருந்தேன். இன்பமெய்தியதாக எண்ணிக்கொண்டே இன்பத்தைக் காணமுடியாமல், நோக்கமில்லாமல் சிறிதுநாள் இங்குமங்கும் அலைந்தேன். ஒருநாள் ஓய்வை, ஒருவார ஓய்வைப் பரபரப்புடன் கழித்த நான் என்றும் ஒரே ஓய்வுநாளான இப்போது அதைக் கழிக்கப் பரபரப்புக் கொள்ளவோ, கவலைகொள்ளவோ முடியவில்லை. முன்பு இன்பத்தை நான் தேடினேன்—இப்போது இன்பம் என்னைத் தேடட்டும் என்று நான் இருந்தேன். முன்பு காலவேகம் கடக்க எண்ணினேன். இப்போது காலவெள்ளத்தில் மிதந்தேன். நான் செல்வநிலையில் ஏழையாயிருந்தேன். காலத்திலும் அப்படியே. இப்போது போதிய பொருட்செல்வம், போதியதற்கு எவ்வளவோ மிகையான காலச்செல்வம் அமைந்துவிட்டது. ஆனால், நுகர நேரமில்லாத நிலைமாறி, காலத்தை எப்படிக் கழிப்பது என்ற வினா எழுந்துவிட்டது.

எதிர்காலம் என் மனக்கண் முன் எல்லையற்றுக் கவர்ச்சியாய்த் தோற்றிற்று, இன்னும் ஒரு முழுவாழ்நாள் பல ஆண்டுகள் வாழலாம் என்ற நிலையில். ‘பல ஆண்டுகள்!’ இத்தொடர் கேட்டு வாசகர் மலைக்கலாம். ஐம்பதாண்டெல்லை கடந்தவன் இளைஞரைப் போலப் பல ஆண்டுகள் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? ‘பதினாலாம் ஆண்டில் பணி புகுந்து முப்பத்தாறு ஆண்டு சென்றுவிட்டால் ஐம்பது ஆகாமலிராதே!’ என்று கேட்கலாம். ஆனால் என் கணக்கு வேறு. நான் வாழ்ந்த ஐம்பதாண்டுகளில் எனக்கென நான் வாழ்ந்த காலம் மிக மிகக் குறைவு. பெரும்பகுதி பிறருக்காக வாழ்ந்ததே—அதாவது பணிமனைக்காக மேற்கொண்ட சிறை வாழ்வே. என் வாழ்

நாளிலிருந்து எனக்கென வாழாத இந்தக் காலத்தைக் கழித்துவிட்டால் நான் இளைஞன்தானே! இதனால்தான் உலகிற்கு நான் ஐம்பது ஆண்டினன் ஆனாலும் என் கணக்கில் பதினாறு பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்டவன் அல்ல.

பணிமனைவிட்டு நாட்கள் சிலவே ஆகின்றன. ஆனால், எல்லையற்ற காலத்தில் கட்டற்று எண்ண விமானத்தில் திரிந்த என் உள்ளத்திற்கு அது எல்லையற்ற காலமாகவே படுகிறது. என் பழைய நண்பர்களுடன்—இன்னும் இறகு எழுதுகோல் ஓட்டி அலமரல்அடையும் என் பணிமனைத் தோழர்களுடன் சென்றுரையாடுவேன். அவர்கள் எவ்வளவோ அன்பாய்த்தானிருந்தார்கள். ஆனாலும், அவர்களுடன் முன்னைய தோழமைக் களிப்பு இப்போது கொள்ளமுடிவதில்லை. இப்போதும் இரு சாராரும் பேசிக் களிப்போம். ஆனால், முன்போலக் கூடிக் களிக்க முடிவதில்லை. அவர்கள் சிறைக்குள், நான் வெளியில் என்ற பிரிவினைக் கீறல் களிப்பென்னும் யாழிசையில் முறிவு காட்டிற்று. என் இடத்தில் மற்றொருவன், என் தலையணி தொங்கிய ஆணியில் மற்றொருவன் தலையணி—இது இயல்பாக நடைபெற வேண்டியது என்பது எனக்குத் தெரியும், ஆனால், எனக்கு இது பிடிக்கவில்லை........

ஒன்றும் செய்யாது சும்மா இருத்தல்—இதுதான் எனக்கு இப்போது மிகவும் பிடித்தம். என் வாழ்க்கை வேலை முடிந்துவிட்டது. இனி என் வாழ்வு எனது. இந்தச் சமயம் எனக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்குமானால், அதற்குக் கூட நான் வேறு எந்தப் பெயரும் வைக்கமாட்டேன். 'சும்மா' என்று பெயர் வைப்பேன். அது ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். சும்மா இருந்து, சிரிக்கத்தோன்றிய நேரம் சிரித்து, அழத்தோன்றிய நேரம் அழுதால்போதும்!

காலம் இப்போது அத்தகைய குழந்தையாகத்தான் எனக்கு இருக்கிறது.

கள. கவிஞர்களுடன் என் முதற்சந்திப்பு

வில்லியம் ஹாஃச்லிட் *

1798, என்னல் என்றும் மறக்கமுடியாத ஆண்டு. பாதி வானவர் உருவின் கவர்ச்சி, பாதி விலங்குருவின் மருட்சியுடன் அந்த எண்ணுக்குரிய இலக்கங்கள் என் மனத் திரைமுன் உலவுகின்றன. என் தந்தை அப்போது ஷ்ராப்ஷயர் வட்டத்திலுள்ள வென் நகரில் மறுப்புச் சமயத்தாரின் சமய முதல்வராயிருந்தார். அவருடனிருந்து, திருக்கூட்டத் தலைமைப் பணியாற்றியவர் திரு. ரோ. திருக்கூட்டத் தலைமைப் பணியிலிருந்து திரு. ரோ. விலகி ஓய்வு கொண்டதனல், அவரிடத்திலிருந்து பணியாற்ற திரு. காலரிட்ஜ் எங்கள் வட்டாரத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்டார். அவர் முதல்முதல் திருக்கூட்டத்தில் பேசவிருந்த ஞாயிற்றுக் கிழமைக்கு முந்தியநாள் மாலையே, அவர் வருகை எதிர்பார்க்கப்பட்டது. வரவேற்பில் குறை ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற கவலையுடனும் அவரைக் காணும் அவா ஆர்வத்துடனும் நாங்கள் சென்ருேம். தம் பின் தம் இடத்தில் பணியாற்ற வருபவரைச் சந்தித்து வரவேற்கும் முறையில் திரு. ரோவும் எங்களுடன் இருந்தார்.

வண்டி நிலையத்தில் நாங்கள் சென்று காத்திருந்தோம். வண்டியும் வந்தது. பலர் இறங்கி வந்தனர். நாங்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த இலக்கணங்களமைந்த எவரையும் காணுது விழித்தோம். அவ் விலக்கணங்களுக்குப் பெரிதும் மாருன ஒருவர்தான் எங்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் தானே கவர்ந்ததுடன், யாரையும் எதிர்பாராமலே எங்களிடம் பேசி, எங்களிடம் தம்மையும் தம் பண்புகளையும் ஒரே மூச்சில் அறிமுகம் செய்துவைத்தார். அச் சந்திப்பை நான் என்றும் மறக்கமுடியாது.

திரு. காலரிட்ஜ் வழக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பருத்த உடலும் சிறிய வட்ட முகமும் உடையவராயிருந்

---

* William Hazlitt.

தார். அவர் சட்டை கறுப்பு நிறம். அது அவருக்காகத் தைத்ததாகக் காணப்படவில்லை. அவர் பெருத்த உருவத்தை அது தன்னுள் அடக்கமுடியாமல் திணறிற்று. அத்துடன் அது கட்டையாகவும் இருந்ததால் ஒரு வேட்டைக்காரன் சட்டைபோலவே இருந்தது. உடையும் தோற்றமும் இங்ஙனம் பொருத்தமற்றதாகத் தோற்றினாலும், அவர் அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. கூடவந்தவர்கள் எல்லாருடனும் அவர் தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் பிரிவு பிரிவாகவும் கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டேதான் வந்தார். கால் நடந்ததோ இல்லையோ, வண்டியிலிருந்து இறங்கினாரோ இல்லையோ, ஓயாது அவர் கடகடவென்று பேசிக்கொண்டு தானிருந்தார். பேச்சும் என்ன பேச்சு! எங்கிருந்தாவது எதையாவது இழுத்து உவமையழகு, நகைச்சுவை, வீரச்சுவை ஆகிய எல்லாச் சுவைகளும் கலந்து அளந்து கொட்டிக்கொண்டேதானிருந்தார்.

கூடவந்தவர்களுடன் பேசிய பேச்சு நிற்கவேயில்லை. கண்கள் எங்களைப் பார்த்தன. அவ்வளவுதான். அவர்களிடம் பேசிய பேச்சே தொடர்ந்து எங்களிடம் பேசிய பேச்சாயிற்று. ஆயினும் பேச்சுடன் பேச்சாகவே தன்னையும் தன் பணியையும், எங்களைக் கண்டதனாலுண்டாகும் மகிழ்ச்சியையும், இன்னும் இவற்றுடன் இணைத்து எத்தனையோ பெரியசிறிய செய்திகளையும் எடுத்துப் பொழிந்து கொண்டே வந்தார். அவர் பேச்சுக்கிடையே வேறு யாருக்கும் எந்தப் பேச்சுக்கும் இடம் கிடையாது. எல்லாரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்! அவர் பேச்சுக்கு முடிவு அவரைவிட்டுச் சென்றுவிடுவது தான். ஆள் மாறும்; பழைய ஆள் போகும்; புது ஆள் வரும்; ஆனால், பேச்சுத்தொடரும். ஆளில்லாவிட்டால் கூட அவர் வாய்தான் ஓயும். உள்ளம் ஓயாது ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும்.

ஏனெனில், அவர் ஒரு கவிஞர். கவிஞர் மட்டுமல்ல, அறிஞர்; அறிஞர் மட்டுமல்ல, சொற்பொழிவாளர். சமயத்

தில்கூட, மறுப்புச் சமயக் கொள்கையில்கூட அவருக்கு அக்கறை இருந்திருக்கவேண்டும்; ஏனெனில் அந்தச் சார் பிலேதான் அவர் திரு. ரோவின் பணியிடத்துக்கு உரியவ ராக வந்திருந்தார்.

நகரில் அவர் பேசாத நாளோ, நேரமோ கிடையாது. ஆனால், பேசாத இடங்களில்கூட, அவரைப் பற்றிய பேச் சுத்தான் மூன்று வாரத்திற்கு எங்கும் கேட்கமுடியும். திருக்கூட்டத் தலைவரைப்பற்றி அத் திருக்கூட்டத்துக் குரியவர்தான் அக்கறை காட்டுவது வழக்கம். ஆனால், திரு. காலரிட்ஜ் எல்லா வகுப்பினரையும், எல்லாக் கூட்டத் தாரையும் ஒருங்கே தம்வயப் படுத்தினார். மக்கள் மட்டு மென்ன, கவிஞர்கள் ஆவிகள் நடமாடுவதாகக் கூறப்படும் வேல்ஸ்நாட்டு மலைகள்கூட இக் குரலுக்கு எதிரொலித்தது மாதிரி, இவ்வுயர் கவிஞனின் உரத்த குரல்கேட்டு அதிர் வுற்றது மாதிரி, என்றும் எதிரொலித்ததோ அதிர் வுற்றதோ இல்லை என்றுதான் எனக்குத் தோன்றிற்று.

லெவலின்[1] நாட்களுக்குப்பின் இத்தகைய உயர் வானக மறைஉணர்வுகளை இவ்வாறு தூண்டியவர் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவர் கவிதைச் சிறகு பிற கவிஞர் கவிதைகள் சென்றெட்டமுடியாத உயரத்தில் பறந்து மண் ணுலகில் வாழ்பவரை அண்ணாந்து பார்த்து வைக்கவும், அதேசமயம் அவர் போக்கில் கலந்து மகிழ்விக்கவும் செய் தது. அவர் கூட்டுறவால் எல்லாரும் தம்மிடமும் உயர் கவிதைப்பொறி வந்து சுடரிட்டதாக உணர்ந்தார்கள்.

திரு. ரோவின் இடத்தில் அவர் அமர்ந்தது ஷ்ரூஸ்பரி நகரம். என் தந்தையின் தலைமையிடமோ வென் நகரம். அவரை வரவேற்றபின் ஷ்ரூஸ்பரி சென்றேன். போகும் வழியில் பச்சைப்பசேலென்று பரந்து அசைந்தாடும் இலைத் திரள்களினூடாக வேல்ஸின் நீனிற மலைச்சாரல்கள் என்

1. வேல்ஸ் நாட்டுக் கவிஞர் முனிவர் சித்தர் போன்ற மறை நிலைப் பண்புடையவர். லெவலின் பண்டை வேல்ஸ்நாட்டுக் கவிஞ ரில் தலைசிறந்தவர்.

கண்முன் நடமாடின. இடையிடையே செந்நிறத் தளிர்கள் தோன்றின; பழுப்பிலைகள் சலசலத்தன. அவற்றின் எழிலிசை என் அகச் செவிகளுக்குப் புதிதல்ல. ஆனால், அன்று அவ்விசையின் முழக்கம் வழக்கம்போல் என் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதற்கு மாறாக, அவற்றை அடக்கியாண்டன. ஏனெனில், அவை திரு. காலரிட்ஜின் கவிதை வடிவில் முழங்கின. இதற்குமுன் இயற்கையின் பல் வண்ண ஓவியத்தை நான் கண்டு களித்ததுண்டு. அவற்றைப் பிறருக்கு எடுத்துரைத்து அதே ஆர்வமூட்டும் வண்ணம் சொல்மாரி பெய்யமுடியும் என்று நான் எண்ணவில்லை. ஆனால், இன்று நான் அவ்வாறு சொல்லோவியம் தர முடிந்தது. ஏனெனில் திரு. காலரிட்ஜின் சொல்லோவிய வடிவிலேயே அவை எனக்குக் காட்சி தந்தன; அவற்றின் இசை முழக்கம் அவர் சொல்லோவியத்துடன் கலந்தே என் அகச் செவியை நிறைத்தது.

அவற்றின் இசை கேட்கும்போது நான் ஊமையாய், எண்ண அலைகள்கூட இல்லாமல், பாதையில் மிதிபட்ட புழுப்போல் அவ்வுணர்ச்சிக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தேன்—ஆனால், அவ்வடிமைப் பண்பே அவர் பண்பை என் உள்ளத்தில் ஆட்கொளவைத்து, என் பழைய அடிமைத்தனத்தைவேரறுத்து, என்னையும் கவிதையஞ்சிறகிலேற்றிக் கொண்டு சென்றது. என் இறந்தகால உணர்ச்சிகளை இவ்வுயரத்திலிருந்து நான் காணமுடிந்தது; கேட்கமுடிந்தது. அதுமட்டுமல்ல. அவ்வடிமை யுணர்ச்சிகளுக்குக் கவிதை வடிவு கொடுத்து அவற்றில் பிறருக்கு இசையெழுப்ப என்னால் முடிந்தது.

என் தந்தை வாழ்ந்த இடம் ஷ்ரூஸ்பரியிலிருந்து பத்துக்கல் தொலை இருக்கும். அதிலிருந்து பத்துக்கல் தொலைவில் திரு. ஜெங்கின்ஸின் இடமாகிய விட்சர்ச் இருந்தது. மறுப்பியல் கோட்பாட்டினர் குறிப்பிட்ட தொலையில் இங்ஙனம் இருப்பதும், அடிக்கடி அடுத்த இடத்தில் உழைப்பவருடன் உறவாடித் தம் தோழமைக் குழுவின் கூட்டுறவுச் சங்கிலியை வலுப்படுத்துவதும் வழக்கம்.

இதனால் என் தந்தையிடம் அவ்விருவரும், அவ்விருவரிடம் என் தந்தையும் அடிக்கடி போக்குவரவு வைத்துக்கொள் வர். இதே முறையில் திரு. காலரிட்ஜூம், திரு. ரோவைப் போல் எங்களை வந்து பார்ப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆயினும் அதற்கிடையில் அவரை அவரிடத்திலே சென்று கண்டு அவர் கன்னியுரையைக் கேட்க வேண்டுமென்று நான் துடிதுடித்தேன்.

என் தந்தை மறுப்புக் கோட்பாடு தவிர வேறு எதி லும் இளமையில்கூட ஆர்வமற்றவர். ஆனால், அவர்கூட ஒரு கவிஞர், ஓர் அறிவுத்துறைப் புகழ்பெற்ற கவிஞர் சமயப் பணிக்கு, அதிலும் மறுப்புக் கோட்பாட்டுக்கு விளக்கந்தர முன்வந்தார் என்று கேட்டபோது அவர் பணியில் ஆர்வம் கொண்டார். சமய உரை என்றால் தோளசைத்து வேண்டா வெறுப்பாய், ஆனால் அவ்வெறுப்பை மறைத்துக் கொண்டு உணர்ச்சியற்றவகையில் கேட்கும் மக்களிடையே இப்போது இச்செய்தி புத்தார்வமும் கிளர்ச்சியும் ஊட்டி யிருந்தது.

இப் புகழ்ப்பேருரை கேட்கும் ஆர்வம் ஒருநாள் காலை விடியுமுன்பே என்னை எழுப்பிவிட்டது. விடியு முன்பே புறப்பட்டுப் பத்துக்கல் தொலையும் நடந்தேன், அவ்வளவு தொலை அவ்வளவு விரைந்த கடுநடை நான் நடந்ததில்லை—இனியும் நடக்கப்போவதாகத் தோற்ற வில்லை. அது நடக்கத்தக்க பருவமுமல்ல ; அக் கடுங்குளிர் காலத்தின் உறைபனியும், மூடுபனியும் எல்லாரையும் வீட் டுக்குள்ளே கூடப் போர்வையின் உட்புறத்தைவிட்டு வெளி வராதிருக்கச்செய்யும். ஆனால், இவற்றிடையே நான் நடந்துசென்றேன்; அவாவுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் கிளர்ச் சியுடனும் நடந்துசென்றேன்.

கோவிலகத்தார் நூறாவது திருப்பாடல் பாடினர். அதன்பின் திரு. காலரிட்ஜ் எழுந்து தன் பேருரையின் மூலப்பாடத்தை வாசித்தார். அவர் பேருரையின் மாயத் தில் பாதி அவர் வாசிப்பிலேதான் அடங்கியிருந்தது. "மலை மீதேறி வழிபடச்சென்றார் எம்பெருமான், தானே, தன்

னந்தனியே சென்றார்.'' இந்த வாசகத்தை எல்லாரும் எத்தனையோ இடங்களில் எத்தனையோ தரம் கேட்டிருப்பார்கள். நானும் எத்தனையோ இடங்களில் கேட்டுத்தானிருக்கிறேன். ஆனால், அன்றுதான் அச்சொற்களின் முழு உயிரை, அதன் முழு ஓசை இயக்கத்தை நான் கேட்க முடிந்தது. "எம்பெருமான், தானே, தன்னந்தனியே' என்ற சொற்கள், ஒன்றையடுத்து ஒன்றாக, ஒன்றன் முழக்கம் தாண்டி மற்றொன்றாக முழங்கின. அம் முழக்கம் மண்ணுலகத்திலிருந்து ஒருவரையழைத்துக்கொண்டு படிப்படியாக வானுலகில் இட்டுக்கொண்டு செல்வதுபோன்றிருந்தது. தாம் நிற்குமிடத்தை யாவரும் மறந்தனர்—காட்சித் திரையின்றி, ஒளிவிளக்கப் பொறியின் உதவியின்றி, எல்லாரும் பாலஸ்தீன் மலைமீது இயேசுவாகிய எம்பெருமானைக் கண்டனர்—அவர் தன்னந்தனிமையை உணர்ந்தனர். அவர்களே கலீலிவாணராயினர்!

மக்கள் மண்ணுலகை மறந்தனர் என்பது மட்டுமல்ல; மண்ணுலகின் சமய உரை என்பதையும் மறந்தனர். வானுலகின் சமயம், கவிதை, அவர்கள் உள்ளங் கவர்ந்தது. உவமைகள், அடுக்குமொழிகள், உணர்ச்சியார்வமிக்க சொல்லோவியங்கள் ஆகியவற்றின்மீது அவர் தாமும் மிதந்து பிறரையும் மிதந்து செல்லவைத்தார்.

அப்போது இளைஞராயிருந்த என் போன்றோருக்கு அவர் குரலோசை மனித உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து எழுந்ததாகத் தோற்றிற்று. அது மனித உள்ளங்களின் ஆழ்தடங்களைச் சென்று தடவிற்று. மாண்திரு. ஜானின் அகக்கண்முன் இயேசுவின் காட்சி கண்டுபேசும் விம்மித வீறுமொழியிலேயே அவரும் பேசினார்.

மூலபாட வாசிப்பு முடிந்ததோ இல்லையோ, அவர் திடுமென அதன் உரை விளக்கத்தின் தலைப்புப்பகுதியைத் தொடங்கினார். அன்றைய தலைப்பு 'போரும் அமைதியும்' என்பது. கோவிலகமும் அரசும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைப்புள்ள கூறுகள் என்ற பொதுக்கொள்கையை அவர் மறுத்து, இரண்டும் ஒன்றுடனொன்று நேரெதிர

முரண்பாடுடையவை என்று வாசித்தார். கோவிலகம் அமைதியை நாடுகிறது. அரசுகள் போரை நாடுகின்றன. கிறித்தவ அரசு என்பது மனிதக் குருதியில் தோய்ந்து குருதி சொட்டும் துணியில் சிலுவைக்குறியை வைத்துப் போற்றுவதன்றி, வேறன்று என்று அவர் காட்டினார். போரின் தீவினைகளை எல்லாரும் காணும்படி நாட்டுப் புறக்காட்சிகள் பலவற்றைப் படம் பிடித்து எங்கள் கண்முன் வைத்தார்.

"இதோ எளிய வாழ்க்கை வாழும் ஆய்க்குல இளைஞன்-தன் மந்தையை ஓட்டிக்கொண்டு அவன் ஊர்ப் புறம் சென்று இனிய நீருண்டு மந்தையில் பாடி இளைப் பாறி, மாலையில் திரும்புகிறான். அவனைப்பார்க்க அவன் என்றும் கிழவனாகமாட்டான் என்று கூறுவர். ஏனெனில் அவன் வாழ்வில் கவலை, பேரவா, பொறாமை எதுவும் கிடையாது. அவன் வாழ்க்கை கோயிலறியாத ஒரு சிறு கிறித்துவ வாழ்க்கை. ஆனால், அதே இளைஞன் தான் இரண்டொரு ஆண்டுக்குள் போர் முடிந்தபின்—அது வெற்றியானாலும் தோல்வியானாலும் — கையொடிந்து, காலொடிந்து, இளமையில் முதுமையுடன், முடியாமைக்கு இலக்காய் நலிகிறான். இந்த இரு நிலைக்குமிடையே அவன் அடைந்த மாறுபாடுகள் என்ன? இந்தத் தீங்கறியாத தீங்கு செய்யாத இயற்கையின் செல்வனைத் திருடர் திருடு வதுபோல், நாட்டின் பெயரால், சட்டத்தின் பெயரால், போர்வீரர் கட்டித் தூக்கிச்சென்றனர். பாடிக்கொண்டு கன்று காலிகளின்பின் கவலையற்றுத் திரிந்தவனை, முரசடித் துக்கொண்டு சாவிடையே கொலைகாரரின் பின் வரத்தூண்டி னார்கள். அவன் வாழ்வின் இருநிலைகளுள் எது கிறித்தவ நிலை? அன்பர்களே! இரண்டும் ஒரே கிறித்தவ நெறியா யிருக்கமுடியும் என்று யாரே கூறுவர்? இயற்கை தரும் நறுநீர் குடித்தவனுக்குக் குடிவெறி ஊட்டிக் குடியை நம்பி வாழச் செய்வது கிறித்தவ நெறியா? இயற்கையின் காட்சி களிடையே, கடவுளின் படைப்பிடையே திரிந்த நாட்டுப் புறச்செல்வனை வலுக்கட்டாயமாக நகர்களின் கழிசடைச்

சேரிகளில் அடைத்து, படைகளின் புறஞ்சேரிகளில் வதைத்து, இப்போது பழைய இளமை, பழைய எளிய வாழ்வு, பழைய இயற்கை, பழைய நற்பழக்கங்கள் ஆகிய யாவும் விட்டுச் சமூகத்தின் ஒரு நோயாக ஆக்கியது கிறித்தவ நெறியாய் இருக்கமுடியுமா? நீங்களே சொல்லுங்கள்!

"நீங்கள் கிறித்தவர்கள். கிறித்தவர்களாகப் பிறந்தவர்கள். அடிக்கடி கிறித்தவ நெறியிலிருந்து சிறிது சிறிது நழுவினாலும், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் இயேசுவை நினைக்க, சறுக்கலில் பிழைக்க, உங்களை இன்னும் நல்ல கிறித்தவராக்கக் கோவிலகம் வருகிறீர்கள். உங்களிடம் கிறித்தவ நெறிபற்றிப் பேசி, இன்னொரு நாட்டை, இன்னொரு கிறித்தவக் கடவுள் படைத்த நாட்டை, இன்னொரு கிறித்தவ நாட்டைப் பகைக்கத் தூண்டும் கிறித்துவ நெறியை, கிறித்துவ நெறியின் பெயரால் நிலவும் கோவிலகத்தை நீங்கள் என்னவென்று கூறவேண்டும்? நீங்கள் கூறுகிறீர்களா? ஏன் கூறவில்லை?"

பேச்சு படமாயிற்று. படம் விளக்கமாயிற்று. விளக்கம் சிந்தனையைத் தூண்டும் ஒரு பெரிய கேள்வியாயிற்று. சிக்கலான கேள்வி! அதற்கு விளக்கம் தேவையில்லை. ஆயினும், மக்கள் உள்ளத்தில் எழும் அக் கேள்விக்கான விடையை வலியுறுத்த அவர் மேலும் பேசினார்.

"கிறித்தவராகிய உங்கள் வாழ்வில் இயேசு அருகில் தான் நிற்கிறார். அவர் குரல் உங்களை மெல்ல அழைக்கிறது. ஆனால், சைத்தான் உங்கள் முன்நின்று உரத்த குரலுடன் பேசுகிறான். கடவுள் குரல் உங்களுக்குக் கேட்கவில்லை. சைத்தானின் குரல் உரத்த குரல். அவன் தோற்றம் புறக்கண்களைக் கவர்வது. அவன் கொலையையும் குடியையும் துன்பத்தையும் அழகுபடுத்தி உங்களை நம்பிப் பின்பற்ற வைக்கிறான். கொலை, வஞ்சகம், பகைமை, அடிமைத்தனம், வறுமை ஆகியவற்றின் கொடிய ஒரு கூட்டுக்குத்தான் அவனும் அவன் அடியார்களும் 'போர்' என்ற ஒரு மாறுபெயர் தந்து உங்கள் வாழ்வில் புகுத்தியுள்ளார்கள்.

"உங்களுக்குப் போர்வேண்டுமா, கிறித்தவ நெறியின் அமைதி வேண்டுமா?

"கோவிலகமும், அரசும் ஒரே கடவுளின் இரு அமைப்புக்கள் என்று கூறி அரசுகளின் அட்டூழியங்களுக்கு ஆக்கந் தரும் பழைய கோவிலகம் வேண்டுமா? இரண்டும் வேறு வேறு. ஒன்றின் அழிவுப் பாதையிலிருந்து உங்களைக் காக்கும் நெறி மற்றொன்று என்று கூறித் தீமைகளிடையேயும் நன்மையை உலவவிடும் விடுதலைச் சமயநெறி வேண்டுமா?

"எது வேண்டும் சொல்வீர்? கிறித்துவின் செல்வர்களே!"

அவர் வாதங்களை நான் ஏற்றேனோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அவர் வாதங்கள் என் வாதங்கள் ஆயின. அவர் குரலோசை என் காதுகளில் முழங்கின. அவர் கண்ணொளி என்முன் ஓயாது நின்று நடமிட்டது. என் நாவின் மீதிருந்த தளை அறுபட்டது. நான் ஒரு கவிஞனாய்விட்டேன் என்று உணரத் தொடங்கினேன்.

நான் கிறித்தவ நெறியின் அடித்தளத்தைத் தேடி அலமரவில்லை; கிறித்துவைத் தேடினேன். கிறித்தவ நெறியின் மலையுச்சிமீது முகில் தளங்களில் விளையாடிக்கொண்டு அவர் அறிஞனாகவும், கவிஞனாகவும் என்முன் காட்சியளித்தார். கவிதைக் கண்ணால், அறிவுக் கண்ணால் பார்க்க வேண்டிய கிறித்துவை, வாழ்வின் தன்னலக்கண்ணால், வாழ்க்கைப் பிழைப்பின் குறுகிய நோக்குடன் பார்க்கும் குருமார்களின் பணியிருக்கையில் ஓர் அறிஞன், ஒரு கவிஞன் வீற்றிருந்தால் உலகியல் வாழ்வுக்கு வரும் பேரிடரையும் கண்டுகொண்டேன். அவர்கள் மக்கள் கண்முன் நேரில் கொண்டுவந்து, உலகை அவர் மயமாக ஆக்கிவிடுபவர்கள்!